

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3, 4
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3, 4
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 5, 6, 7, 8
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 5, 6, 7, 8
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 9, 10, 11
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 9, 10, 11
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 12, 13, Christmas
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 12, 13, Christmas
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນຄຣິສຕັສ ບ້ານເບັດເລເຮັມ

ຂໍ້ພຣະຄົມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ລູກາ 2:1-10
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມພິ:	ລູກາ 2:1-10
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອສອນເຮົາໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເຮັດຕາມພຣະບັນຊາ
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ພຣະເຈົ້າຊົງສົ່ງພຣະບຸດລົງມາເກີດແນວໃດ?
ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອນຳພາທ່ານໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຄຣິສຕັສ.

ຄຳນຳ

ຄຣິສຕັສແມ່ນໂຮລີເດ (Holy day) ແປວ່າ ວັນສັກສິດ ເພາະວ່າວັນຄຣິສຕັສເປັນວັນເກີດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ ຄືອົງພຣະເຢຊູຄຣິດພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ລົງມາເກີດໃນໂລກ ເພື່ອໂຜດມະນຸດທັງຫລາຍ ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຜິດຄວາມບາບຂອງເຂົາ ດ້ວຍເຫດນີ້ວັນຄຣິສຕັສຈຶ່ງເປັນວັນສັກສິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ບໍ່ແມ່ນ holiday ທົ່ວໄປ, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນປະເທດຕ່າງໆເປັນຕົ້ນແມ່ນປະເທດອະເມຣິກາຈຶ່ງຈັດຕັ້ງວັນນີ້ເປັນວັນຢຸດງານ (holiday)

1. ການເກີດຂອງພຣະເຢຊູ: (ລູກາ 2:1-7)

ບ້ານເບັດເລເຮັມເປັນບ້ານນ້ອຍໆຫ່າງໄກຈາກຄວາມຈະເຣີນ ບັນດາພວກເຈົ້ານາຍກໍບໍ່ຄ່ອຍໄປມາຫາສູ່ເທົ່າໃດ ແລະບ້ານນ້ອຍນີ້ແຫລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກໃຫ້ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງລົງມາບັງເກີດໃນບ້ານນັ້ນ. ກ່ອນໜ້າພຣະເຢຊູລົງມາເກີດພຽງຫົກເດືອນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕລົງມາເກີດນຳນາງເອລີຊາ ເບັດຊິ່ງມີອາຍຸແກ່ເກີນກວ່າຈະຕັ້ງທ້ອງໄດ້. ໃນເວລານັ້ນຊາຂາຣີຢາຜູ້ເປັນຜົວຂອງນາງຖືກຜຽນເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ ແລະໃນເວລານັ້ນເອງເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກເລົ່າເຣື່ອງນາງເອລີຊາເບັດຈະມີທ້ອງ (ອ່ານລູກາ 1: 5-21).

ຫົກເດືອນຕໍ່ມາເທວະດາອົງດຽວກັນກໍໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ນາງມາຣີອາ, “ເມື່ອເຖິງເດືອນຖ້ວນຫົກເທວະດາຄັບຣີເອນໄດ້ຮັບໃຊ້ຈາກພຣະເຈົ້າ ມາຍັງເມືອງນຶ່ງໃນແຂວງຄາລີເລຊີນາຊາເຮັດມາຫາຍິງພົມຈາຣີຄົນນຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນຄູ່ຫມັ້ນຂອງຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ໂຢເຊບ ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດດາວິດ ນາງນັ້ນຊື່ມາຣີອາ” (ລູກາ 1: 26-27). ເທວະດາໄດ້ມາບອກເຣື່ອງສຳຄັນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບນາງ ແຕ່ນາງບໍ່ເຊື່ອວ່າສິ່ງນີ້ຈະເປັນໄປໄດ້

ຈຶ່ງເວົ້າກັບເທວະດາວ່າ “ເຫດການນີ້ຈະເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດ ເພາະຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮ່ວມຮູ້ກັບຊາຍຈັກເທື່ອ” (ລູກາ 1:34). ດ້ວຍເຫດນີ້ເທວະດາຈຶ່ງບອກນາງອີກວ່າ, “ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສະເດັດລົງມາເຖິງ

ເຈົ້າ ແລະນິດເດດຂອງຜູ້ສູງສຸດຈະປົກຄຸມເຈົ້າໄວ້ ເຫດສັນນິບຸດທີ່ຈະເກີດມານັ້ນຈະໄດ້ເອີ້ນວ່າບໍລິສຸດ ຄື ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ” (ລູກາ 1:35). ເມື່ອນາງມາຮືອາຮັບຊາບແລ້ວກໍຕອບເທວະດາວ່າ “ຂ້ານ້ອຍນີ້ແຫລະ, ເປັນຂ້ອຍຍິງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ບັງເກີດແກ່ຂ້ານ້ອຍຕາມຄໍາຂອງເຈົ້າກູເທີນ” ແລ້ວເທວະດາຕົນ ນັ້ນໄດ້ຈາກນາງໄປ” (ລູກາ 1:38). **ໝາຍເຫດ:** ຄໍາວ່າ “ຂໍໃຫ້ບັງເກີດແກ່ຂ້ານ້ອຍຕາມຄໍາຂອງເຈົ້າກູເທີນ” ແປ ວ່າ ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄໍາຂອງທ່ານເທີນ ແລ້ວທຸກຢ່າງກໍເປັນໄປຕາມທີ່ເທວະໄດ້ບອກກ່າວມານັ້ນ. “ມີຄໍາສັ່ງ ຈາກກາຍຊາໂອຄູໂຕໃຫ້ຈິດທະບຽນສໍາມະໂນຄົວທົ່ວແຜ່ນດິນ ການຈິດທະບຽນສໍາມະໂນຄົວເທື່ອຕົ້ນນີ້ ເກີດຂຶ້ນເມື່ອເວລາກິເຣນີໂອເປັນຜູ້ປົກຄອງເມືອງຊີເຣັງ ຄົນທັງປວງຕ່າງຄົນກໍຕ່າງໄປຂຶ້ນທະບຽນຍັງເມືອງ ຂອງຕົນ” (ຂໍ້ 1-3). ເວລານັ້ນນາງມາຮືອາຮັບຜູ້ເປັນຄູ່ພັນຂອງໂຢເຊບຈວນຈະເກີດລູກແລ້ວ ໂຢເຊບຈໍາເປັນຈະ ຕ້ອງພາຄູ່ພັນຂອງເພິ່ນເດີນທາງໄປລົງທະບຽນທີ່ເບັດເລເຮັມ ເພາະວ່າເພິ່ນເປັນເຊື້ອ ສາຍຂອງດາວິດ ແລະເມື່ອໄປເຖິງປາກົດວ່າບໍ່ມີບ່ອນຫວ້າງສໍາລັບທ່ານທັງສອງ ດັ່ງນັ້ນທັງສອງຈຶ່ງຂໍໄປອາໄສໃນຄອກສັດ, ທີ່ຄອກສັດນີ້ເອງມາຮືອາໄດ້ບັງເກີດກຸມມານ້ອຍເຊຊູ ແລ້ວເອົາຜ້າອ້ອມພັນແລະວາງໄວ້ທີ່ຮາງຫຍ້າຕາງອູ ທີ່ເດັກນ້ອຍນອນ “ນາງຈຶ່ງໄດ້ປະສູດບຸດຜູ້ກິກ ເອົາຜ້າອ້ອມພັນແລະວາງໄວ້ໃນຮາງຫຍ້າ ເພາະບໍ່ມີບ່ອນ ຫວ້າງສໍາລັບເຂົາໃນໂຮງແຮມ” (ລູກາ 2:7).

2. ຟັງເທວະດາບອກເລົ່າພວກລ້ຽງແກະ: (ລູກາ 2:8-14).

ມີເຮືອງເລົ່າວ່າ ມີນາງນ້ອຍອາຍຸເຈັດປີຜູ້ນຶ່ງໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃກ້ກັບປ່ອງຢ້ຽມຕັ້ງໃຈເບິ່ງຫົມມະຕິກລົງຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ ເປັນພິເສດໃນວັນຄຣິສມັສ, ພໍຂອງລາວຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າສັງເກດເບິ່ງລູກຕັ້ງດົນນານແລ້ວຄິດວ່າ ລູກສາວ ຄົງຄອຍຖ້າ Santa Claus ລົງມາຫາ ເພາະລາວເຄີຍເລົ່າເຮືອງຂອງ Santa Claus ໃຫ້ລູກຟັງວ່າ Santa Claus ເປັນຊາຍຕຸ້ຍຕໍ່າເຕັ້ງມັກນຸ່ງຫົມແດງມາແຈກຢາຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃນຕອນກາງຄືນເທສ ການຄຣິສມັສ. ດັ່ງນັ້ນເພື່ອບໍ່ຢາກໃຫ້ລູກຖ້າຮັບຂອງຂວັນຈາກ Santa Claus ດົນນານເກີນໄປ ຈຶ່ງເອີ້ນໃສ່ລູກວ່າ “Santa Claus ບໍ່ມາຕອນນີ້ດອກ”. ວ່າແລ້ວລູກສາວຈຶ່ງຍົກນິ້ວຊີ້ອັດປາກລາວເອງ ແລ້ວ ຕອບພໍວ່າ “ຢ່າ ປາກ, ພໍ! ຂ້ອຍກໍາລັງຟັງສຽງເທວະດາເວົ້າກັບຂ້ອຍ”. ນາງນ້ອຍຜູ້ນີ້ເວົ້າໃກ້ຄຽງກັບພຣະ ຄັມພິຫລາຍທີ່ສຸດ ເພາະພຣະຄັມພິເວົ້າເຮືອງເທວະດາຫລາຍເທື່ອ ຍົກຕົວຢ່າງເຊັ່ນ:

1. ເທວະດາໄດ້ເວົ້າກັບເຊຂາຣີຢາ (ລູກາ 1:11-17).
2. ເທວະດາໄດ້ເວົ້າກັບນາງມາຮືອາ (ລູກາ 1: 26-33)
3. ເທວະດາໄດ້ເວົ້າກັບພວກລ້ຽງແກະ (ລູກາ 2: 10-11).

“ໃນແຖບນັ້ນມີພວກລ້ຽງແກະທີ່ນອນເຝົ້າຜູງແກະຂອງເຂົາຢູ່ທັງໃນເວລາກາງຄືນແລະມີເທວະດາຕົນນຶ່ງຂອງ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປາກົດແກ່ເຂົາ ແລະຮັສມີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ່ວນຮອບເຂົາ ແລະເຂົາໄດ້ ຕົກສະຫ້າມໃຈຫລາຍຝ່າຍເທວະດາຕົນນັ້ນກໍກ່າວແກ່ຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ເພາະນີ້ແຫລະ, ເຮົານໍາເອົາ ຂ່າວດີມາປະກາດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ ຊຶ່ງເປັນທີ່ຊື່ນຊົມຍິນດີອັນໃຫຍ່ແກ່ພິລເມືອງທັງໝົດ” (ຂໍ້ 8-10). ພວກລ້ຽງ ແກະຈໍາເປັນຈະຕ້ອງນອນເຝົ້າຜູງແກະຂອງເຂົາທີ່ລ້ຽງຢູ່ໃນປ່າເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ໝາໂນມາກັດກິນແລະຂ້າ ທໍາລາຍແກະຂອງພວກເຂົາ, ໃນຄືນນັ້ນເຫດການທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໄດ້ເກີດຂຶ້ນຈົນພວກເຂົາພາກັນຢ້ານຈົນ

ຕົວສັ່ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ເທວະດາຈຶ່ງເລົ່າໂລມພວກເຂົາໂດຍບອກວ່າ “ຍ່າສູ່ຍ້ານ” ແລ້ວພວກເຂົາກໍພາກັນຟັງ ທຸກຂໍ້ຄວາມທີ່ເທວະດາໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງຟັງຢູ່ນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເທວະ ດາຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ປາກົດຂຶ້ນແລ້ວຮ້ອງເພງສັຽເສີນພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າພຣະ ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າລົງ ມາເກີດເປັນມະນຸດ ເພື່ອໂຜດຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຜິດຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ. ເທວະດາໄດ້ ຮ້ອງເພງວ່າ “ພຣະຮັສມີຈິ່ງມີແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສູງສຸດ ແລະທີ່ແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງມີສັນຕິສຸກ ແກ່ມະນຸດທັງ ປວງທີ່ພຣະອົງຊົງຊອບພຣະທັຍນັ້ນ” (ຂໍ້ 14).

3. ຂ່າວດີປານນີ້ອິດບອກຜູ້ອື່ນບໍ່ໄດ້: (ລູກາ 2:15-20)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກເອົາພວກລ້ຽງແກະໃຫ້ເປັນຜູ້ຮູ້ແລະເຫັນພຣະເຢຊູກ່ອນພວກອື່ນໃດ ທັງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍ ຄວາມວ່າບັນດາພວກເຈົ້ານາຍ ແລະຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳຄັນ ທຸກຄົນໃນໂລກມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ພຣະ ເຈົ້າເປັນຢ່າງຍິ່ງ ແຕ່ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາຄົນສາມັນຕໍ່າຕ້ອຍເປັນຜູ້ເຫັນພຣະເຢຊູກ່ອນ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າທຸກຄົນສເມີກັນໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄືຫລັງຈາກຟັງຄຳບອກກ່າວ ຂອງເທວະດາແລ້ວພວກລ້ຽງແກະກໍພາກັນໄປໃນໝູ່ບ້ານ “ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, “ເຮົາພາກັນໄປ ເມືອງເບັດເລເຮັມເທາະ ໄປເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງແຈ້ງແກ່ເຮົານັ້ນ” (ຂໍ້ 15). ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນຄຳບອກເລົ່າຂອງເທວະດາພວກລ້ຽງແກະຈຶ່ງຕັດສິນໃຈປະແກະລ້ຽງຂອງເຂົາ, ການ ປະປ່ອຍແກະລ້ຽງເພື່ອຊອກຫາພຣະເຢຊູເປັນການຕັດສິນໃຈອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຂົາດ້ວຍວ່າຝູງແກະເຫລົ່ານີ້ ເປັນຊັບສົມບັດຂອງເຂົາ ຫາກໝາໂນມາກັດຝູງແກະຕາຍພວກເຂົາກໍໝົດຕົວ. ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ພົບກຸມ ມານນ້ອຍເຢຊູນອນທີ່ຮາງຫຍ້າ “ເຂົາກໍຮີບໄປແລ້ວພົບມາຮືອາກັບໂຢເຊບ ແລະເຫັນພຣະກຸມມານນັ້ນ ນອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າເມື່ອເຂົາໄດ້ເຫັນແລ້ວກໍເລົ່າເຮື່ອງທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນເຖິງພຣະກຸມມານນັ້ນ” (ຂໍ້ 15-16). ແປ ວ່າເຂົາໄດ້ເລົ່າເຮື່ອງທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນຈາກເທວະດາໃຫ້ໂຢເຊບແລະມາຮືອາຟັງ. ສ່ວນພວກລ້ຽງແກະກໍກັບໄປ ຫາຝູງແກະຂອງເຂົາແລະເຫັນວ່າແກະທຸກຕົວປອດພັຍດີຢູ່, ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີແລະບອກ ຂ່າວດີນີ້ຕໍ່ກັນໄປ ຈົນສາສນາສາດຫລາຍຄົນໃຫ້ສາຍານາມເຂົາວ່າພວກລ້ຽງແກະເປັນຜູ້ປະກາດຂ່າວດີນີ້ ກ່ອນຜູ້ອື່ນໆ.

ຄຳຖາມ:

1. ຄຳວ່າ ໂຮລີເດ (Holy day) ແລະ ຄຳວ່າ ຮໍລີເດ (Holiday) ແຕກຕ່າງກັນແນວໃດ?
2. ຊື່ສຽງຂອງບ້ານເບັດເລເຮັມ ກ່ອນໜ້າແລະຫລັງຈາກພຣະເຢຊູລົງມາເກີດມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນແນວ ໃດ?
3. ກ່ອນໜ້າພຣະເຢຊູຄຣິດລົງມາເກີດນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໃຜມາເກີດກ່ອນ) ມາເກີດເພື່ອຫຍັງ?
4. ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວການເກີດຂອງໂຢຮັນ ແລະການເກີດຂອງພຣະເຢຊູ?

5. ເປັນຫຍັງໂຢເຊັບແລະມາຣີອາຈຶ່ງເດີນທາງໄປເກີດທີ່ເບັດເລເຮັມ?
6. ອີງຕາມພຣະທັມລູກາ ແມ່ນພວກໃດທີ່ເຫັນພຣະເຢຊູກ່ອນພວກອື່ນ) ເມື່ອເຫັນແລ້ວເຂົາເຮັດຫຍັງ?
7. ທີ່ໂຮງແຮມບໍ່ມີບ່ອນຫວັງສໍາລັບພຣະເຢຊູ ໃຈຂອງທ່ານມີບ່ອນຫວັງສໍາລັບພຣະອົງບໍ່?
8. ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ປະລະແກະຂອງເຂົາເພື່ອໄປຊອກຫາພຣະເຢຊູ ທ່ານເດ! ຈະປະອັນໃດເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 1

ການຊົງປະສູດຂອງພຣະເມຊີອາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 1:18-2:15, 19-23

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມັດທາຍ ບົດທີ 1 ແລະ ບົດທີ 2

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ສະພາບການຂອງການປະສູດ ສຳແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເມຊີອາຢ່າງແທ້ຈິງ ທີ່ສົມຄວນທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະຕິດຕາມ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ສະພາບການເປັນຢ່າງໃດທີ່ສຳແດງພຣະອົງອອກມາ ແລະພວກເຮົາສົມຄວນບໍ່ທີ່ຈະຕິດຕາມເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງ.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊີ້ແຈງສະພາບການ ວ່າເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຄວນຈະຕິດຕາມເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງ .

ຄຳນຳ

ມັດທາຍໄດ້ອະທິບາຍເຖິງນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ທຸກຊົນຊາດໃນໂລກໄດ້ເຫັນ. ເພິ່ນຂຽນພຣະທັມມັດທາຍຂຶ້ນກໍເພື່ອຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະຄຣິດໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຍັງຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະຊົງເປັນຢູ່ເພື່ອສາວິກຂອງພຣະອົງທຸກຄົນ. ພຣະທັມຂ່າວປະເສີດມັດທາຍໄດ້ບັນທຶກການຊົງປະສູດ (ມັດທາຍ 1) ແລະຍັງໄດ້ບັນທຶກຕໍ່ໄປຈົນຮອດຄຳສັ່ງສຸດທ້າຍ (ມັດທາຍ 28:19-20) ອີກເຫດຜົນນຶ່ງທີ່ພຣະເຊຊູສົມຄວນແກ່ການນະມັສການ ແລະສົມຄວນແກ່ການຕິດຕາມນັ້ນກໍຄືການອັດສະຈັນໃນການເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດຂອງພຣະອົງ.

1. ຕົກໃຈ: (ມັດທາຍ 1:18-25)

ມັດທາຍໄດ້ໃຊ້ສ່ວນນຶ່ງຂອງບົດທີນຶ່ງເພື່ອຈະໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະສ່ວນສຸດທ້າຍພຣະອົງກໍໄດ້ກ່າວເຖິງຈິດວິນຍານ. ຂໍ້ 1-17 ໄດ້ກ່າວວ່າພຣະອົງຊົງເປັນບຸດຂອງດາວິດແລະອັບຣາຮາມ, ດັ່ງພຣະຄຳພີໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ. ມັດທາຍຢູ່ໃນສັດຕັດທຳອິດຂອງຄຣິສຕຽນຍິວ, ເພິ່ນໄດ້ບັນທຶກໄປຕາມວິທີການຂອງຍິວ.

ນາງມາຣີອາເປັນຄູ່ພັນກັບໂຢເຊບ(1:18) ຊຶ່ງພັນໂດຍພໍ່ແມ່ທັງສອງຝ່າຍ. ການພັນນີ້ຖືວ່າເປັນການຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກິນນອນຫລືວ່າສົມສູ່ຢູ່ຮ່ວມກັນເທື່ອ. ຖ້າຝ່າຍໃດຝ່າຍນຶ່ງຫາກເສັຍຊີວິດກໍຖືວ່າເປັນໝ້າຍຫລືວ່າຈິດໃຈຫາກປ່ຽນແປງກໍຕ້ອງມີການຢ່າຮ້າງ. ການພັນໝາຍນີ້ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຈະໃຊ້ໄດ້ນຶ່ງປີ ຫລັງຈາກນັ້ນຕ້ອງມີການແຕ່ງງານ. ມັດທາຍກ່າວຫຍັງວ່າກ່ອນທັງສອງຈະໄດ້ແຕ່ງງານ ນາງມາຣີອາກໍໄດ້ຕັ້ງທ້ອງໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ. ໃນນີ້ພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແລະຊົງເປັນບຸດມະນຸດດ້ວຍ.

ໂຢເຊບເປັນຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແລະເປັນຄົນມີສິລທັມ (1:19) ເມື່ອເຫດການເກີດຂຶ້ນດັ່ງນີ້ເພິ່ນກໍບໍ່ຢາກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍຂາຍໜ້າແກ່ນາງມາຣີອາ ຈຶ່ງຄິດຫາວິທີຖອນໝັ້ນແບບລັບໆ. ເພາະກົດໝາຍຂອງຢິວໄດ້ວາງໄວ້ຢ່າງເຄັ່ງຄັດ (ລະບຽບພວກເລວີ 20:10). ແຕ່ເມື່ອກຳລັງຄິດຢູ່ນັ້ນກໍມີທູດສວັນຕົນນຶ່ງມາປາກົດແກ່ເພິ່ນໃນທາງຄວາມຝັນ ແລະກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ “ໂຢເຊບບຸດດາວິດເອີຍ, ຢ່າຊູຍ້ານທີ່ຈະຮັບນາງມາຣີອາມາເປັນເມັງຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າຜູ້ຊຶ່ງປະຕິສິນທິໃນທ້ອງຂອງນາງກໍເປັນໂດຍເດດພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ. ນາງຈະປະສູດບຸດ ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍນາມທ່ານວ່າເຢຊູ. ເພາະວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະຈະເປັນຜູ້ໂຜດໄພພົນຂອງຕົນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ.” (1:20-21)

“ເຢຊູ” ມີຄວາມໝາຍວ່າ “ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ”. ທ່ານຈະເປັນຜູ້ຊ່ວຍໄພພົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ລອດພົ້ນບາບ ແລະຈະເປັນຜູ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີການຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າ. ການທັງປວງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດຕາມຄຳທຳນາວາຍໄວ້ໃນພຣະຄັມພີວ່າ “ເບິ່ງແມ່, ຍິງພົມມະຈາຣີນັ້ນຈະມີທ້ອງແລະຈະປະສູດບຸດຄົນນຶ່ງ ແລະເຂົາຈະເອີ້ນຊື່ບຸດນັ້ນວ່າ ເອມານູເອັນ.” (ແປວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາທັງຫລາຍ). (1:23)

ໂຢເຊບເຊື່ອຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະກໍຍອມແຕ່ງງານແລະຮັບນາງມາຣີອາມາເປັນເມັງ. ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ສົມສູ້ກັບນາງຈົນກວ່ານາງຈະປະສູດ ແລ້ວກໍເອີ້ນຊື່ບຸດນັ້ນວ່າເຢຊູ. (1:25)

2. ທາງໃດຈະໄປເຖິງພຣະກຸມມານ?: (ມັດທາຍ 2: 1-11)

ມີຈັກເສັ້ນທາງຮະຫວ່າງພຣະກຸມມານເຢຊູແລະພວກໂຫຣຣາຈານ, ພຣະຄັມພີກໍບໍ່ໄດ້ບອກໄວ້. ແຕ່ວ່າມັດທາຍໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ ພວກໂຫຣຣາຈານໄດ້ພົບພຣະກຸມມານເຢຊູຢູ່ໃນເຮືອນມານດາຂອງເພິ່ນ. (2: 11) ຫລາຍຄົນກໍມີຄຳເຫັນແຕກຕ່າງກັນໄປ ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາເຫັນໃນເທສການຄຣິສຕະມາດ, ພວກໂຫຣຣາຈານໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະກຸມມານໃນເວລານອນຢູ່ຮາງຫຍ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ບັນດາໂຫຣຣາຈານຕິດຕາມຫາພຣະເຢຊູກໍເພື່ອຈະເຂົ້າເຝົ້າແລະນະມັສການພຣະອົງ.

ກະສັດເຮໂຣດ ຜູ້ປົກຄອງແຄວ້ນຢູດາ (ເບັດເລເຮັມກໍຢູ່ໃນແຄວ້ນນີ້) ໃນເວລານັ້ນ (ປີ 374 ກ່ອນພຣະເຢຊູເກີດ) ຊຶ່ງຂຶ້ນກັບກຸງໂຣມ. ພວກໂຫຣຣາຈານທີ່ມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ ເມື່ອມາກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລ້ວກໍຖາມວ່າ “ກຸມມານຜູ້ເກີດມາເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວນັ້ນຢູ່ໃສ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນດາວຂອງເພິ່ນພວກເຮົາມາເພື່ອຈະຂາບໄຫວ້ເພິ່ນ.” (2:2) ເມື່ອກະສັດເຮໂຣດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນຈິດໃຈກໍວຸ້ນວາຍ, ແຕ່ບໍ່ສະແດງສີໜ້າໃຫ້ເຫັນໄດ້ ແລະແລ້ວກໍສັ່ງໃຫ້ບັນດາປະໂຣທິດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກນັກທັມເຂົ້າຮ່ວມປະຊຸມແລ້ວກໍຖາມເຖິງຜູ້ເປັນພຣະຄຣິດວ່າເກີດຢູ່ບ່ອນໃດ. ພວກນັກທັມກໍຕອບວ່າ “ໃນບ້ານເບັດເລເຮັມ”

“ເບັດເລເຮັມ” ໃນອິສຣາເອນມີຢູ່ສອງເບັດເລເຮັມ--ເບັດເລເຮັມນຶ່ງຢູ່ແຄວ້ນເຊບູລູນ, ເຈັດໄມລ໌ ໄປທາງຕາເວັນອອກສູງເໜືອຂອງນາຊາເຣັດ.(ໂຢຊວຍ 19:15) ອີກເບັດເລເຮັມນຶ່ງຢູ່ທາງໃຕ້ຂອງເຢຣູຊາເລັມທ້າໄມລ໌ ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າເມືອງດາວິດ (ລູກາ 2:11).

ເຮໂຣດເອີ້ນປະຊຸມລັບຮ່ວມກັບພວກໂຫຣາຈານ ແລະສັ່ງວ່າຈົ່ງຕາມຫາດາວນັ້ນໃຫ້ພົບ, ແລ້ວຈົ່ງກັບມາບອກເຮົາ, ເຮົາກໍຈະໄປຂາບໄຫວ້ທ່ານເໝືອນກັນ. ນີ້ແມ່ນຄໍາຫລອກລວງຂອງກະສັດເຮໂຣດເພື່ອຈະຫາທາງກໍາຈັດກະສັດຂອງຊາວຍີວຜູ້ທີ່ມາບັງເກີດ. ມານຊາຕານກໍຫລອກລວງມະນຸດພວກເຮົາໃນທໍານອງດຽວກັນນີ້ລະ, ມັນຈະມາໃນແບບໜ້າຊື່, ໜ້າຫວານ, ທ່າທິດີ ແຕ່ຈິດໃຈທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນເພື່ອຫວັງຈະທໍາລາຍ. ໃນໃຈຂອງກະສັດເຮໂຣດແລ້ວ ແມ່ນຖ້າພົບແລ້ວກໍຈະທໍາລາຍທັນທີ.

ມັດທາຍໄດ້ບັນທຶກວ່າ ດາວໄດ້ນໍາພາຈົນເຖິງທີ່ພຣະກຸ່ມມານຢູ່ນັ້ນ ຄືຢູ່ໃນເຮືອນກັບມານດາຂອງເພີ່ນ. (2:9-10) ພວກໂຫຣາຈານ, ເມື່ອພົບດາວນັ້ນແລ້ວກໍມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ, ຈຶ່ງກຶ້ມລົງຂາບກຸ່ມມານນັ້ນ ແລະກໍພາກັນຖວາຍຊັບສິ່ງຂອງຣາຄາແພງແກ່ກຸ່ມມານດ້ວຍຄວາມໂຄຣບ.

3. ເດີນທາງກັບ (ມັດທາຍ 2: 12-15; 19-23)

ພວກເຂົາຄິດວ່າຈະກັບໄປທາງເກົ່າເພື່ອຈະໄປບອກເຮໂຣດຕາມຄໍາສັ່ງ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຄວາມໃນໃຈເພີ່ນ. ພຣະເຈົ້າຊົງຊາບທຸກຢ່າງແລະຊົງຮູ້ເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ. ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເຕືອນພວກເຂົາທາງຄວາມຝັນໃຫ້ກັບໄປຍັງບ້ານເມືອງຂອງຕົນທາງອື່ນ. (2:12)

ຝ່າຍໂຢເຊບກໍໄດ້ຮັບການຕັກເຕືອນຈາກທູດສວັນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍທາງຄວາມຝັນວ່າ: “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນພາກຸ່ມມານແລະມານດາໜີໄປຍັງປະເທດເອຢິບແລະຄອຍຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນກວ່າເຮົາຈະບອກເຈົ້າ ເພາະວ່າເຮໂຣດຈະຊອກຫາກຸ່ມມານເພື່ອຈະປະທານຊີວິດເສັງ.” (2:13)

ບໍ່ເປັນການແປກປລາດທີ່ໂຢເຊບພາຄອບຄົວເດີນທາງໃນເວລາກາງຄືນ ເພາະກາງເວັນຈະຮ້ອນຫລາຍເກີນໄປສໍາຫລັບພຣະກຸ່ມມານ ແລະກໍເປັນການດີເພື່ອຫລີກຈາກສາຍຕາຄົນຂອງເຮໂຣດ. (2:14) ໄລຍະການເດີນທາງຄັ້ງນີ້ ມີປະມານ 150 ຫາ 200 ໄມລ໌ ແລະຕ້ອງໃຊ້ເວລາ ເຖິງ 5 ຫາ 10 ວັນ. ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນກໍເພື່ອຈະໃຫ້ສໍາເຣັດຕາມພຣະຄໍາພີ ທີ່ວ່າ “ເຮົາໄດ້ເອີ້ນບຸດຂອງເຮົາອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ.” (2:15)

ເມື່ອກະສັດເຮໂຣດສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ ທູດສວັນກໍປາກົດຕໍ່ໂຢເຊບອີກວ່າ ຈົ່ງພາກຸ່ມມານກັບມານດາກັບໄປຍັງແຜ່ນດິນອິສຣາເອນ.....” (2:20) ໃນເວລານີ້ ແມ່ນລູກຊາຍກົກຂອງເຮໂຣດຊື່ວ່າ ອາເຄລາວ ປົກຄອງ ຜູ້ນີ້ຍິ່ງເປັນຄົນໂຫດຫ້ຽມຫລາຍກວ່າພໍ່. ໂຢເຊບຍັງຍ້ານຢູ່ ຈົ່ງພາກຸ່ມມານແລະມານດາເລີຍໄປແຂວງຄາລີເລ ເມືອງນາຊາເຣັດ. ນີ້ກໍແມ່ນເພື່ອຈະໃຫ້ສໍາເຣັດຕາມຄໍາທໍານວາຍທີ່ວ່າເຂົາຈະເອີ້ນທ່ານວ່າ “ໂທນາຊາເຣັດ” (2:23)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ການອັດສະຈັນໃນການຊົງປະຕິສິນທິຂອງພຣະເຢຊູ, ທຸກຢ່າງແມ່ນຖືກຕ້ອງຕາມຄໍາທໍານວາຍຂອງພຣະທັມຄັ້ມພິເດີມທຸກຢ່າງ ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເມຊີອາ. ພຣະເຈົ້າຊົງສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້ໃນສະພາບຂອງພຣະເຢຊູ. ພຣະເຈົ້າຊົງປົກປ້ອງມາຣິອາບໍ່ໃຫ້ຖືກຄວ່າງກ້ອນຫີນ, ປົກປ້ອງກຸ່ມມານບໍ່ໃຫ້ຖືກປະຫານ. ທູດສວັນແຈ້ງຂ່າວໃຫ້ແກ່ໂຢເຊບທຸກໄລຍະ, ໂທຣາຈານໃຫ້ຄວາມໂຄຣົບແລະຖວາຍເຄື່ອງບັນນາການ.

ປະຖົມມະການ 22:18 “ປະຊາຊາດທັງຫລາຍທົ່ວໂລກ ຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນເພາະເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າເຈົ້າຟັງສຽງຂອງເຮົາ” ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະພອນ ແລະການປ່າວປະກາດຂອງພຣະອົງກໍແມ່ນເພື່ອທຸກປະຊາຊາດ. (ມັດທາຍ 28:19)

ຄໍາຖາມ:

1. ລອງພິຈາລະນາເບິ່ງ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນສ່ວນຕົວຫລືສ່ວນລວມກໍຕາມ ພວກເຮົາໄດ້ເຊື່ອຟັງຄໍາແນະນໍາຂອງທູດສວັນເໝືອນກັບໂຢເຊບຟັງຄໍາແນະນໍາຕອນຈະແຕ່ງງານນີ້ບໍ່?
2. ເພື່ອຈະສໍາເລັດຕາມຄໍາທໍານວາຍພຣະເຈົ້າໃຊ້ຈຸດຫຍຸ້ງຍາກ ແລະຈຸດທີ່ກັນດານທີ່ສຸດສໍາຫລັບຊີວິດ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຈຸດໃດແດ່ບໍ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ? ອ່ານ ຟິລິບປ໌ 1:6 ແລະ ໂຣມ 8:28
3. ກະສັດເຮໂຣດສັ່ງຂ້າເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າກວ່າສອງປີ, ຕາມຄວາມເຊື່ອແລ້ວທ່ານຄິດຢ່າງໃດ?
4. ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກຢາກນະມັສການພຣະອົງ, ແລະແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຄິດວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນຜູ້ທີ່ມີຄຸນຄ່າກວ່າຄົນອື່ນໆ?
5. ພວກເຮົາຈະສເລີມສລອງຄຣິສຕ໌ມາດດ້ວຍຄວາມຊາບຊຶ້ງໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງບໍ່? ຫວັງວ່າໃນປີນີ້ພວກເຮົາຈະມີທ່າທີ່ອັນດີແລະພິເສດສໍາລັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ທ່ານຜູ້ນີ້ຄືບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ບັບຕິສະມາໂດຍໂຢຮັນ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ ບົດທີ 3

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ: ມັດທາຍ ບົດທີ 3

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຮັບບັບຕິສະມາຂອງພຣະເຢຊູໂດຍໂຢຮັນນັ້ນ ແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການເປັນແບບຢ່າງທີ່ດີ, ເປັນການຕຽມຕົວເຂົ້າສູ່ອາຊອນາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງທີ່ໃຫ້ພຣະເຢຊູຕ້ອງຮັບບັບຕິສະມາຈາກສາວິກຂອງພຣະອົງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ການບັບຕິສະມາຂອງພຣະເຢຊູໂດຍໂຢຮັນນັ້ນ ມີຄວາມໝາຍວ່າຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງທຸກຄົນຈຳເປັນຕ້ອງກະທຳເໝືອນພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ເມື່ອປີທີສິບຫ້າ ຣາຊການຂອງກາຍຊາ ຕີເບຣີອັສ ຄາວເມື່ອ.....(ລູກາ 3:1) ສຽງເວົ້າຈາກຜູງຊິນທີ່ກ່າວກັນມາເປັນດັ່ງນີ້: ພວກເຮົາຈະເຫັນເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ທ່ານຫົ່ມ, ອາຫານທີ່ທ່ານກິນຈະເປັນຢ່າງໃດ. ທ່ານຈະປ່າວປະກາດໃນກາງປ່າ. ຄົນທັງຫລາຍຕ້ອງສາຣະພາບບາບຂອງຕົນເອງ ແລະຍອມຮັບບັບຕິສະມາໃນແມ່ນ້ຳ. ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນທ່ານກ່າວຢ່າງໃດໃຫ້ແກ່ພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກນັກທັມຫລືບໍ່?

ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ, ເປັນຄົນເວົ້າດັງ, ປວງຊິນສິນໃຈ, ລັກສະນະທ່າທິດີ, ບາງຄົນຍັງບອກວ່າທ່ານເປັນນັກທັມ ຄົນໃຫມ່. ແຕ່ບາງຄົນກໍຍັງຕ້ອງຕິເພິ່ນ, ນັ້ນເປັນທັມດາ ແຕ່ຫລາຍຄົນທີ່ລໍຄອຍຄວາມຫວັງກໍຍັງຢາກຈະຟັງຂ່າວ, ຟັງສຽງຂອງເພິ່ນ ກ່ຽວກັບຜູ້ທີ່ຈະສະເດັດມານັ້ນ.

1. ມາເຖິງທີ່ແຄມນ້ຳ: (ມັດທາຍ 3:1-6)

ສາມສິບປີທີ່ຜ່ານກາຍມາໃນຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູ, ມັດທາຍບໍ່ໄດ້ບັນທຶກຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງຫລາຍປານໃດທີ່ດຳເນີນຢູ່ເມືອງນາຊາເຣັດ. ພຽງແຕ່ລູກາຄົນດຽວບັນທຶກໄວ້ວ່າຕອນອາຍຸສິບສອງປີພຣະອົງໄດ້ສິດສອນຢູ່ໂຮງທັມເທສນາ (ລູກາ 2:41-52). ເຖິງຈະບັນທຶກຫລືບໍ່ກໍຕາມພຣະເຢຊູຊົງຈະເຮັນເຕີບໂຕເໝືອນມະນຸດທັມດາທົ່ວໄປ.

ພໍມາເຖິງກາງສັຕວັດທຳອິດ, ບັນດາຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທັງຫລາຍຍັງຈຳໄດ້ວ່າໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕເປັນຜູ້ປ່າວປະກາດລ່ວງໜ້າ, ເປັນຜູ້ຖາງທາງລ່ວງໜ້າພຣະເຢຊູ (ກິຈການ 13:24) ການປ່າວປະກາດຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕແລະການຮັບບັບຕິສະມາຂອງອົງພຣະເຢຊູເປັນການດີທີ່ສຸດ, ເພາະພຣະທັມຂ່າວປະເສີດ

ທຸກເຫຼັ້ມຊຶ່ງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັນດີ. (ມກ. 1:1-11; ລກ. 3:1-22; ຢຮ. 1:19-34). ເປັນ
ຫຍັງໂຢຮັນຈຶ່ງມີນາມສະກຸນວ່າ “ບັບຕິສະໂຕ” ກໍເພາະວ່າໂຢຮັນເປັນຄົນຮຽກເອີ້ນຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ “ກັບ
ໃຈໃຫມ່” ແລະຮຽກເອີ້ນໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ. ຕາມທີ່ຈິງແລ້ວໂຢຮັນເປັນຄົນທີ່ຫວ່າງຈິດວິນຍານຫລາຍ. (ມທ.
15:7-9)

ຄຳວ່າ “ກັບໃຈໃຫມ່” ເປັນຄຳພິເສດແລະສຳຄັນ ເພາະວ່າຕ້ອງສຳນຶກຄວາມຜິດຄວາມບາບທີ່ໄດ້
ກະທຳຜ່ານມາ ແລ້ວກໍອອກຈາກຄວາມບາບນັ້ນ. ໂຢຮັນຍັງກ່າວຕໍ່ໄປອີກວ່າ “ຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ
ໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ”. ແມ່ນໂຢຮັນຜູ້ນີ້ແຫລະທີ່ເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວໄວ້. “ສຽງຂອງຜູ້ຮ້ອງໃນປ່າ
ວ່າ ຈຶ່ງຈັດແຈງທາງແຫ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈຶ່ງເຮັດທິນທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ຊື່ໄປ.” (ມທ.3:3) ສ່ວນໂຢຮັນ
ຕົວເພິ່ນເອງກໍໄດ້ບັນທຶກເຊັ່ນກັນ “ຝ່າຍເຮົາເປັນສຽງຂອງຜູ້ທີ່ຮ້ອງປະກາດໃນປ່າວ່າ ຈຶ່ງເຮັດທິນທາງຂອງ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຊື່ໄປ.” ຕາມທີ່ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວໄວ້. (ໂຢຮັນ 1:23) ທີ່ນີ້ອາດຈະເປັນການໃຊ້ສຳ
ນວນຄຳເວົ້າ ຢູ່ບ້ານຂອງພວກເຮົາກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ເມື່ອມີເຈົ້ານາຍຫລືວ່າພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນຈະເດີນທາງໄປ
ທາງໃດຈະຕ້ອງມີຄົນໄປຈັດຕຽມຖານິນທິນທາງຫລືໄປທຳຄວາມສະອາດເສັຍກ່ອນ. ສຳລັບໂຢຮັນແລ້ວ ບໍ່
ໄດ້ຄິດວ່າຕົນເອງຈະທຳຄວາມສະອາດຂອງຜູ້ໃດ ແຕ່ເຕືອນໃຫ້ທຸກຄົນຕຽມຕົວຕ້ອນຮັບເອົາພຣະເມຊີອາ
ຜູ້ຈະສະເດັດມານັ້ນ.

ມາລາກີ 4:5 “ເບິ່ງແມ ເຮົາຈະສົ່ງເອລີຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃຫ້ມາເຖິງພວກເຈົ້າ ກ່ອນວັນທີ່ຍິ່ງ
ໃຫຍ່ທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາເຖິງ.” ລູກາ 1:17 ທ່ານໄດ້ບັນທຶກກ່ຽວກັບໂຢຮັນວ່າທ່ານຈະເປັນ
ຄົນທີ່ອອກໜ້າກ່ອນພຣະອົງ. ພຣະຄັມພິເດີມແລະພຣະຄັມພິໃໝ່ກໍມີຄວາມສັມພັນກັນເຊັ່ນ: 2 ປະຫວັດ
ກະສັດ 1:8; ເຂດຄາຣີຢາ 13:4.

ເສື້ອຜ້າຂອງເພິ່ນຈະເຮັດດ້ວຍຂົນໂຕອູດ ມີສາຍແອວໜັງຮັດແອວ ອາຫານຂອງເພິ່ນແມ່ນຕັກແຕນ
ແລະນ້ຳເຜິ້ງ. ຫລາຍຄົນທີ່ຢູ່ແຖບນັ້ນ ຄົນກຸງເຢລູຊາເລັມ ແລະຄົນທີ່ວ່າແຂວງຢູດາຍ ແລະຄົນແຖບແມ່ນ້ຳຈໍ
ແດນ ເມື່ອໄດ້ຍິນແລ້ວກໍພາກັນອອກໄປຫາໂຢຮັນ ໄດ້ສາຣະພາບບາບຂອງຕົນແລະຮັບບັບຕິສະມາຈາກ
ໂຢຮັນ. ນີ້ແຫລະຄືຄົນຢົວທັງຫລາຍແລະຄົນຕ່າງຊາດພາກັນເຮັດຕລອດມາ.

2. ບໍ່ໜ້າເຊື່ອວ່າເພິ່ນຈະກ້າເວົ້າຢ່າງນີ້: (ມັດທາຍ 3: 7-12)

ເມື່ອໂຢຮັນກຳລັງທຳພິທີບັບຕິສະມາຢູ່ນັ້ນ ເພິ່ນກໍເຫັນພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກຊາດູກາຍພາກັນ
ມາຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພື່ອຈະມາຮັບບັບຕິສະມາຈາກເພິ່ນ.(3:7) ໃນນັ້ນບາງຄົນກໍອາດຈະມາສັງເກດການ
ເພື່ອຈັບຜິດ, ບາງຄົນກໍມາເພື່ອຫວັງດີແທ້ ຄືຮູ້ສຳນຶກຕົວແລ້ວກໍຢາກຮັບເຊື່ອຢ່າງຈິງໃຈ, ແລະບາງຄົນກໍ
ຢາກຈະເຮັດຕາມພິທີສາສນາຊຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນວ່າຕົວເອງເປັນຄົນນັບຖືສາສນາ. (ເບິ່ງ ພຣະຄັມພິ
ຕໍ່ໄປນີ້: 6:2, 5, 16) ໂຢຮັນໄດ້ປຽບທຽບພວກນີ້ວ່າເປັນພວກກູຮ້າຍ, ແລະເພິ່ນຍັງໄດ້ຖາມຕໍ່ໄປວ່າ ໃຜ
ບອກພວກສູ....? ພວກສູພາກັນໜີຈາກພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດຫຍັງ?

ຖ້າຈະເອົາຈິງເອົາຈັງແທ້ນັ້ນ “ຈິ່ງຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ແລະປະຕິບັດໄປພ້ອມໆກັນໄປ” “ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ: ເພາະສະນັ້ນ ຈິ່ງຫັນຈາກການນັບຖືຮູບໂຄຣບ ແລ້ວກໍໃຫ້ປະກາດວ່າຈະປະຕິບັດຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າ (ເອເຊກຽນ 14:6)

“ເຮົາຈະຕັດສິນພວກເຈົ້າ, ຕາມທາງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ກະທຳ” ພຣະເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ແຫລະ ຈິ່ງສາຣະພາບ, ຈິ່ງຫັນຈາກການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວຄວາມບາບຂອງພວກເຈົ້າຈະຖືກຂໍ້າຣະ. (ເອເຊກຽນ 18:30).

ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ ພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກຊາດູກາຍຮູ້ຈັກດີ. ແຕ່ພວກເຂົາກໍພາກັນປະຕິບັດບໍ່ໄດ້, ພວກເຂົາຈິ່ງພາກັນປະຕິບັດຕາມຫລັກຄວາມເຊື່ອຂອງອັບຣາຮາມ, ຕາມຄວາມຊອບທັມຂອງອັບຣາຮາມ. ໂຢຮັນຮູ້ຈັກດີວ່າພວກເຂົານັບຖືຢ່າງນັ້ນ ເພິ່ນຈິ່ງໃຊ້ຄຳວ່າ “ເຫັນວ່າພວກເຮົາມີອັບຣາຮາມແລ້ວ ພວກເຮົາຈະເປັນຢ່າງອັບຣາຮາມໝົດທຸກຄົນ ຄົງບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນດອກ. ພຣະເຈົ້າຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າອັບຣາຮາມອີກ ພຣະອົງຈະເອີ້ນອອກມາຈາກກ້ອນຫີນທີ່ໃດກໍໄດ້.” (3:9) ໂຢຮັນຍັງກ່າວອີກວ່າ ຕົ້ນໄມ້ທີ່ບໍ່ເກີດຜົນຈະຖືກປັ້ງຖິ້ມແລະໂຍນໃສ່ໄຟເສັງ. (3:10) ເພິ່ນຢາກອະທິບາຍໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າ ເມື່ອຕົນເອງມີຄວາມຊອບທັມແລ້ວ. ຈຳເປັນຕ້ອງມີການປະຕິບັດ ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີການປະຕິບັດແລ້ວກໍຖືວ່າໃຊ້ການຫຍັງບໍ່ໄດ້. ຖິ້ມໃສ່ໄຟກໍໝາຍຄວາມວ່າທຳລາຍໃຫ້ດັບສູນ.

ຝ່າຍໂຢຮັນ ທຸກເວລາເພິ່ນຕ້ອງຍົກສູງພຣະເຢຊູ, ເພິ່ນພຽງແຕ່ເປັນຜູ້ມາແປງທາງ. ຜູ້ທີ່ຈະມາຕາມຫລັງນັ້ນເປັນຜູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແລະມີຣິດເດດຫລາຍ, ຊຶ່ງໂຢຮັນເອງກໍບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະຈັບສາຍມັດເກີບຂອງເພິ່ນ. ຜູ້ນັ້ນຈະມາໃຫ້ພວກເຮົາຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ແລະດ້ວຍໄຟ. ການຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳກໍໝາຍຄວາມວ່າການຕຽມຕົວຮັບ ແລະແລ້ວພຣະເຢຊູກໍຈະໃຫ້ພວກເຮົາຮັບດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດແລະດ້ວຍໄຟ ແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຈະຊົງຂໍ້າຣະສະສາງທຸກຢ່າງດ້ວຍພຣະວິນຍານແລະໄຟ ເພື່ອຈະທຳໃຫ້ຄຣິສຕຽນກັບກາຍມາເປັນຄົນທີ່ບໍຣິສຸດ. (3:11)

ເພິ່ນຈະເຮັດໃຫ້ລານຂອງເພິ່ນກຽງດີ, ຕ້ອງໄດ້ຈັດການຫລາຍຢ່າງ ເພືອງ, ເຂົ້າເມັດດີ, ເຂົ້າລີບ. ພວກເຮົາຢາກເປັນເມັດເຂົ້າດີ ບໍ່ຢາກເປັນເມັດເຂົ້າລີບ (3:12)

3. ຄວາມຊອບທັມແມ່ນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ: (ມັດທາຍ 3:13-17)

ໃນໄລຍະການບ່າວປະກາດຂອງໂຢຮັນນີ້ ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຢຮັນປລາດໃຈດ້ວຍການເດີນທາງເຖິງ 150 ໄມລ໌ເພື່ອຈະຮັບບັບຕິສະມາ (3:13). ເມື່ອມາເຖິງແລ້ວ ໂຢຮັນກໍໄດ້ຫ້າມປາມພຣະອົງ. “ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງການທີ່ຈະຮັບບັບຕິສະມາຈາກທ່ານ ແລ້ວທ່ານຈະມາຫາຂ້ານ້ອຍເຮັດຫຍັງ?” (3:14). ເມື່ອໂຢຮັນກຳລັງກ່າວຢູ່ນັ້ນ ພຣະອົງກໍຊົງກ່າວສວນຄຳອອກໄປວ່າ “ ຈິ່ງຍອມທຳເທີນ ເພາະເຮົາສົມຄວນທີ່ຈະເຮັດຢ່າງນີ້ ເພື່ອໃຫ້ສົມກັບຄວາມຊອບທັມທຸກປະການ.” ແລ້ວໂຢຮັນກໍຍອມ. (3:15)

ພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ກໍເພາະວ່າເປັນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ການຮັບບັບຕິສະມາແມ່ນການສະແດງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງເພິ່ງໃນພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ.

ການຮັບບັບຕິສະມາຂອງຄຣິສຕຽນແມ່ນການສະແດງອອກໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ບັບຕິສະມາໝາຍເຖິງການຈຸ່ມນໍ້າໝົດທັງຕົວ ເຫັນຕົວຢ່າງຈາກພຣະເຢຊູ. ການຈຸ່ມນໍ້າທັງຕົວຄືການຖືກຝັງແລ້ວໃນຊີວິດເກົ່າ ແລະຟື້ນຂຶ້ນມາມີຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະເຢຊູ. ຍ້ອນການເຊື່ອຟັງແລະປະຕິບັດຕາມ, ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສະເດັດລົງມາເປັນນິກເຂົາ, (3:16) ແລະສູງທີ່ຮ້ອງອອກມາຈາກພ້າສວັນ “ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ເຮົາຊອບໃຈທລາຍໃນທ່ານ.” (3:17) ນັ້ນຄືສູງຂອງພຣະບິດາ.

ນີ້ຄືການປາກົດຂອງຕຣີເອການຸພາບ ໂດຍພ້ອມໜ້າກັນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ການປ່າວປະກາດລ່ວງໜ້າຂອງໂຢຮັນ ແມ່ນການຈັດຕຽມເພື່ອຈະຕ້ອນຮັບເອົາພຣະເມຊີອາ. ເພິ່ນໄດ້ປະກາດໃຫ້ແກ່ຊາວຍິວທັງຫລາຍໃນຄາວນັ້ນວ່າ ຈົ່ງສາຣະພາບຄວາມຜິດບາບແລະຮັບເອົາຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ(ພຣະເຢຊູ) ການປ່າວປະກາດນີ້ ແມ່ນເພື່ອທຸກຊົນຊາດ ບໍ່ແມ່ນພວກຍິວພວກດຽວ ເຊັ່ນພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກຊາດູກາຍຄິດໄວ້ ຊຶ່ງເປັນຄວາມຄິດທີ່ຜິດ.

ທຸກວັນນີ້ ກໍຍັງມີບາງພວກທີ່ສັນນິຖານວ່າຕົນເອງຈະລອດພົ້ນດ້ວຍການບັບຕິສະມາ, ດ້ວຍການເປັນສະມາຊິກຂອງໂບດ, ດ້ວຍການເກີດຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງຄຣິສຕຽນ, ດ້ວຍການກະທຳດີ, ທັງໝົດນີ້ເຫັນວ່າຍັງບໍ່ພຽງພໍ ຖ້າຫາກບໍ່ມີການສາຣະພາບບາບແລະບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ການສາຣະພາບແລະຕັດສິນໃຈເຊື່ອນີ້ຕ້ອງອອກມາຈາກຈິດໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ພວກເຮົາເຫັນວ່າໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕເປັນຄົນຢ່າງໃດ? ຖ້າຢູ່ໃນສັມຍຂອງພວກເຮົາ ພວກເຮົາຈະໄປຟັງເພິ່ນບໍ່? ພວກເຮົາຈະເປັນຜູ້ສັງເກດການບໍ່, ເປັນຜູ້ໂຈມຕີບໍ່, ເປັນຜູ້ຕິດຕາມເພິ່ນບໍ່.....ເປັນຫຍັງ?
2. “ ຈົ່ງສາຣະພາບບາບ ເພາະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ” (3:2) ການເວົ້າຢ່າງນີ້ມີເຫດມີຜົນບໍ່? ຖ້າມີ ມີຢ່າງໃດ? ເປັນຫຍັງ?
3. ຕໍ່ຄໍາເວົ້າທີ່ຢູ່ໃນໂຢຮັນ 3:9 ໝາຍຄວາມວ່າ “ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຫລານ.” ແມ່ນຫລືບໍ່?
4. ພຣະເຢຊູຊົງບອກໂຢຮັນວ່າຈົ່ງຍອມທຳເຫັນ ເພື່ອໃຫ້ຖືກກັບຄວາມຊອບທັມທຸກປະການ (3:15) ເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ພຽງພໍຫລືບໍ່? ຖ້າພຣະເຢຊູກ່າວແກ່ພວກເຮົາວ່າຈົ່ງທຳເຫັນ ໃນສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງພວກເຮົາຈະທຳໄດ້ບໍ່?
5. ທ່ານໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາແລ້ວຫລືຍັງ? ທ່ານຍັງລໍຖ້າຫຍັງ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ຮຽກເອີ້ນໃຫ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 4:12-22

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ: ມັດທາຍ 4:12-22

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດສາວິກຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພວກເຂົາຕອບສນອງ ການຮຽກເອີ້ນນັ້ນ “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ”

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເຫລົ່າສາວິກຕອບສນອງໃນຄຳທ້າທາຍຂອງພຣະເຢຊູຢ່າງໃນເມື່ອພຣະອົງ ເອີ້ນວ່າ “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ”

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອບອກພວກເຮົາວ່າ ພວກເຮົາຈະຕອບສນອງການປ່າວປະກາດຂອງພຣະ ເຢຊູຢ່າງໃດ? ຈະມີການທ້າທາຍຢ່າງໃດ? ໃນຄຳທີ່ວ່າ “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ”

ຄຳນຳ

ເມື່ອມາເຖິງຈຸດນີ້, ພຣະທັມຂ່າວປະເສີດມັດທາຍ ໄດ້ສະເໜີແນະໃຫ້ຮູ້ທຸກຢ່າງແລ້ວ ວ່າມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ຮ່ວມ ໃນຄັ້ງນີ້. ການກະທຳທຸກຢ່າງທີ່ອົງພຣະເຢຊູກະທຳກໍແມ່ນເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດຕາມຄຳທຳນວາຍ. ຫລາຍຄົນ ກໍຕ້ອນຮັບແລະອີກຫລາຍຄົນກໍປະຕິເສດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເພິ່ນຮູ້ວ່າຫລາຍຄົນທີ່ຕ້ອນຮັບພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບ ການປ່ຽນແປງຊີວິດ ປັດຈຸບັນນີ້ພວກເຮົາກໍເຫັນແລ້ວວ່າຄົນໃນທົ່ວໂລກໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງຍ້ອນຄຳເວົ້າ ສັ້ນໆ ພຽງສີ່ຄຳ “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ” (4:19)

1. ຂ່າວຮ້າຍ ຂ່າວດີ: (ມັດທາຍ 4:12-16)

ພວກເຮົາມາຕິດຕາມເບິ່ງ, ຫລັງຈາກການບັບຕິສະມາຂອງພຣະເຢຊູ (3:13-17) ແລະການທົດ ລອງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບ (4:1-11) ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບຂ່າວຮ້າຍ ຄືວ່າໂຢຮັນໄດ້ຖືກຈັບແລະກັກຂັງໄວ້ໃນຄຸກ ເພື່ອລໍຖ້າການປະຫານ, ໂຢຮັນຜູ້ເປັນທັງພີ່ນ້ອງ, ຜູ້ເປັນທັງຜູ້ຮ່ວມປ່າວປະກາດ, ຜູ້ເປັນທັງຜູ້ຖາງທາງ ແລະ ກໍສຳເລັດແລ້ວສຳລັບງານພັນທະກິດຂອງໂຢຮັນ.

ອີງຕາມພຣະທັມຂ່າວປະເສີດລູກາ 4:16-31, ຄັ້ງແລກ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດໄປນາຊາເຮັດກ່ອນ ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຮັບຂ່າວບໍ່ດີ ພຣະອົງກໍໄດ້ຍ້າຍໄປທີ່ເມືອງກາເປນາອູມ. ກາເປນາອູມເປັນເມືອງທີ່ມີນັກການ ເມືອງຫລາຍ, ບາງພາກສ່ວນກໍແມ່ນຄົນຫາປາແລະຄ້າຂາຍ. ອາດເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນພື້ນຖານຂອງການປະ ກາດຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເພາະຢູ່ທີ່ນັ້ນກໍມີຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນ, ເປໂຕແລະອັນເດອາ ເປັນຄົນທີ່ຍ້າຍມາຈາກເບັດຊາ ອີດາ (ໂຢຮັນ 1:44) ແລະ (ມາຣະໂກ 1:21; 29).

ມັດທາຍຍັງໄດ້ອະທິບາຍຕໍ່ໄປວ່າ ພຣະທັມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນເອຊາຍາຕ້ອງສໍາເລັດຕາມຄໍາທີ່ກ່າວໄວ້ຄື: ແຂວງຊາບູໂລນແລະແຂວງເນັບທາລີ ຕາມທາງຂອງແຄມຝັ່ງນໍ້າທະເລ ຄືຄາລີເລຟາກຝັ່ງເບື້ອງນັ້ນ ບັນດາປະຊາຊາດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມມືດຈະໄດ້ເຫັນແສງສວ່າງ ໝາຍເຖິງຄົນຍິວທົ່ວໄປ. ແລະຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເງົາມືດແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແສງສວ່າງກໍຈະສ່ອງຂຶ້ນມາເທິງພວກເຂົາແລ້ວ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ, ຜູ້ທີ່ດູກູກພຣະເຈົ້າ ແສງສວ່າງກໍຈະມາເຖິງພວກເຂົາຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາໄວ້ແລ້ວ.(4:15-16).

2. ເນື້ອໃນອັນດຽວກັນ: (ມັດທາຍ 4:17)

ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ພຣະເຢຊູກໍຊົງຕັ້ງຕົ້ນປ່າວປະກາດ “ຈົ່ງຖືມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ເພາະຣາຊອານາຈັກສວັນໄດ້ໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.” (4:17) ເມື່ອມາເຖິງຕອນນີ້ການປ່າວປະກາດ, ຄໍາສອນ, ທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວກໍແມ່ນເນື້ອໃນຄໍາສອນອັນດຽວກັນກັບໂຢຮັນ. ຈົ່ງກັບໃຈໃໝ່ ໝາຍຄວາມວ່າຕ້ອງຮູ້ສຶກເສັຽໃຈໃນການກະທໍາບາບຂອງຕົນເອງທີ່ຜ່ານມາ ແລະຕ້ອງຢຸດການກະທໍາທັນທີ. ການກະທໍານີ້ ພຣະທັມຄັ້ມພິເດີມກໍໄດ້ກ່າວໄວ້ຫລາຍສັດວັດຜ່ານມາແລ້ວ (ເອຊາຍາ 59:20; ເຢເຣມີຍາ 15:19; ເອເຊກຽນ 14:6; 18:30,32 ; ໂຮເຊອາ 11:5;)

ໂຢຮັນແລະພຣະເຢຊູກໍປະກາດວ່າ ແຜ່ນດິນສວັນໄດ້ໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ຣາຊອານາຈັກ ແມ່ນແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນທັງໝົດທີ່ມີຢູ່ໃນທົ່ວໂຕ້ຟ້ານີ້ເປັນຂອງພຣະອົງທັງສິ້ນ ແລະພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອພຣະອົງເອງ. ຄໍາວ່າຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້ານີ້, ພຣະຄັ້ມພິເໝີໃຊ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍເຊັ່ນ: ມັດທາຍ 19:23-24; ມາຣະໂກ 10:23-24; ມັດທາຍ 11:25; ກິຈການ 17:24; ຟິລິປປອຍ 2:9-11

3. ຈົ່ງຕິດຕາມຜູ້ນໍາ: (ມັດທາຍ 4:18-22)

ພວກເຮົາມັກການຮຽກເອີ້ນຢ່າງໃດ ພວກເຮົາຈຶ່ງຈະປະສົງຂອງແລ້ວຕາມໄປ? ໃຜເອີ້ນກໍຕາມບໍ່? ພວກເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄົນງ່າຍບໍ່? ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ສິ່ງຂອງທີ່ເຮົາຕ້ອງການແບບງ່າຍໆບໍ່? ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາປ່ຽນແປງແຜນການຂອງເຮົາຢ່າງວ່ອງໄວ?

ເມື່ອພຣະອົງກໍາລັງເດີນຕາມແຄມທະເລຄາລີເລ ພຣະອົງກໍໄດ້ເຫັນສອງອ້າຍນ້ອງ. ຊີໂມນເປໂຕຜູ້ເປັນອ້າຍ; ແລະອັນເດອາຜູ້ເປັນນ້ອງກໍາລັງຫາປາຢູ່. (4:18) ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ ແລະເຮົາຈະບັນດານໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ຫາຄົນ” (4:19) ທັນໃດນັ້ນພວກເຂົາກໍປະມອງແລ້ວຕາມພຣະອົງໄປ. (4:20).

ລອງຄິດເບິ່ງ ສອງອ້າຍນ້ອງນີ້ເປັນຄົນທີ່ມີອາຊີບຫາປາ. ເຂົາເຈົ້າຄົງຈະອິດເມື່ອຍໃນການຫາປານີ້ເປັນເວລານານແລ້ວ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນຄໍາເອີ້ນຂອງພຣະເຢຊູທີ່ກ່າວວ່າ ເຮົາຈະບັນດານໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ຫາຄົນ ຊຶ່ງເປັນຄໍາທ້າທາຍແບບໃໝ່ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕິດຕາມພຣະອົງໄປທັນທີ. ເມື່ອເດີນທາງອີກຕໍ່ໄປ

ພຣະອົງກໍພົບອີກສອງຄົນຄື ຢາໂກໂບລູກເຊເບດາຍກັບໂຢຮັນນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ. ສອງອ້າຍນ້ອງນີ້ກໍາລັງ ຝູງມອງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຕົນ. ໃນຕອນນີ້ພຣະອົງກໍຄົງຈະໃຊ້ຖ້ອຍຄຳຢ່າງດຽວກັນໃນການຮຽກເອີ້ນນີ້.

ສັງເກດເບິ່ງທັງສອງຄູ່ນີ້ ເມື່ອພຣະເຢຊູເອີ້ນພວກເຂົາແລ້ວພວກເຂົາກໍຢຸດທັນທີ, ປະລະອາຊີບ ເດີມ, ປະລະຄອບຄົວ ແລ້ວກໍຕາມພຣະເຢຊູໄປ. (4:22) ເປໂຕແລະອັນເດອາປະມອງຂອງຕົນ. ມອງແມ່ນ ເຄື່ອງມືສຳລັບໃຊ້ຈັບປາ, ແມ່ນເຄື່ອງມືທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ແລະເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ສຸດຂອງຊາວປະມົງ. ສ່ວນຢາໂກ ໂບແລະໂຢຮັນໄດ້ປະເຮືອ, ປະພໍ, ແລະຄວາມລ້ຳລວຍໃນການເປັນຊາວຫາປາ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະທຸກ ຢ່າງ ແລ້ວກໍເລືອກເອົາສິ່ງທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດຄືຕາມພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາຈະເຮັດໄດ້ບໍ່?

ຫລັງຈາກທີ່ໂຢຮັນຕິດຄຸກແລ້ວ, ກໍຄົງເຫລືອແຕ່ເປໂຕແລະອັນເດອານ້ອງຊາຍຂອງລາວທີ່ພຣະເຢ ຊູຊົງໄວ້ໃຈໄດ້. “ທ່ານຄື ຊີໂມນລູກຂອງໂຢຮັນ ທ່ານຈະໄດ້ຊື່ໃໝ່ວ່າ ເກຟາ” (ທີ່ແປວ່າ ເປໂຕ ຄືທິນ) ເບິ່ງ ໃນໂຢຮັນ 1:40-42.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ທຳອິດພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ສຳນຶກຄວາມຜິດບາບ. ພຣະອົງຊົງເປັນແສງສວ່າງທີ່ນຳຄວາມຫວັງມາ ສູ່ມວນມະນຸດໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂໃດໆທັງສິ້ນ. ທ່ານໄດ້ຕອບສນອງການຮຽກເອີ້ນນີ້ຫລືຍັງ? ຊີວິດຂອງທ່ານ, ແນວຄິດຂອງທ່ານ, ຫົວໃຈຂອງທ່ານແຕ່ລະວັນໄດ້ຖວາຍໃຫ້ພຣະອົງຫລືຍັງ? (ໂຣມ 12:1-2). ການສາຣະ ພາບຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນພຽງຄັ້ງດຽວແລ້ວຈະສຳເຣັດທຸກຢ່າງ, ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ ຊຳຮະລ້າງແຕ່ລະວັນ ແຕ່ລະ ວັນໄປ.

ພຣະເຢຊູຮຽກເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ມາເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງ. ເພິ່ນເອີ້ນສາວິກລຸ້ນທຳອິດ ແລະລຸ້ນ ພວກເຮົາເພິ່ນກໍຍັງເອີ້ນຢູ່ເໝືອນກັນ ເຖິງແມ່ນວ່າການເຊື່ອຟັງນັ້ນຈະຫຍຸ້ງຍາກປານໃດກໍຕາມ. ຜູ້ທີ່ອ່ານ ການບັນທຶກຂອງມັດທາຍຮູ້ດີວ່າການດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍການເຊື່ອຟັງຕ້ອງສູງງ່ຳອັນຕະລາຍ ບາງຄັ້ງກໍເຖິງ ກັບເສັ້ງຊີວິດເຊັ່ນ: ໂຢຮັນ, ເພື່ອນທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຢຊູ. ການທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄດ້ນັ້ນຕ້ອງເອົາຕົວ ເອງໄວ້ທາງຫລັງ, ຖິ້ມຊີວິດໄວ້ທາງຫລັງ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນວ່າເຮົາຈະບໍ່ມີເປົ້າໝາຍ ແລະບໍ່ມີອະນາຄົດຫຍັງເລີຍ ທີ່ພວກເຮົາເຮັດໄປກໍເພາະພວກເຮົາຮັກພຣະອົງ.

ພຣະເຢຊູເອງ

ພຣະອົງກໍຫວັງວ່າສາວິກຂອງພຣະອົງຈະເອີ້ນຜູ້ອື່ນອີກຕໍ່ໄປໃຫ້ສຳນຶກຕົວແລະຕິດ ຕາມພຣະອົງ.

ທ່ານໄດ້ເຄີຍເຊື່ອເຊີນຜູ້ອື່ນແດ່ບໍ່? ຫລືການກະທຳຂອງທ່ານເປັນຕົວຢ່າງພໍເຂົາຈະມາຫາ ພຣະເຢຊູບໍ່?

ຄຳຖາມ:

1. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງອັນໃດແດ່ບໍ່ ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳໃຫ້ສຳເຣັດຕາມຄຳທຳນວາຍໃນ

ພຣະຄັມພິເດີມ?

2. ທັມຊາດຂອງມະນຸດຈະມັກອ່ານປຶ້ມໃໝ່ໆ, ມັກເຫັນຄໍາເວົ້າແບບໃໝ່ໆ ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງໃຊ້ຄໍາເກົ່າຂອງໂຢຮັນ? “ຈຶ່ງຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ເພາະຣາຊອານາຈັກສວັນໄດ້ໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ” ແທ່ນທີ່ຈະເວົ້າຄໍາເວົ້າຄໍາໃໝ່ ຫລືໃຊ້ຄໍາທີ່ແຕກຕ່າງນີ້.
3. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ກາຍມາເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູໃນພິບຕາດຽວໂລດ? ຍັງຈະມີສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຄວນດັດແປງແກ້ໄຂຢູ່ບໍ່?
4. ສ້ອມແປງມອງເພື່ອຈະຫາປາໃນທະເລອີກຕໍ່ໄປ. ຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນປະມອງແລ້ວຕາມພຣະເຢຊູ. ທ່ານຈະປະອັນໃດແລ້ວຕາມພຣະເຢຊູ? ປະລະລາຍໄດ້, ປະລະຄວາມປອດພັຍຂອງຊີວິດ, ປະລະຄວາມສຸກສະບາຍໃນຄອບຄົວ, ຫລືອັນໃດ.....?
5. ຖ້າພວກເຮົາຫາກເປັນພໍ່ຂອງຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນທ່ານຈະຄິດຢ່າງໃດ ໃນການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4 ຊີວິດທີ່ປ່ຽນແປງຂອງສາວິກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 5:1-16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມັດທາຍ 5:1:16

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຊີວິດການປ່ຽນແປງທີ່ມີຄຸນນະພາບ ແມ່ນລັກສະນະທີ່ດີຂອງສາວິກພຣະເຢຊູ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ດຳເນີນຊີວິດແບບທັມດາແຕກຕ່າງກັບການດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສາວິກຂອງພຣະເຢຊູບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຊື່ແຈງໃຫ້ກຸ່ມຂອງເຮົາເຫັນວ່າຄຸນນະພາບແລະຄຸນຄ່າໃນການເປັນສາວິກ ຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນເປັນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ.

ຄຳນຳ

ສາວິກ: (ຜູ້ຕິດຕາມ) ແມ່ນຜູ້ທີ່ກະທຳຕາມສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນຈະກະທຳ. ກະທຳຕາມຜູ້ນຳທີ່ນຳໜ້າເຂົາ. ຮຽນທີ່ຈະເຮັດຕາມໂດຍບໍ່ມີການຫລີກລ້ຽງໄດ້.

ຣະບຽບ: (ພາສາລາວຂອງພວກເຮົາ ຣະບຽບ ວິນັຍ) ແມ່ນເຮັດຕາມຜູ້ທີ່ວາງແບບຢ່າງໄວ້, ຕ້ອງກະທຳຕາມ, ຖ້າເຮັດບໍ່ເປັນກໍຕ້ອງໄດ້ຮຽນທີ່ຈະເຮັດ. ຕົວຢ່າງ: ນັກກິລາບັສແກດບອນຕ້ອງມີຣະບຽບ ຫລິ້ນຢູ່ໃນຂອບເຂດ, ນັກກິລາຟຸດບອນກໍຕ້ອງຫລິ້ນຕາມຣະບຽບ....

ບົດເທສນາຢູ່ເທິງຈ້າຍພູແມ່ນເຄື່ອງມືໃນການວາງຣະບຽບວິນັຍ ເພື່ອຈະຝຶກຝົນເຫລົ່າສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ. ຄົນເຫລົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນຄົນທັມດາ ແຕ່ພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ເປັນຄົນທີ່ມີຄຸນລັກສະນະພິເສດ ແລະມີໜ້າທີ່ພິເສດທີ່ຈະເຮັດດ້ວຍ.

ໃນບົດເທສນາເທິງຈ້າຍພູນີ້ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນມັດທາຍ ບົດທີ 5 ຫາບົດທີ 7. ພຣະເຢຊູໄດ້ວາງພື້ນຖານຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວພັນກັບຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

1. ຊີວິດທີ່ມີຣະບຽບວິນັຍຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ: (ມັດທາຍ 5:1-10)

ການເດີນທາງຂອງພຣະເຢຊູໃນສັມຍນັ້ນສ່ວນຫລາຍແລ້ວແມ່ນເດີນທາງດ້ວຍຕົນ. ໃນຂະນະທີ່ຍ່າງໄປນັ້ນຜູ້ທີ່ເປັນອາຈານກໍຈະມັກອ່ານປຶ້ມຫລືອ່ານພຣະຄຳພີຫລືສົນທະນາກັບສາວິກໄປດ້ວຍ. ແຕ່ວ່າໃນ

ເວລາທີ່ສອນແທ້ໆແລ້ວຕ້ອງໄດ້ນັ່ງສອນ. ອາຈານທີ່ສອນຢູ່ໃນໂບດສ່ວນຫລາຍແລ້ວມັກຈະນັ່ງ. ຕາມໂຮງຮຽນທີ່ສອນພຣະຄຳພີກໍມັກນັ່ງຕັ້ງ ດັ່ງນັ້ນແຕ່ລະໂຮງຮຽນຕ້ອງຂົນຂວາຍທາງເງິນຊື້ຕັ້ງທີ່ງ່າມໆ ເພື່ອອາຈານຈະໄດ້ນັ່ງຕັ້ງດີໆ ແລະມີກຽດ. ທຸກວັນນີ້ເມື່ອອາຈານຈະປະກາດອັນໃດກໍຕາມເພິ່ນມັກຈະນັ່ງຕັ້ງ ມັດທາຍຈຶ່ງບັນທຶກວ່າພຣະເຢຊູຊົງປະທັບລົງແລ້ວພວກສາວິກກໍມາເຂົ້າເຝົ້າ. (5:1) ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຊົງເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະສິດສອນເປັນທາງການ. ພຣະອົງຊົງຕຽມການທີ່ຈະສອນສາວິກເຖິງຄວາມສຳຄັນໃນການດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສາວິກຢ່າງແທ້ຈິງ.

ການເທສນານີ້ ມີຢູ່ 8 ຄຸນນະສົມບັດດ້ວຍກັນ ຊຶ່ງກ່າວເຖິງຄຸນລັກສນະຂອງສາວິກໂດຍສະເພາະ. ສ່ວນຫລາຍພຣະອົງຈະໃຊ້ຄຳວ່າ “ເປັນສຸກ” ໃນນີ້ອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ “ພຣະພອນ” ພຣະພອນນີ້ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ອອກມາຈາກຂ້າງໃນ, ເປັນຄວາມສຸກ ເປັນຄວາມຍິນດີທີ່ຢູ່ທາງໃນ. ຄວາມສຸກນີ້ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຍາດແຍ່ງໄປຈາກພວກເຮົາໄດ້. ໂລກນີ້ຈະຍາດແຍ່ງອອກໄປຈາກພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ ເພາະບໍ່ແມ່ນຄວາມສຸກທັມດາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຈາກໂລກ. ຄວາມສຸກທີ່ອອກມາຈາກໂລກນີ້ອາດຈະຖືກຍາດແຍ່ງໄປໄດ້ ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ, ຄວາມຕາຍ ເພາະໃນວັນນຶ່ງອາດຈະມີຄວາມໂສກເສົ້າເສັຽໃຈ.

ຄຸນນະສົມບັດ 8 ຢ່າງນີ້ຄື: (1) ຜູ້ໃດທີ່ຍາກຈົນຝ່າຍຈິດວິນຍານກໍເປັນສຸກ; (2) ຜູ້ໃດທີ່ໂສກເສົ້າກໍເປັນສຸກ; (3) ຜູ້ໃດມີໃຈອ່ອນຫວານກໍເປັນສຸກ; (4) ຜູ້ໃດອິດທິວຄວາມຊອບທັມກໍເປັນສຸກ; (5) ຜູ້ໃດມີໃຈກະຣຸນາກໍເປັນສຸກ; (6) ຜູ້ໃດມີໃຈບໍລິສຸດກໍເປັນສຸກ; (7) ຜູ້ໃດສ້າງຄວາມສົງຄວາມກໍເປັນສຸກ; (8) ຜູ້ໃດຖືກຂົ່ມເຫັງເພາະເຫັນແກ່ຄວາມຊອບທັມກໍເປັນສຸກ. ມະນຸດທັມດາພວກເຮົາມັກຈະປະຕິເສດໃນຄຸນນະສົມບັດ 8 ຢ່າງນີ້ທີ່ຈະນຳໄປສູ່ພຣະພອນ ແລະຄວາມສົງຄວາມ ແລະຄວາມຍິນດີຢ່າງແທ້ຈິງ.

- ເຮົາສາມາດເຫັນຄຸນນະສົມບັດ 8 ຢ່າງ ຢູ່ນຳສາວິກຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ ໃນທຸກວັນນີ້?**
- ຜູ້ທີ່ຍາກຈົນຝ່າຍຈິດວິນຍານ: ແມ່ນຜູ້ທີ່ສແວງຫາຝ່າຍຈິດວິນຍານເພາະເຂົາຮູ້ວ່າເຂົາຍັງຂາດເຂີນ
  - ຜູ້ທີ່ໂສກເສົ້າ: ແມ່ນຜູ້ທີ່ເປັນຫ່ວງຈິດວິນຍານ, ນຳຄົນມາຫາຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ
  - ຜູ້ທີ່ມີໃຈອ່ອນຫວານ: ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີໃນອ່ອນຫວານຕ້ອນຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ, ຮຽນຮູ້ຈາກພຣະເຈົ້າ
  - ຜູ້ທີ່ມີໃຈອິດທິວຄວາມຊອບທັມ: ແມ່ນຜູ້ທີ່ດຳເນີນຕົນເອງໃຫ້ເກີດໝາກອອກຜົນເພື່ອພຣະເຈົ້າ
  - ຜູ້ທີ່ມີໃຈກະຣຸນາ: ແມ່ນຜູ້ທີ່ສແວງຫາການຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ອື່ນ
  - ຜູ້ທີ່ມີໃຈບໍລິສຸດ: ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີຄວາມສັດຊື່ແລະທຸ່ງງຸ່ງທັມ
  - ຜູ້ທີ່ສ້າງຄວາມສົງຄວາມ: ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ຢູ່ຄົນດຽວ, ແຕ່ເປັນຄົນນຳຄົນເຂົ້າມາຫາກັນດ້ວຍຄວາມສົງຄວາມ
  - ຜູ້ທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ: ແມ່ນຜູ້ທີ່ສ້າງຄວາມດີ, ມີຄວາມຊອບທັມເພື່ອພຣະເຈົ້າ ພວກນີ້ມັກຈະຖືກຂົ່ມເຫັງ.

2. ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການດຳເນີນຊີວິດທີ່ມີຣະບຽບວິນັຍ: (ມັດທາຍ 5:11-12)

ອົງພຣະເຢຊູເອງກໍບໍ່ຢາກຈະນໍາສາວິກຂອງພຣະອົງໄປສູ່ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດອກ. ພຣະອົງຊົງສອນ ແລະຕັກເຕືອນພວກເຂົາວ່າ ເມື່ອພວກເຮົາຫາກເດີນຕາມທາງແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ ຈະມີຄົນດູກູກ ຕິຕຽນ ຂົ່ມເຫັງ ນິນທາວ່າກ່າວ. ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງເປັນສຸກເຖິດ ເມື່ອເຂົາຫາກກ່າວຄໍາບໍ່ຈິງແກ່ທ່ານ. (5:11)

ພາສາກຣິກ ແມ່ນ **“ດີໂອໂກ”** ໝາຍຄວາມວ່າຕິດຕາມ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະຕິດຕາມທ່ານຢູ່ຕອດເວລາ ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຢ່ານ້ອຍໃຈ ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນມານານແລ້ວ.

ການຂົ່ມເຫັງ ແມ່ນມາຈາກການເຄື່ອນໄຫວໃນຄວາມເປັນຣະບຽບ--ຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຊອບທັມ. ພຣະ ເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງສັ່ງສອນສາວິກວ່າຈຶ່ງອອກໄປແລ້ວເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຂົ່ມເຫັງ. ແຕ່ພຣະອົງຊົງບອກວ່າຕ້ອງ ຣະວັງ ເພາະການຂົ່ມເຫັງຈະເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກທ່ານ.

ເປໂຕ ເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູທີ່ໄດ້ຮຽນບົດຮຽນນີ້ຢ່າງເຖິງຖອງໃນຊີວິດ. ເພິ່ນໄດ້ບັນ ທຶກໄວ້ໃນ 1ເປໂຕ 4:15-16 “ແຕ່ວ່າຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມທຸກເພາະເປັນຜູ້ຂ້າຄົນ, ເປັນຂະ ໂມຍ, ເປັນຜູ້ທໍາຮ້າຍ, ຫລືເປັນຜູ້ທຽວຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບກິດທຸຣະຂອງຄົນອື່ນ. ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຮັບທຸກເພາະມີຊື່ ວ່າເປັນຄຣິສະຕຽນ ກໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນມີຄວາມລະອາຍ ແຕ່ໃຫ້ຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າເພາະຊື່ນັ້ນ.” ພວກ ເຮົາກໍໄດ້ພົບຂໍ້ນີ້ເຊັ່ນດຽວກັນຢູ່ໃນບົດເທສນາເທິງຈ້າຍພູ.

ຍັງໄດ້ພົບອີກຂໍ້ນຶ່ງທີ່ເປໂຕໄດ້ຂຽນໄວ້ຄື 1ເປໂຕ 2:19-21 “ຖ້າຜູ້ໃດຍອມຮັບຄວາມທຸກທໍຣະມານ ອັນບໍ່ເປັນທັມເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຈົ້າ ນັ້ນແຫລະເປັນການຊອບ. ເພາະຖ້າພວກທ່ານເຮັດການຊົ່ວ ຈະເປັນ ການດີການຊອບຢ່າງໃດ ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານເຮັດການດີແລະອິດທິນເອົາຄວາມທຸກທໍຣະມານເພາະການດີ ນັ້ນ ດັ່ງນັ້ນແຫລະເປັນການຊອບຕໍ່ພຣະພໍ່ກພຣະເຈົ້າ. ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກທ່ານໄວ້ສໍາລັບ ການນີ້ແຫລະ ເພາະພຣະຄຣິດກໍໄດ້ຊົງທົນທຸກທໍຣະມານແທນທ່ານທັງຫລາຍເໝືອນກັນ ໂດຍໃຫ້ເປັນແບບ ຢ່າງແກ່ພວກທ່ານ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ.”

ຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມສັດຊື່ ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູ ແນ່ນອນຜູ້ນັ້ນຕ້ອງພົບກັບການຂົ່ມເຫັງ. ການດໍາເນີນຊີວິດທີ່ພໍພຣະທັຍພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ 2 ຢ່າງ: (1) ແຜ່ນດິນສວັນ; (2) ບໍາເນັດຈາກ ສວັນ(ຄວາມບໍຣິບູນ) (5:10;12)

3. ຊີວິດທີ່ມີຣະບຽບວິນັຍຈະມີອໍານາດ: (ມັດທາຍ 5:13-16)

ສາວິກຂອງພຣະເຢຊູທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນໂລກນີ້ຈະມີອໍານາດ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ພວກທ່ານທັງ ຫລາຍຄືເກືອສໍາລັບໂລກ ແລະພວກທ່ານຄືແສງສວ່າງສໍາລັບໂລກ (5:13-14) ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າໃນ ພວກທ່ານມີຜູ້ດຽວທີ່ເປັນເກືອ ແລະໃນພວກທ່ານມີຜູ້ນຶ່ງເປັນແສງສວ່າງດວງດຽວທີ່ຈະສ່ອງແສງສວ່າງໃຫ້

ແກ່ໂລກ. ຄຳວ່າທ່ານທັງຫລາຍແມ່ນກວມໄປເຖິງທຸກຄົນ ຊຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດມີຂໍ້ອ້າງໄດ້. ພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ໃນຄຸນນະສົມບັດ 8 ຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສ້າງສອນ.

ພຣະເຢຊູຊົງປຽບທຽບສາວິກຂອງພຣະອົງເໝືອນດັ່ງແສງສວ່າງ ເມື່ອໄຕ້ໂຄມແລ້ວບໍ່ຄວນຈະເອົາອັນໃດມາບັງໄວ້ ຈຶ່ງໃຫ້ແສງນັ້ນແຈ້ງໄປທົ່ວທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ. ການດຳເນີນຊີວິດທີ່ມີຄວາມເຄັມແລະມີແສງສວ່າງຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ. ບັນດາທີ່ຢູ່ໃນຄວາມມົດກໍຈະໄດ້ພົບຄວາມຫວັງຍ້ອນແສງສວ່າງນັ້ນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຂໍ້ສຳຄັນທີ່ສຸດກໍຄືວ່າ ບົດເທສນານີ້ພຣະເຢຊູຊົງສ້າງສອນສາວິກໂດຍສະເພາະ ບໍ່ແມ່ນຄົນທົ່ວໄປ, ບົດເທສນານີ້ກໍອາດຈະແມ່ນຕອນທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກສາວິກສິບສອງຄົນໄດ້ໃໝ່ໆ. ຄົນທີ່ຈະຮ້າຮຽນ ຫລືສຶກສານີ້ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນເສຍກ່ອນ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນແທນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດກໍຈະກັບກາຍເປັນການທຳລາຍ.

ຄຳຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະພອນທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ແລະຄວາມສຸກທີ່ໂລກນີ້ໃຫ້ ?
2. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງເວົ້າ ກຶງໆ ໂລດກັບພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງບໍ່ເວົ້າກຶງໆ ໂລດກັບພວກທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທັມດາ?
3. ພຣະພອນອັນໃດທີ່ແນໃສ່ຖືກທ່ານຫລາຍທີ່ສຸດໃນວັນນີ້?
4. ສາວິກຈະກາຍມາເປັນເກືອແລະເປັນແສງສວ່າງໄດ້ຢ່າງໃດ ໃນເມື່ອບໍ່ມີຫົວໜ້າຄວບຄຸມ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 5

ພຣະເຢຊູອະທິບາຍເຖິງນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ມັດທາຍ 5:17-48
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ມັດທາຍ 5:17-48
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກສາວິກໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນອົງພຣະເຢຊູຊຶ່ງເປັນຜົນສະແດງອອກມາຈາກໃຈທີ່ບອກເຖິງລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຊີວິດໃນການເປັນສາວິກນັ້ນຈະຖືກວັດແທກໄດ້ຢ່າງໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຕັນສິນໃຈວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບຕໍ່ການອະທິບາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູເຖິງນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຢັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ອົງພຣະເຢຊູອະທິບາຍນັ້ນໄດ້ສົ່ງສອນໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດດີຂຶ້ນ. ການທີ່ມີຊີວິດດີຂຶ້ນນັ້ນຕ້ອງອອກມາຈາກພາຍໃນເພາະສິ່ງນັ້ນເປັນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູອະທິບາຍເຖິງນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າເຮືອງກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊ ໂດຍເຮັດໃຫ້ກົດນັ້ນສຳເລັດ ແລະເຮັດຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນອີກຊ້ຳ. ອົງພຣະເຢຊູສອນວ່າພວກສາວິກໃຫ້ມີຊີວິດດີຫລາຍກວ່າກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊ ເພາະການດີນັ້ນແມ່ນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຜູ້ຕິດຕາມຫລືເຊື່ອໃນພຣະອົງກໍເປັນຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນ.

1. ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອກວ່າກົດໝາຍຂອງໂມເຊ: (ມັດທາຍ 5:17-20)

ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອ “ທຳລາຍກົດໝາຍ” ຂອງໂມເຊ ແຕ່ພຣະອົງມາເພື່ອ “ເຮັດໃຫ້ກົດໝາຍນັ້ນສຳເລັດ” (ມັດທາຍ 5: 17). ພຣະອົງຍັງໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງກົດໝາຍຂອງໂມເຊໂດຍກ່າວວ່າ “ແມ່ນແຕ່ຈຸດຫລືຈ້າງໃດໆ” ຈະບໍ່ສູນເສັຽໄປຈົນເຖິງທຸກສິ່ງຈະກາຍເປັນທີ່ສຳເລັດ. (ມັດທາຍ 5:18).

ກົດໝາຍທີ່ພວກສາວິກໄດ້ຮຽນຮູ້ຢ່າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນກົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ມັນເປັນກົດຂອງຄົນໃນສັມຍສັດຕະວັດທີ່ໜຶ່ງທີ່ພວກສາສນາໄດ້ໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນງົດງໍ. ກົດດັ່ງກ່າວນັ້ນໜັກແລະເຮັດຍາກຫລາຍ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນກົດນັ້ນວ່າ ກາຍເປັນຄົນສິນທັມຂອງພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກນັກທັມ (5:20). ສາສນາທີ່

ສອນໃຫ້ເຮັດຕາມກົດໝາຍນັ້ນເຫັນວ່າແພ່ອອກໄປໄດ້ດີເພາະຕາມທັມມະຊາດຂອງມະນຸດແລ້ວຄົນມັກຢ່າງນັ້ນແທນທີ່ຈະອາສັຍຄວາມເຊື່ອ ແລະຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ.

ບາງຄັ້ງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູເປັນອົງພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນໃນສັມຍເດີມຍັງສອນວ່າ ພວກສາວິກຄວນປະຕິບັດຕາມກົດຕ່າງໆ ແລະທ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ. ພວກເຂົາພາກັນມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍການປະຕິບັດ. ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍເຮັດຕາມກົດໝາຍຢ່າງເຄັ່ງຄັດແລະຂົ່ມເຫັງຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດທັງໆທີ່ພວກເຂົາເອງກໍປະຕິບັດບໍ່ໄດ້. ບໍ່ແມ່ນວ່າການເປັນຄຣິສຕະຕຽນທີ່ດີນັ້ນຕ້ອງເຮັດຫລາຍສິ່ງຕາມກົດບັດຍັດ ຫລືອາສັຍການປະຕິບັດ.

ອົງພຣະເຢຊູສະເດັດມາສອນພວກເຮົາວ່ານ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊເທົ່ານັ້ນ. ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນສິ່ງປະເສີດເພາະມັນຂຶ້ນກັບສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງເຮັດບໍ່ໄດ້. ອົງພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອ “ໃຫ້ກົດໝາຍສໍາເຣັດ” ພຣະອົງສອນວ່າການເຮັດຕາມບັນຍັດຕ່າງໆນັ້ນໃຜໆກໍເຮັດບໍ່ໄດ້ຄົບຖ້ວນ ການທີ່ເຮັດດີນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກໃຈເພາະເປັນພຣະລັກສະນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ກົດບັນຍັດໄດ້ສໍາເຣັດລົງໂດຍມີຈິດໃຈເຊື່ອຟັງ ບໍ່ແມ່ນເຮັດຕາມຕົວອັກສອນ. ອາຈານໂປໂລເຕືອນຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າພຣະສັນຍາໃນອົງພຣະເຢຊູນັ້ນບໍ່ແມ່ນເຮັດຕາມຕົວອັກສອນ ແຕ່ເຮັດດ້ວຍຈິດວິນຍານ, “ຕົວອັກສອນປະທານໃຫ້ຕາຍ, ແຕ່ພຣະວິນຍານປະທານໃຫ້ມີຊີວິດ.” (2 ກອທ 3:6).

ພວກສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູເຫັນຄວາມສໍາຄັນຂອງການນັບຖືພຣະບັນຍັດ ແລະຈໍາເປັນຕ້ອງໃຫ້ອົງພຣະວິນຍານນໍາພາຈິດໃຈ. ການທີ່ເຮັດໃຫ້ສໍາເຣັດດ້ວຍກົດບັນຍັດນັ້ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ຈະຖືກນໍາພາໂດຍຈິດວິນຍານຈາກພາຍໃນ. ເວົ້າຊ້າອີກວ່າການທີ່ອົງພຣະເຢຊູອະທິບາຍເຖິງເຮືອງນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງດີເພາະມັນເລິກກວ່າກົດໝາຍຂອງໂມເຊ.

2. ນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້ານັ້ນຄືສິ່ງໃຫ້ເຮົາເປັນຄົນສິນທັມທີ່ສູງກວ່າ: (ມັດທາຍ 5:21-48)

ພຣະເຢຊູເຕືອນພວກເຮົາວ່າ, “ກົດບັນຍັດນັ້ນປະທານຜ່ານໂມເຊ ແຕ່ພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງນັ້ນມາຈາກອົງພຣະເຢຊູ” (ໂຢຮັນ 1:17). ອົງພຣະເຢຊູຊົງສອນແລະຊົງອະທິບາຍຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງວ່າການທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານກົດບັນຍັດນັ້ນເພາະກົດບັນຍັດໄດ້ຊີ້ນໍາໃຫ້ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງໃນການເປັນຄົນສິນທັມ.

ກ່ອນອົງພຣະເຢຊູສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກ, ໃນກົດບັນຍັດນັ້ນສ່ວນຫລາຍເປັນຂໍ້ທ້າມ, ຄືທ່ານບໍ່ຄວນເຮັດ. ອົງພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອໃຫ້ກົດບັນຍັດນັ້ນມີຄວາມໝາຍແລະຄົນເຮົາສາມາດປະຕິບັດຕາມໄດ້. ພຣະເຢຊູໄດ້ປຸງສິ່ງຕ້ອງທ້າມໃນກົດບັນຍັດໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນສາວິກ ຄືໃຫ້ເຮັດດີໂດຍຄວາມສັມັກໃຈຫລາຍກວ່າເຮັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ. ພຣະເຢຊູສອນວ່າ, “ຖ້າການຖືສິນທັມຂອງທ່ານບໍ່ລື່ນກວ່າການຖືສິນທັມຂອງພວກນັກທັມແລະພວກຟາຣີຊາຍ ພວກທ່ານຈະເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິສວັນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ.” (ມັດທາຍ 5:20). ຄໍາອຸປະມາທີ່ອົງພຣະເຢຊູສອນເຖິງເຮືອງການຕັດສິນຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເວົ້າເຖິງການບໍ່ເຮັດໜ້າທີ່ດີ ບໍ່ແມ່ນການເຮັດຜິດກົດບັນຍັດ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຍົກເອົາຕົວຢ່າງ 6 ຢ່າງທີ່ເວົ້າເຖິງການເປັນຄົນສິນທັມ:

1. ໃຈຮ້າຍ (5:21-26). ກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊສອນວ່າ “ຢ່າຂ້າຄົນ.” ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກາຍເປັນຄົນສິນທັມນັ້ນສູງກ່ວາກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊຄືຢ່າເປັນຄົນໃຈຮ້າຍແລະກຽດຊັງ. ໃຈຮ້າຍນັ້ນເປັນ

ການຜິດຕໍ່ກົດບັນຍັດກາຍເປັນຮາກຝັງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ ເຮັດໃຫ້ພື້ນປມາດຄົນອື່ນໂດຍເອີ້ນຄົນອື່ນວ່າເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ. ໃຈຮ້າຍນັ້ນມາຈາກຄວາມຮູ້ສຶກແລະຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນບັງຄັບໄວ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ທຳລາຍຄົນອື່ນແລະຕົວເອງ.

2. ຫລິ້ນຊູ້ (5:27-30). ກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊທຳມບໍ່ໃຫ້ຄົນແຕ່ງງານແລ້ວມີເພດສຳພັນນອກຈາກຜົວເມັງຂອງຕົນເອງ. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູສອນໄປເລິກອີກວ່ານັ້ນຄືວ່າຖ້າຄົນນຶ່ງຄົນໃດເບິ່ງຍິງອື່ນໂດຍໃຈກຳນົດຄົນນັ້ນກໍຫລິ້ນຊູ້ໃນໃຈແລ້ວ. ໃນເມື່ອມີໃຈຢ່າງໃດແລ້ວການປະຕິບັດກໍຍ່ອມຕາມມາໃນເມື່ອມີໂອກາດມາເຖິງ. ການຖືກທົດລອງນັ້ນເກີດຂຶ້ນກັບທຸກຄົນ ໃນປື້ມເຮັບເຮີກາວວ່າ “ອົງພຣະເຢຊູຖືກທົດລອງທຸກວິທີທາງແຕ່ພຣະອົງບໍ່ເຮັດຜິດບາບ.” (4:15). ຖ້າເບິ່ງຍິງອື່ນເພື່ອຢາກມີເພດສຳພັນ, ໃນຈິດໃຈແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍຖືວ່າເປັນການຫລິ້ນຊູ້.

3. ຢ່າຮ້າງ (5:31-32). ກົດບັນຍັດໂມເຊອະນຸຍາດໃຫ້ຢ່າຮ້າງໄດ້ເມື່ອມີການຫລິ້ນຊູ້. ການຢ່າຮ້າງນັ້ນຕ້ອງມີໜັງສືຢັ້ງຢືນຕາມກົດໝາຍ. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູສອນເລິກໄປອີກວ່າກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ ເພາະພຣະອົງເວົ້າເຖິງຄວາມຈິງທີ່ພວກຜູ້ຍິງໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍຈາກການຢ່າຮ້າງນັ້ນ. ການເປັນຄົນສິນທັມນັ້ນບໍ່ໃຫ້ເບິ່ງຕາມກົດເກດເພື່ອເອົາຕົວລອດເທົ່ານັ້ນ.

4. ສາບານ (5:33-37). ຕາມກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊທຳມບໍ່ໃຫ້ຄົນໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລືສິ່ງສັກສິດໃນການເປັນພະຍານຂອງຕົນເອງ. ອົງພຣະເຢຊູເວົ້າເຖິງຈິດໃຈຂອງຄົນວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຢາກສາບານ. ການສາບານນີ້ເປັນວິທີທາງຄົນຂອງບໍ່ເຊື່ອ ແລະເປັນວິທີການລະເມີດຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງກົດບັນຍັດສູງສຸດໃນການເປັນຄົນສິນທັມ. ພຣະເຢຊູສອນພວກສາວິກໃຫ້ເວົ້າແບບງ່າຍໆ ຖ້າແມ່ນໃຫ້ເວົ້າວ່າແມ່ນ ຖ້າບໍ່ແມ່ນກໍໃຫ້ເວົ້າວ່າບໍ່ແມ່ນນັ້ນກໍດີກວ່າໄປສາບານ.

5. ເຮັດເກີນກວ່າ (5:38-42). ກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊອະນຸຍາດໃຫ້ແກ້ແຄ້ນໄດ້ໃນເມື່ອຄົນອື່ນເຮັດຜິດ. ອົງພຣະເຢຊູສອນພວກສາວິກໃຫ້ເຮັດເກີນກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊຄືເຮັດດີແທນຄວາມປະພຶດຊົ່ວ, ເຮັດດີເກີນຄົນອື່ນໆ ແລະໃຫ້ຄົນທີ່ຂໍ້ຈາກຕົນ.

6. ຮັກສັດຕູ (5:42-48). ສິ່ງສຸດທ້າຍຊຶ່ງທຽບກັບກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊຄືການກະທຳຕໍ່ສັດຕູ. ມີຄຳສອນວ່າ “ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານແລະຊັງສັດຕູ.” ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນກົງກັນຂ້າມຕໍ່ພວກສາວິກວ່າຄືໃຫ້ຮັກສັດຕູແລະອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຂົາອີກດ້ວຍ.

ການເປັນຄົນສິນທັມນັ້ນມັນຂຶ້ນກັບການມີຊີວິດຢູ່ຊຶ່ງຖືກດົນບັນດານແລະນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກສາວິກ.

3. ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຈິດວິນຍານເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງປະເສີດ: (ມັດທາຍ 5:48)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຈົບບົດສອນຊຶ່ງເຫັນວ່າເປັນຄຳສັ່ງສອນທີ່ເຮັດບໍ່ໄດ້, “ຈົ່ງເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດ ເໝືອນພຣະບິດາຂອງທ່ານບໍ່ຮູ້ສຸດຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສວັນ.” (5:48). ອົງພຣະເຢຊູສອນພວກສາວິກໃຫ້ເຮັດເໝືອນພຣະເຈົ້າຊຶ່ງເຮັດໃນການປະພຶດ, ພຣະອົງສັ່ງໃຫ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ພຣະຄັມພິໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າ, “ບໍ່ມີຄົນສິນທັມແມ່ແຕ່ຄົນດຽວ.” (ໂຣມ 3:10). ພຣະຄັມພິຍັງສອນອີກວ່າຄວາມສິນທັມຂອງມະນຸດເປັນ

ເໝືອນຜ້າຂາດ. (ເອຊາຍາ 64:6). ເຮັດແນວໃດພວກສາວິກຈຶ່ງຈັດແທກຄວາມບໍ່ນິສຸດອີງຕາມຄໍາສັ່ງຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້?

ການເປັນຄົນບໍ່ນິສຸດທີ່ອົງພຣະເຢຊູສັ່ງນັ້ນມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຄືຄວາມຮັກ. ມີຄົນຖາມອົງພຣະເຢຊູວ່າ, “ພຣະອາຈານ, ບັນຍັດຂໍ້ໃດເປັນຂໍ້ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ?” ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງຮັກພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈສຸດຄວາມຄິດແລະສຸດປັນນຍາຂອງທ່ານ. ຂໍ້ນີ້ເປັນຂໍ້ຕົ້ນແລະໃຫຍ່ກວ່າໝູ່. ຂໍ້ທີສອງແມ່ນ ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ ເພາະພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມກໍຍິດຖືສອງຂໍ້ນີ້.” (ມັດທາຍ 22:37-40). ຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູໃຫ້ເປັນຄົນບໍ່ນິສຸດນັ້ນແມ່ນມາຈາກຈິດໃຈຊຶ່ງແມ່ນສູນກາງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນລິ້ນກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊເຖິງການເປັນຄົນສິນທັມ. ການມີຊີວິດບໍ່ນິສຸດນັ້ນອອກມາຈາກຈິດໃຈຊຶ່ງຕິດຕໍ່ກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ຈະມີຊີວິດເໝືອນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຈໍາເປັນຕ້ອງມີລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາເອົາໄວ້ວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສໍາລັບມະນຸດນັ້ນບໍ່ເປັນສິ່ງຍາກສໍາລັບພຣະເຈົ້າ.”

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ຊີວິດຂອງພວກສາວິກໄດ້ຖືກຈັດແທກກັບຄວາມດີ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນມາຈາກໃຈຊຶ່ງເປັນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ສ່ວນພວກນັກທັມ ແລະພວກຟາຣີຊາຍນັ້ນໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດທີ່ເປັນຂອງພາຍນອກ. ອົງພຣະເຢຊູສອນພວກສາວິກໃຫ້ຝຶກຫັດສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນ, ແລະຄວາມສິນທັມນັ້ນຈະຫລັ່ງໄຫລອອກມາຢ່າງອັດສະຈັນ.

ຄໍາຖາມ

1. ເປັນຫຍັງເວລາອົງພຣະເຢຊູຮັບໃຊ້ໃນໂລກນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງເວົ້າເຖິງກົດບັນຍັດແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມ?
2. ແມ່ນຫຍັງນໍາພາໃຫ້ພວກຟາຣີຊາຍຄິດວ່າພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນສິນທັມໄດ້ດ້ວຍການປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ?
3. ເປັນຫຍັງຈໍາເປັນຕ້ອງຄົນດີກັບຄົນອື່ນກ່ອນຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ?
4. ເຮັດອັນໃດຈຶ່ງຢ່າຮ້າງໄດ້?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຢ່າງນີ້ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ມັດທາຍ 6:1-18
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ມັດທາຍ 6:1-18
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ພຣະເຊື່ອບອກໃຫ້ມີຄວາມເມດຕາໃນການເຊື່ອສາສນາ ທີ່ຊອກສແວງຫາພຣະເຈົ້າແລະທິດທາງຂອງພຣະອົງແທນທີ່ຈະຊອກຫາຄວາມເຫັນດີແລະການສນັບສນຸນຈາກມະນຸດ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ແມ່ນຫຍັງເປັນການບໍ່ດີທີ່ບອກໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນພາກປະຕິບັດຂອງຕົນໃນການເຊື່ອຖືສາສນາ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອຄຳນວນເບິ່ງວິທີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອໃນສັງຄົມຢ່າງໃດ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ອົງພຣະເຊື່ອໄດ້ເຕືອນພວກສາວິກເຖິງຕົວຢ່າງສາມອັນຂ້າງລຸ່ມນີ້ ທີ່ບອກໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການປະຕິບັດໃນພຣະສາສນາ ແທນທີ່ຈະຊອກຫາທິດທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ເປັນສາວິກອາວຸໂສແລ້ວບໍ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການປະຕິບັດໃນສາສນາຂອງຄົນທີ່ເຫັນດີແລະສນັບສນຸນ.

ມີກຸ່ມກິລາຂອງໂຮງຮຽນໄດ້ອອກກົດໝາຍບໍ່ໃຫ້ສລອງໄຊຊະນະຫລາຍເກີນໄປເພາະການເຮັດດັ່ງນັ້ນເປັນການບອກໃຫ້ຄົນອື່ນເບິ່ງຕົນເອງ ແລະຍັງເປັນການດູກຸ່ມທີ່ເສັງອີກດ້ວຍ. ມີຫົວໜ້າກິລາໄດ້ເຕືອນກຸ່ມຂອງຕົນເອງບໍ່ໃຫ້ສລອງຈົນເກີນໄປ ທ່ານໄດ້ກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້, “ຈົ່ງປະພຶດເໝືອນທ່ານເຄີຍພົບປະສົບການມາແລ້ວ.” ທ່ານໝາຍຄວາມວ່ານັກກິລາອາວຸໂສຕ້ອງຮູ້ຈັກໃຫ້ກຽດຄົນອື່ນແທນທີ່ຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນເບິ່ງແຕ່ຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ.

ມີຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນໄດ້ຕົກເສັງໄປທາງດ້ານປະຕິບັດໃນສາສນາ “ຕ້ອງການໃຫ້ຄົນຍົກຍ້ອງ” (ມັດທາຍ 6:1) ເວລາອົງພຣະເຊື່ອຍົກເອົາຄຳເວົ້າວ່າມັກໃຫ້ຄົນອື່ນຍ້ອງ ພຣະອົງໝາຍຄວາມວ່າເຮັດຕາມໃຈຫລືຖືກໃຈຄົນເພື່ອໃຫ້ຄົນຍົກຍ້ອງ ພຣະເຊື່ອເຕືອນພວກສາວິກໃຫ້ສແວງຫາພຣະເຈົ້າແລະວິທີທາງຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເຮັດຕາມໃຈມັກຂອງຄົນນຶ່ງຄົນໃດ.

1. ຊີເອົາການເຫັນພ້ອມຈາກມະນຸດ: (ມັດທາຍ 6:1-4)

ເໝືອນຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູເຄີຍສອນໃນປຶ້ມມັດທາຍ 5:17-20 ຊຶ່ງມີຕົວຢ່າງທີ່ກອນໃນບົດທີ 5:21-48, ແຕ່ເຫັນວ່າມັດທາຍ 6:1 ເປັນຄໍາສອນທີ່ໄປເຖິງຕົວຢ່າງຊຶ່ງເປັນການປະພຶດສາມຢ່າງທີ່ເຫັນໃນບົດທີ 6:2-18.

ພວກສາວິກຖືກເຕືອນໃຫ້ເຮັດແຕ່ຄວາມດີຕໍ່ຄົນທັງຫລາຍເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກຍົກຍ້ອງ (ມທ 5:16). ພວກສາວິກຖືກສອນບໍ່ໃຫ້ເຮັດດີເພື່ອຕົນເອງຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ (6:1). ພຣະເຢຊູບອກໃຫ້ມີການປະພຶດນັ້ນແມ່ນ “ປະພຶດເພື່ອບໍ່ໃຫ້ກາຍເປັນຄົນສິນທັມ” ແຕ່ແມ່ນຊ່ອຍຄົນທຸກຍາກ. ການຊ່ອຍເຫລືອຄົນທຸກຍາກແມ່ນສິ່ງນຶ່ງໃນສາມຕົວຢ່າງທີ່ພວກຍິວພາກັນປະພຶດໃນສາສນາເຊັ່ນການຖວາຍ, ການອ້ອນວອນແລະການຖືສິນອິດອາຫານ ນັ້ນແມ່ນພື້ນຖານຂອງການເປັນຄົນຍິວທີ່ດີ. ພຣະເຢຊູເປັນຫ່ວງເປັນໃຍໃນການເຮັດຜິດຫລັກການຄືຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນຍົກຍ້ອງ. ມີນັກສາສນາສາດຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າ ອີລີອິດ ທ່ານໄດ້ຂຽນວ່າ, “ການທົດລອງສຸດທ້າຍນັ້ນແມ່ນເຮັດສິ່ງດີແຕ່ຜິດເຫດຜົນ.”

ອົງພຣະເຢຊູສອນວ່າຊ່ອຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນເພາະພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຕອບແທນອັນໃດໄດ້ນັ້ນດີກວ່າ. ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄໍາເວົ້າວ່າ, “ບໍ່ໃຫ້ປະກາດດ້ວຍສຽງແກ.” (6:2). ຈະເວົ້າໄປອີກຢ່າງອື່ນກໍແມ່ນ, ບໍ່ໃຫ້ເຮັດໂດຍຄວາມອວດຕົວ, “ເປົ່າແກ່ຂອງຕົນໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ຍິນ” ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ “ພວກໜ້າຊີ້ໃຈຄົດ” ມັກເອົາເງິນມັດໃຫຍ່ປ່ອຍໃສ່ຂັນຖວາຍເຮັດໃຫ້ມີສຽງດັງແຮງໃນພຣະວິຫານເໝືອນດັ່ງສຽງແກ. ພຣະເຢຊູບອກວ່າຖ້າເຮັດເພື່ອໄດ້ໜ້າໄດ້ຕາພວກເຂົາກໍເຮັດຖືກຢ່າງຄົບແລ້ວ (6:2). ແຕ່ເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່ໄດ້ພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູສອນວ່າຖ້າໃຜຕ້ອງການຢາກໄດ້ພຣະພອນຄົນນັ້ນຕ້ອງຖວາຍດ້ວຍຄວາມຖອມໃຈ.

ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າການຖວາຍແບບເປົ່າແກ່ໃຫ້ຄົນຮູ້ນັ້ນແມ່ນເຮັດແບບຄົນໜ້າຊີ້ໃຈຄົດ. ຄໍາວ່າໜ້າຊີ້ໃຈຄົດມີແຕ່ອົງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນທີ່ໃຊ້ຢູ່ໃນພຣະຄັມພິໄໝ. ຕາມພາສາກຣິກແລ້ວແປວ່າ ນັກສະແດງທີ່ໃສ່ໜ້າກາກປົກໄວ້ ເປັນການສະແດງບໍ່ແມ່ນຊີວິດແທ້ເພື່ອຫລອກໃຫ້ຄົນອື່ນເຊື່ອ. ພຣະເຢຊູຕ້ອງການໃຫ້ພວກສາວິກເປັນຄົນສັດຊື່ມີໜ້າສເມີຕິນສເມີປາຍ.

ພຣະເຢຊູກ່າວເພີ່ມວ່າ, “ຝ່າຍພວກທ່ານ, ເມື່ອໃຫ້ທ່ານຢ່າໃຫ້ມີຊ້າຍຮູ້ການທີ່ມີຂວາກໍາລັງເຮັດນັ້ນ,” ຊຶ່ງເປັນສິ່ງໄຫລອອກມາຈາກການສໍາຜັດກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (6:3). ການຖວາຍນັ້ນເປັນພາກສ່ວນຂອງຄຣິສະຕຽນຢ່າງບໍ່ອວດຕົວ. ການເຮັດຢ່າງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ ແລະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງໃນວັນສຸດທ້າຍ. ເມື່ອບັນດາພວກສິນທັມຈະທູນວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍເຫັນພຣະອົງຢາກເຂົ້າຫລີຫວນໍ້າເມື່ອໃດ” (25:37). ການໃຫ້ທ່ານຊ່ອຍຄົນຍາກຈົນນັ້ນພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ ແລະອ້ວຍພຣະພອນໃຫ້.

ການຖວາຍຂອງຄຣິສະຕຽນນັ້ນຄວນເປັນສິ່ງທີ່ໄຫລອອກມາຈາກໃຈເພາະມັນແມ່ນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ອາຈານໂປໂລຂຽນຈິດໝາຍໄປຍັງເມືອງໂກຣິນໂທ 13:3, “ເຖິງວ່າເຮົາບໍ່ຮູ້ຈາກສິ່ງຂອງທັງໝົດ, ຫລືສລະຕົວໃຫ້ເຂົາເຜົາໄຟ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ປໂຍດທັງໝົດ.” (1 ກອທ 13:3)

ໃນເມື່ອພວກສາວິກຖວາຍອອກຈາກໃຈດ້ວຍຄວາມຮັກ, ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ການຖວາຍນັ້ນໄດ້ທະວີຄູນຂຶ້ນ. ການຖວາຍຢ່າງນີ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍໃຊ້ເປັນພະຍານໄດ້ ແລະຍັງເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ພົ້ນຄົງໃນພຣະອົງເຈົ້າອີກ.

2. ການອ້ອນວອນຢ່າງອວດຕົວ: (ມັດທາຍ 6:5-15)

ພຣະເຢຊູໄດ້ສິດສອນເຖິງເຮືອງການອ້ອນວອນທີ່ແທ້ຈິງ, ພຣະອົງມອງເຫັນວ່າພວກໜ້າຊື່ໃຈຄົດມັກຍືນຢູ່ຕາມແຄມທາງ ຫລືໃນໂຮງທັມມະສາລາອ້ອນວອນ “ຊຶ່ງຄົນອື່ນເຫັນໄດ້.” ການອ້ອນວອນຕາມບ່ອນສາທາລະນະນັ້ນຄົນສ່ວນຫລາຍມັກເຂົ້າໃຈຜິດຫລືເຮັດບໍ່ຖືກຕ້ອງ ເພາະໃນເມື່ອຄົນນຶ່ງຄົນໃດຖືກເອີ້ນໃຫ້ອ້ອນວອນຄົນນັ້ນມັກໃຊ້ໂອກາດນັ້ນສະແດງແທນທີ່ຈະອ້ອນວອນຈາກໃຈບໍ່ໃຫ້ຄົນໃດຍົກຍ້ອງ. ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນຄົນທີ່ອ້ອນວອນມັກເຮັດໃຫ້ຄົນຟັງຕົນເອງແທນທີ່ຈະຈົດຈຳຟັງພຣະເຈົ້າ.

ຄົນເຊື່ອໃໝ່ກໍຄືກັນໃນເມື່ອຖືກເອີ້ນໃຫ້ອ້ອນວອນແລ້ວຄົນນັ້ນກໍມັກທຽບຕົວເອງໃສ່ຄົນອື່ນຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຍົກຍ້ອງນັ້ນເປັນຂອງທັມມະດາ. ເຮືອງດັ່ງກ່າວມານີ້ເປັນໜ້າສົນໃຈຫລາຍເພາະຄົນອື່ນເຫັນວ່າເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອດີໃນເວລາອ້ອນວອນນັ້ນ ທັງເວົ້າພາສາຮາຊາສັບແລະເວົ້າສຽງດັງ.

ຫລາຍປີຜ່ານມາແລ້ວມີກຸ່ມຊອກຫາເອົາສິດຍາພິບານໄດ້ມາຢັ້ງມຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນເວລາປະຊຸມກັນຢູ່ນັ້ນມີຄົນນຶ່ງກ່າວວ່າ, ຢາກໄດ້ຍິນທ່ານອ້ອນວອນ. ຂ້າພະເຈົ້າເລີຍຕົກໃຈໃນເມື່ອຮ້ອງຂໍໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອສະແດງວ່າຈະເວົ້າໄດ້ດີຂນາດໃດ. ເຮືອງຢ່າງນີ້ແມ່ນສິ່ງພຣະເຢຊູເຕືອນມາແລ້ວວ່າບໍ່ໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອສະແດງ. ຄຳຖາມທີ່ພຣະເຢຊູໃຊ້ນັ້ນ ແມ່ນ “ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງອ້ອນວອນເພື່ອໃຫ້ຄົນໄດ້ຍິນເທົ່ານັ້ນ?” ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງຄົນນັ້ນຈຶ່ງຢາກໄດ້ຍິນຄຳອ້ອນວອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ? ເພາະຄົນນັ້ນອາດຢາກພິສູດເບິ່ງວ່າຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອດີປານໃດແລະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂນາດໃດກັນແທ້? ໃນທີ່ສຸດຂ້າພະເຈົ້າເລີຍປະຕິເສດ ແລະບໍ່ຢາກໄປຮັບໃຊ້ເປັນສິດຍາພິບານໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງເຂົາ.

ພຣະເຢຊູສອນພວກສາວິກວ່າເວລາອ້ອນວອນຕ້ອງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງແລະອັດປະຕູໄວ້. ຄຳສອນນີ້ໝາຍເຖິງໃຫ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ ຫລືຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າຄົນດຽວເພື່ອອ້ອນວອນຢ່າງແທ້ຈິງ. ເຮົາສາມາດອ້ອນວອນໃນທີ່ປະຊຸມໄດ້ ແລະອ້ອນວອນຈາກໃຈເພື່ອຄົນອື່ນແລະຕົນເອງ.

ມີຫລາຍໆເທື່ອອົງພຣະເຢຊູໄດ້ແຍກຕົນອອກໄປອ້ອນວອນຄົນດຽວ. ມັດທາຍບົດ 4 ໄດ້ບອກວ່າພຣະເຢຊູເຂົ້າໄປໃນປ່າດິນຊາຍເພື່ອອ້ອນວອນ. ໃນບົດ 6:36 ໄດ້ບອກວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ອອກຈາກພວກສາວິກເຂົ້າໄປໃນສວນເຄັດເຊມາເນເພື່ອອ້ອນວອນ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງອັນດີໃນການອ້ອນວອນຄືໃຫ້ເຂົ້າໃນຫ້ອງສ່ວນຕົວແລະອ້ອນວອນ. ການອ້ອນວອນໃນບ່ອນລັບລີ້ນັ້ນເປັນການອ້ອນວອນຢ່າງແທ້ຈິງ ເພາະບໍ່ໄດ້ອວດຄົນໃດເລີຍ ແຕ່ເປັນການອ້ອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າສະເພາະຈາກສ່ວນເລິກຂອງຈິດໃຈ.

ຕາມສາສນາພວກຢິວຕ້ອງອ້ອນວອນຫລາຍເທື່ອຕໍ່ວັນ. ຄົນມັກອ້ອນວອນຍາວ ຫລືເວົ້າຊ້ຳຄວາມເກົ່າເລື້ອຍໆ. ການອ້ອນວອນບໍ່ແມ່ນວັດແທກດ້ວຍເວົ້າຍາວແລະແຕ່ຕ້ອງອອກຈາກໃຈ. ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນອ້ອນວອນຍາວເພື່ອເຕືອນພຣະເຈົ້າເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາ. ພຣະເຢຊູບອກວ່າກ່ອນເຮົາອອກປາກອ້ອນວອນນັ້ນພຣະບິດາຂອງເຮົາຮູ້ກ່ອນແລ້ວ. (ມັດທາຍ 6:8). ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກ ພຣະອົງພ້ອມສະເລ່ຍຕອບພວກເຮົາ. ການອ້ອນວອນບໍ່ແມ່ນຕ້ອງການຢາກໄດ້ສິ່ງຂອງຈາກພຣະອົງ ແຕ່ແມ່ນການຕິດຕໍ່ໂອ້ລົມກັບພຣະເຈົ້າຕ່າງຫາກ.

ອົງພຣະເຢຊູສລຸບການສອນເຖິງຕົວຢ່າງການອ້ອນວອນອັນແທ້ຈິງ ທີ່ພວກເຮົາພາກັນເອີ້ນວ່າການອ້ອນວອນຂອງອົງພຣະເຢຊູສອນພວກສາວິກ (6:9-13). ໝາຍເຫດພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານຄວນອ້ອນ

ວອນດັ່ງນີ້.” ບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ນີ້ຄືທ່ານຄວນອ້ອນວອນ. ພຣະເຢຊູໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ໃຫ້ພວກສາວິກອ້ອນວອນ ຄໍາຕໍ່ຄໍາທຸກໆຄັ້ງທີ່ເຮົາອ້ອນວອນ, ແຕ່ຄວາມໝາຍອັນສໍາຄັນແລ້ວມີຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພວກສາວິກກັບ ອົງພຣະບິດາ ບໍ່ແມ່ນຕາມແບບຫລືສູດການອ້ອນວອນ. ຕາມສູດການອະທິຖານໃນບົດນີ້ພວກເຮົາໄດ້ສັງເກດເຫັນດັ່ງນີ້: “ຂ້າແດ່ພຣະອາຊບິດາຂອງຂ້າພຣະອົງ...ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ...ຂໍໃຫ້ພຣະອາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງ...ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ...ຂໍຊົງໂຜດປະທານອາຫານປະຈໍາວັນ... ຂໍຊົງໂຜດຍົກໂທດ...ໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້າພຣະອົງ...” ການອ້ອນວອນແທ້ໆນັ້ນແມ່ນສິ່ງອອກຈາກຈິດໃຈ ເປັນການສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າ.

3. ຖືສິນອິດທານເພື່ອອວດໃຫ້ຄົນເບິ່ງ: (ມັດທາຍ 6:16-18)

ການຖືສິນອິດທານ ຫລືບໍ່ດີມນ້ຳນັ້ນແມ່ນການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ. ການຖືສິນອິດທານອິດນ້ຳນັ້ນແມ່ນທໍາມຽມຂອງພວກຢົວໃນສັມຍສັດຕະວັດທີໜຶ່ງ, ອົງພຣະເຢຊູກໍໄດ້ ເຮັດຄືກັນ ພຣະອົງໄດ້ອິດທານແລະອິດນ້ຳເປັນເວລາ 40 ວັນ (4:20). ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າການທີ່ອົງ ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນກໍເປັນການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງກ່ອນທີ່ອົງພຣະ ເຢຊູຈະອອກໄປປະກາດຮັບໃຊ້.

ອົງພຣະເຢຊູສອນພວກສາວິກວ່າການຖືສິນອິດທານນັ້ນແມ່ນວິທີທີ່ສຸດເພື່ອສແວງຫາພລັງຈາກ ພຣະເຈົ້າໃນຍາມຂັດສົນ. ຕາມປະວັດສາດຄຣິສຕະຈັກຄຣິສຕະຕຽນໄດ້ຖືສິນອິດທານດ້ວຍເຫດຜົນຫຼາຍ ປະການ. ຫລັງຈາກອາຈານໂປໂລໄດ້ເຫັນການອັດສະຈັນໃນຂະນະທີ່ເດີນທາງໄປດາມາເຊ ໂປໂລໄດ້ຖືສິນອິດ ອາຫານ (ກາຈກ 9:9). ກ່ອນພວກຜູ້ນໍາຈະອ້ອນວອນກ່ອນທີ່ຈະສົ່ງອາຈານໂປໂລແລະບາຣະນາບາອອກໄປ ປະກາດ ພວກເພິ່ນກໍໄດ້ຖືສິນອິດທານ. (ກາຈກ 13:2). ອາຈານໂປໂລແລະບາຣະນາບາຈະແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ນໍາ ປະຈໍາຄຣິສຕະຈັກ ພວກເພິ່ນກໍໄດ້ຖືສິນອິດທານ. (ກາຈກ 14:23).

ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຕໍາໜິການຖືສິນອິດທານ. ແຕ່ພຣະອົງກ່າວວ່າເວລາຖືສິນອິດທານນັ້ນບໍ່ຄວນ ໃຫ້ຄົນອື່ນເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຕົນເອງເໝືອນພວກໜ້າຊີ້ໃຈຄົດ ພວກເຂົາມັກ “ເຮັດໜ້າເສົ້າເພື່ອຄົນອື່ນຮູ້ວ່າຕົນ ເອງຖືສິນອິດທານ.” (ມທ 6:6). ພຣະເຢຊູສອນວ່າພວກເຮັດຢ່າງນັ້ນກໍໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກຄົນເປັນ ຢ່າງດີແລ້ວຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ການເຮັດຢ່າງນັ້ນເປັນການຍົກຕົນເອງແລະແຍກຄົນອື່ນອອກ ຈາກພຣະເຈົ້າ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕໍາໜິການຖືສິນອິດທານເພື່ອອວດຕົວແລະເປັນຄົນໜ້າຊີ້ໃຈຄົດ. ການເປັນທຸກນັ້ນ ບໍ່ສົມຄວນສະແດງອອກມາດ້ວຍໃບໜ້າ. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໝູນໃຈໃຫ້ມີໃບໜ້າແຈ່ມໃສເວລາຖືສິນອິດທານ.

ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄຣິສຕະຕຽນຄວນຖືສິນອິດທານຢູ່ບໍ່? ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເວົ້າ ວ່າຖ້າໃຜຕ້ອງການເປັນສາວິກໃຫ້ຄົນນັ້ນຖືສິນອິດທານ. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູສະແດງເຖິງການຖືສິນອິດທານ ວ່າໃນຊີວິດນັ້ນຍັງມີພລັງແລະພຣະເຈົ້າຍັງຊົງໃຊ້ຢູ່. ພວກເຮົາຍັງເຫັນວ່າໃນປະວັດສາດຂອງຄຣິສຕະ ຈັກກໍຍັງມີການຖືສິນອິດທານຊຶ່ງເປັນພະລັງອໍານາດຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ມີພລັງໃນການຮັບໃຊ້.

ຄໍາຖາມ

5. ເປັນຫຍັງຄົນເຮົາຈຶ່ງຢາກມີຊື່ສຽງດີເວລາເຮັດຄໍາຮ້ອງຊື້ຮິດ ຊື້ບ້ານແລະອື່ນໆ?
6. ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການອ້ອນວອນສ່ວນຕົວແລະສ່ວນຮວມເປັນຢ່າງໃດ?
7. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງອ້ອນວອນທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອພຣະອົງຊົງຮູ້ກ່ອນພວກເຮົາທູນຂໍ?
8. ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈຶ່ງຈະເປັນຄຣິສຕະຕຽນທີ່ຍິນດີໂດຍບໍ່ຕ້ອງເຮັດໜ້າໂສກເສົ້າເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ຮູ້ເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ຢຸດກັງວົນແລະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ມັດທາຍ 6:19-34
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ມັດທາຍ 6:19-34
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ສາວິກຄວນໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າແລະເຫັນຄຸນຄ່າໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາຄວນຢຸດກັງວົນຕໍ່ສິ່ງຂອງຕ່າງໆ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ອັນໃດຢູ່ໃກ້ຈິດໃຈຂອງເຮົາ-ພຣະເຈົ້າຫລືສິ່ງຂອງຕ່າງໆ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອຕັດສິນໃຈເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແທນທີ່ຈະຈິດຈໍ່ໃນສິ່ງຂອງຕ່າງໆ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າການໄວ້ວາງໃຈແລະເຫັນຄຸນຄ່າໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນວິທີທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແທນທີ່ຈະເປັນຫ່ວງຕໍ່ສິ່ງຂອງຈິງເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະທານໃນໃນຍາມຈຳເປັນ. ຮາຊອານາຈັກ ແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຄວນເປັນຈຸດສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງພວກສາວິກ.

ຕາມຄຳສອນຂອງສັງຄົມໃນທຸກວັນນີ້ພວກເຂົາສອນໃຫ້ຄົນຊອກຫາສິ່ງຂອງກ່ອນ ສ່ວນພຣະເຈົ້ານັ້ນເອົາໄວ້ທຸກລັງ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາເອົາສິ່ງຂອງໄປກ່ອນພຣະເຈົ້າແລ້ວຄົນເຮົາຈຶ່ງມັກເປັນຄົນກະວົນກະວາຍຫລາຍຂຶ້ນ. ການກະວົນກະວາຍເປັນເໝືອນກັບຕັ້ງໂຍກ rocking chair ເວລາເຮົານຶ່ງຄອນໄປໜ້າໄປຫລັງໄດ້ແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ໄປຮອດໃສ. ແຕ່ໃນເມື່ອເອົາພຣະເຈົ້າໄປກ່ອນຄວາມເຊື່ອກໍຕິດຕາມໄປເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມກັງວົນນັ້ນຫາຍໜີໄປຈາກຄວາມຄິດແລະຈິດໃຈ.

ໃນບົດສອນເທສະນາທີ່ຈ້າຍພູອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນເຮືອງເງິນແລະພລັງຂອງມັນຊຶ່ງສາມາດກາຍເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າໄປໄດ້ໃນຊີວິດຂອງພວກສາວິກ. ຕອນນີ້ຄົນຜູ້ກຳລັງຟັງຄຳສອນຢູ່ນັ້ນສ່ວນລາຍເປັນຄົນຈົນ ພຣະເຢຊູບອກພວກເຂົາວ່າເງິນບໍ່ສາມາດໃຫ້ຄວາມປອດພັຍໄດ້. ບາງຄົນອາດຖາມວ່າຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ຈະຫາເອົາຄວາມປອດພັຍໄດ້ມາຈາກໃສ? ຄຳຖາມດັ່ງນີ້ມີຄົນທັງໂລກໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາກ່າວແລ້ວເປັນປະຈຳ.

ສຳລັບພວກສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ ຄວາມປອດພັຍນັ້ນມີຢູ່ໃນການຮັບໃຊ້ແລະຊອກສແວງ

ຫາຣາຊອານາຈັກແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນນີ້ເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນກ່ຽວກັບຄວາມປອດພັຍທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄຳສອນຂອງໂລກ. ໝາຍຄວາມວ່າຖ້າຕ້ອງການຄວາມປອດພັຍແລ້ວມະນຸດເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງສແວງຫາພຣະເຈົ້າກ່ອນ ແລະຊັບສິ່ງຂອງນັ້ນຈະຕາມມາທີ່ຫລັງຢ່າງແນ່ນອນ. ນີ້ເປັນຄຳທ້າທາຍຕໍ່ສັດຕະວັດໃໝ່ ຄືພວກສາວິກຕ້ອງປັກຕາເບິ່ງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງສິ່ງຂອງໃນໂລກນີ້.

1. ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນຫລືໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບໃຊ້ຕົນ: (ມັດທາຍ 6:19-24)

ອົງພຣະເຢຊູທ້າພວກສາວິກໂດຍຖາມວ່າພວກເຂົາໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສິມບັດຫລືຊັບສິມບັດເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ໃນເມື່ອມີຊັບສິນຄົນເຮົາສາມາດໃຊ້ມັນໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດໃນພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຄົນເຮົາກໍກາຍເປັນທາດຂອງຊັບສິມບັດໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ຜູ້ທີ່ຂຽນປຶ້ມສຸພາສິດໄດ້ໃຊ້ຕົວຢ່າງຫລາຍໆຢ່າງໃນເລື່ອງຊັບສິນ. “ບຸກຄົນທີ່ມີໃຈກວ້າງຂວາງກໍຮັບພຣະພອນ ເພາະເຂົາຈະແບ່ງສ່ວນອາຫານຂອງເຂົາແກ່ຄົນຍາກຈົນ.” (ສຸພາສິດ 22:9). “ຄົນທີ່ມີສາຍຕາຊົ່ວກໍເລັ່ງຫາຊັບສິມບັດ ແລະບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມຂັດສິນຈະມາເຖິງເຂົາ” (ສຸພາສິດ 28:22)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຍົກຕົວຢ່າງເລື່ອງຕາຊຶ່ງເປັນພາກສ່ວນຂອງຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຫັນຮຸ່ງ. ຊັບສິນໃນໂລກນີ້ໄດ້ຫລອກລວງໃຫ້ຄົນເຮົາມີສາຍຕາຢາກໄດ້. ການສາມາດມອງເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງຊັບສິນນັ້ນມັນຂຶ້ນກັບຄຸນນະວຸດທິຄວາມເຊື່ອຂອງສາຍຕາ. ຕາທີ່ດີນັ້ນໄດ້ຈ້ອງມອງເບິ່ງ “ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ.” (6:33). ໃນເມື່ອເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມີຄຸນຄ່າ, ຊີວິດຂອງການເປັນສາວິກກໍເຕັມໄປດ້ວຍແສງສວ່າງ. ແຕ່ຕາທີ່ບໍ່ດີນັ້ນແມ່ນເບິ່ງໃນສິ່ງບໍ່ດີແລະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ-ຄືເອົາສິ່ງຂອງໄປກ່ອນພຣະເຈົ້າ. ຕາບໍ່ດີນັ້ນນຳເອົາຄວາມມືດມາສູ່ທຸກພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍ, ໄດ້ຫລອກລວງໃຫ້ເຮັດສິ່ງບໍ່ຖືກຕ້ອງໃນຊີວິດ. ເອົາສິ່ງຂອງກ່ອນຊອກສແວງຫາຣາຊອານາຈັກແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍທີ່ວ່າພວກສາວິກບໍ່ສາມາດເປັນບ່າວ “ສອງນາຍ” ພ້ອມກັນ (6:24). ເຂົາຕັດສິນໃຈຈະຮັບໃຊ້ໃຜແທ້ ຊັບສິນຫລືອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຈະເອົາສອງຢ່າງໃນເວລາດຽວກັນບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຍົກເອົາເດັກນ້ອຍມາເວົ້າຊຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນຕໍ່ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາຢ່າສູ້ທ້າມເຂົາ ເພາະຣາຊແຜນດິນເປັນຂອງຄົນທີ່ເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ແຫລະ.” (19:14). ການຂາດອາຫານເປັນເຫດໃຫ້ຄົນປະມານ 10.9 ລ້ານຄົນໄດ້ຕາຍແຕ່ລະປີ-ເຄິ່ງນຶ່ງເປັນເດັກນ້ອຍ. ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ພວກທີ່ຮ້ອງຕົນເອງວ່າເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງກວດເບິ່ງໃນຊີວິດຕົນເປັນຢ່າງໃດ ຕົນກຳລັງຮັບໃຊ້ຊັບສິນ ຫລືຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກສາວິກຕ້ອງຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຈຳເປັນແລະອັນໃດເປັນສິ່ງທີ່ໂອ້ໂຖງ. ການບໍ່ເອົາຫົວຂາຕໍ່ເດັກນ້ອຍໄດ້ບອກເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຊັບສິນ ແລະຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ.

2. ກ້າວິນຫລືເຊື່ອວາງໃຈ: (ມັດທາຍ 6:25-32)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຄຳວ່າ, “ເຫດສັນນັ້ນ” ເພື່ອສອນບົດຮຽນຈາກຄຳເທສນາທີ່ຈ້າຍພູ (ມັດທາຍ 6:25). ອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ຄຳວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນ” ເພື່ອເນັ້ນວ່າບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດກັງວົນວ່າຕົນເອງຈະມີສິ່ງຂອງພຽງພໍຫລືບໍ່. ການກັງວົນກັບສິ່ງຂອງໃນໂລກນີ້ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈທ່າງອອກຈາກພຣະເຈົ້າໄປ. ຄວາມກະວົນກະວາຍເຮັດໃຫ້ຕົນເອງກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຕົນເອງຄິດເອົາໄວ້ວ່າຈະເປັນຢ່າງໃດ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາກະວົນກະວາຍຫລາຍຂຶ້ນຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍ່ເຫັນສິ່ງພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງເປັນພຣະພອນຕໍ່ພວກເຮົາ.

ອົງພຣະເຢຊູສອນວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຊີວິດຖ້າເຮົາຫາກມີແຕ່ກັງວົນ. ອົງພຣະເຢຊູສອນບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາກັງວົນ (6:25). ການກັງວົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຊ່ອຍຫຍັງໄດ້ໃນຊີວິດ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມທຸກໃນວັນໃດກໍພໍແລ້ວໃນວັນນັ້ນ (6:34). ການກັງວົນນັ້ນຈູດເຜົາຄວາມນິກຄິດ ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະຍັງເປັນຄຳຕອບຮ້າຍໃນຊີວິດອີກດ້ວຍ. ຜູ້ໃດມີຄວາມກັງວົນຢູ່ນັ້ນກໍເທົ່າກັບວ່າມີຄວາມເຊື່ອໜ້ອຍ (6:30).

ສາວົກທັງຫລາຍບໍ່ຄວນຊອກຫາຊັບສິນເໝືອນດັ່ງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ຖ້າຫາກຕ້ອງການເຮົາກໍພຽງແຕ່ທູນຂໍນຳພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນພຣະບິດາທີ່ດີຕໍ່ລູກ (7:7-11).

ເວລາອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນເຮືອງແກ່ນພິດ, “ເມັດທີ່ຫວ່ານຕົກໃນກາງພູມໜາມໄດ້ແກ່ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມແລ້ວຄວາມກັງວົນຕາມທັມມະດາໂລກ ແລະຄວາມຫລອກລວງແຫ່ງຊັບສິມບັດກໍໄດ້ຫຸ້ມຮັດພຣະທັມນັ້ນເສັ້ນຈຶ່ງບໍ່ເກີດຜົນ.” (13:22). “ຕົນຫາຂອງຊັບສິມບັດ” ສາມາດທຳລາຍຊີວິດຂອງຄົນເຮົາ. ຄົນເຮົາເຫັນວ່າຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູເຮັດໄດ້ຍາກ ດັ່ງນັ້ນພຣະຈຶ່ງອົງຊົງກ່າວວ່າ, ເປັນການຍາກຫລາຍທີ່ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໄປໃນຣາຊແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ສແວງຫາຣາຊແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນຫລິ້ນຳຫລັງ: (ມັດທາຍ 6:33-34)

ອົງພຣະເຢຊູສລຸບຄຳສອນທີ່ຈ້າຍພູໂດຍການເນັ້ນໜັກເຖິງສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງພວກສາວົກໃນເຮືອງ-“ຣາຊອານາຈັກແລະຄວາມຊອບທັມ.” ໃນຄຳສອນນີ້ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ແຍກຣາຊອານາຈັກແລະຄວາມຊອບທັມອອກຈາກກັນ. ພຣະອົງກ່າວເຖິງສິ່ງຂອງທີ່ລຽງຕາມລຳດັບ. ສ່ວນຄົນນອກຊາດຈະຊອກສແວງຫາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງເຂົາເຫັນວ່າເປັນຂອງສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຊີວິດ. ແຕ່ພວກສາວົກແລ້ວຄວນຊອກສແວງຫາຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງກ່ອນ ແລະພຣະອົງຈະເພີ່ມເຕີມສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້.

ມີກຸ່ມນັກທ່ອງທ່ຽວເປັນຄົນອະເມຣິກາ ເວລາຣົດບັສໄປຈອດທີ່ຫໍການຄ້າທີ່ມີຊື່ສຽງ ພວກເຂົາໄດ້ພ້າວລົງຣົດໄປແລະກໍໄປຊອກຊື້ຂອງຂວັນເພື່ອເອົາໄປຝາກຄົນອື່ນ ຫລັງຈາກຊື້ສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນພວກເຂົາກໍກັບຄືນມາຂຶ້ນຣົດບັສ. ຄົນຂັບຣົດສັງເກດເຫັນວ່າຄົນພວກນີ້ແມ່ນຊາວອະເມຣິກາ ພວກເຂົາຕ້ອງການສິ່ງຂອງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປເບິ່ງສິ່ງທີ່ສວຍງາມໃນຕືກນັ້ນເລີຍ.

ອົງພຣະເຢຊູເຕືອນວ່າມີຫລາຍຄົນຕ້ອງການຢາກໄດ້ສິ່ງຂອງໃນຊີວິດ ເພື່ອເປັນທີ່ລະນຶກໂດຍບໍ່ໄດ້ມີປະສິບການກັບເຈົ້າຂອງຜູ້ປະທານໃຫ້ຊີວິດ. ພວກສາວົກຕ້ອງຊອກສແວງຫາພຣະເຈົ້າແລະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງກ່ອນ, ແລະສິ່ງຂອງທີ່ເປັນທີ່ລະນຶກນັ້ນຈະເພີ່ມໃຫ້ອີກຕາມທີ່ຫລັງ.

ພວກເຮົາຄວນມີຊີວິດແຕ່ລະວັນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ແລະຮູ້ສຶກເມື່ອພຣະເຈົ້າຈະປະທານສິ່ງທີ່ຕ້ອງການໃນຊີວິດໃຫ້. ພຣະເຈົ້າອາດບໍ່ປະທານໃຫ້ຕາມຈິດໃຈຕ້ອງການຈົນກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີ, ແຕ່ພຣະອົງສັນຍາວ່າຈະປະທານໃຫ້, “ທຸກສິ່ງ” ທີ່ຈຳເປັນ (6:33) ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໄດ້ແຕ່ລະວັນ.

ມັນເປັນການເຂົ້າໃຈໄດ້ຍາກໃນຄໍາສອນວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະທານສິ່ງຈໍາເປັນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາທີ່ເປັນຊາວອະເມຣິກາແລະຄົນຊາດອື່ນໆ. ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະທານໃຫ້ຄົນທຸກຍາກແນວໃດກັນແທ້? ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງໃນບົດ 25:31-46 ວ່າ “ພຣະບິດາຈະປະທານພຣະພອນ” ໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຜູ້ເຊື່ອໃຫ້ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ຄົນພວກນີ້ຈະເປັນທີ່ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າໄປຫາຄົນອື່ນເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ຊອກສແວງທາຣາຊອາຈັກແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນທ່ານໝໍສອງຄົນຜູ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍສະລະສິ່ງຂອງເພື່ອວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ. ທັງສອງຄົນນີ້ເປັນສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນສິດຍາພິບານ. ພວກເຂົາຫາເງິນໄດ້ຫລາຍກວ່າຫລາຍໆຄົນແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາຂັບຣິດເກົ່າແລະຢູ່ເຮືອນທັມມະດາ. ພວກທ່ານໝໍສອງຄົນນີ້ມັກຮັບເອົານັກສຶກສາຕ່າງປະເທດໄປຢູ່ບ້ານ, ສມັກຮັບໃຊ້ໄປປະກາດຕ່າງປະເທດ ແລະໃນປະເທດກັບຄືນທຸກຍາກ. ທ່ານໝໍສອງຄົນນີ້ມີໂອກາດສາມາດຢູ່ຢ່າງສະບາຍໄດ້ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດເໝືອນຄົນທັມມະດາເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເອົາຣາຊອານາຈັກແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນສິ່ງຂອງ.

ການທີ່ເອົາຣາຊອານາຈັກແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາບໍ່ບັງຄັບຕົນເອງເພື່ອເອົາໃຈໃສ່ທ້ອນໂຮມສິ່ງຂອງໄວ້ ຫລືເປັນຫ່ວງເປັນໃຍໃນຊີວິດຈົນເຖິງວັນຕາຍ.

ຄໍາຖາມ

9. ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈິ່ງຈະສາມາດທ້ອນໂຮມຊັບສິນໄວ້ໃນສວັນ?
10. ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈິ່ງຈະມີສາຍຕາດີໃນດ້ານຈິດວິນຍານ?
11. ມີການກັງວົນອັນໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ?
12. ເຮັດແນວໃດທ່ານສາມາດບອກເຖິງຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່ຊຶ່ງກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມເຊື່ອທ້ອຍ?
13. ເຮັດແນວໃດທ່ານຈະໃຊ້ຊັບສິນຂອງທ່ານເພື່ອຮັບໃຊ້ຣາຊອານາຈັກແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 8 ເລືອກເອົາສິ່ງຖືກຕ້ອງ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ມັດທາຍ 7:1-27
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ມັດທາຍ 7:1-27
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ການມີຊີວິດອັນແທ້ຈິງສົມກັບເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງຕິດຕາມຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນການສ້າງຄວາມສັມພັນກັບຄົນອື່ນແລະຕໍ່ພຣະເຈົ້າ
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງໃດໃນການຕິດຕາມຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ວ່າໃຫ້ມີຄວາມສຳພັນທີ່ດີກັບຄົນອື່ນແລະຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຊອກທາງເພື່ອຈະເອົາຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູມາປະຕິບັດເໝືອນກັບສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູ

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ການເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູຄືຕ້ອງເຊື່ອຟັງຄຳສອນແທນທີ່ຈະຮຽນໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ເທົ່ານັ້ນ. ວັນນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າກັບມາ ຈາກໂບດຫລັງຈາກການນະມັສການແລ້ວ ມີເພື່ອນບ້ານຂີ້ຮົດຕັດຫຍ້າກຳລັງຕັດຫຍ້າຢູ່ຂ້າເຈົ້າເຂົ້າໃຈຜິດຄິດວ່າຄົນນັ້ນເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານເພາະເດີນບ້ານກໍບໍ່ໃຫຍ່ເທົ່າໃດ ລາວຄວນໃຊ້ຈັກແບບຢູ່ຕັດກໍພໍແລ້ວ ແຕ່ເມື່ອເຂົ້າໄປໃກ້ເດີນບ້ານເລີຍເຫັນຄົນຂີ້ຮົດຕັດຫຍ້າເປັນຄົນເສຍອົງຄະຂາຂາດ. ພັຣຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກະຊິບວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລະເມີດຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າເຢຊູໄປແລ້ວ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຕັດສິນຄົນອື່ນ.

1. ມີຄວາມສຳພັນກັບຄົນອື່ນໂດຍການຕິຕຽນຫລືສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ: (ມັດທາຍ 7:1-6)

ຫົກຂໍ້ທຳອິດໃນປຶ້ມມັດທາຍ 7 ໄດ້ເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ດີຊຶ່ງພວກສາວິກພະຍາຍາມຈະເອົາຊະນະຄືມັກເປັນຄົນກ່າວໂທດແລະປະນາມຄົນອື່ນໄວເກີນໄປ. ແຕ່ມີບາງຄົນມັກໃຊ້ກົດທີ່ເອີ້ນວ່າກົດທອງຄຳ Golden Rule -ຊຶ່ງເປັນສິ່ງອອກມາຈາກໃຈເພື່ອຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນຍ້ອງຫລືປະນາມຄົນອື່ນຕາມການກະທຳຂອງພວກເຂົາ. “ດັ່ງນັ້ນສິ່ງໃດໆ ທີ່ ທ່ານປາຖນາໃຫ້ເຂົາເຮັດກັບທ່ານ ທ່ານຈຶ່ງເຮັດກັບເຂົາທຸກປະການເໝືອນກັນ.” (ມັດທາຍ 7:12).

ອົງພຣະເຢຊູສັ່ງໃນຂໍ້ 1 ວ່າ “ຢ່າກ່າວໂທດ” ເປັນການອະທິບາຍຕໍ່ຂໍ້ 6, “ທ່ານໄດ້ຮູ້ຈັກຜົນຂອງເຂົາ.” ມັນເປັນຂອງທັມມະດາທີ່ຄົນເຮົາຈະຮູ້ຈັກຜົນຂອງໝາກໄມ້ (ຜົນດີແລະຊົ່ວ). ແຕ່ມັນເປັນການຜິດຖ້າກ່າວໂທດຫລືຕັດສິນກ່ອນຮູ້ຈັກຂໍ້ຄວາມຈິງທຸກຢ່າງ. ຜູ້ກ່າວໂທດໄດ້ທີ່ແທ້ຈິງແລະຖືກຕ້ອງນັ້ນແມ່ນອົງພຣະວິນຍານແຕ່ອົງດຽວເຖິງການກະທຳຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນ. ມັນເປັນການງ່າຍທີ່ຈະເວົ້າເຖິງຄວາມຜິດພາດຂອງຄົນອື່ນແທນທີ່ຈະປະເຊີນກັບຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງ.

ການເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນ ພວກເຮົາຄວນກວດເບິ່ງຕົນເອງສາກ່ອນຈະເວົ້າເຖິງຄວາມຜິດຂອງຄົນອື່ນໄດ້. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າຄົນທີ່ມັກຕັດສິນຄົນອື່ນເປັນເໝືອນຄົນເຫັນຂີ້ເຫຍື້ອນ້ອຍຂອງຄົນອື່ນແຕ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄມ້ທ່ອນໃຫຍ່ໃນຕາຂອງຕົນເອງ. ກ່າວໂທດຫລືຕິຕຽນຄົນອື່ນແມ່ນການເປີດຕາອອກໃຫ້ກວ້າງໃນການຕັດສິນເພາະມັນຈະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງກາຍເປັນຄົນຕາບອດບໍ່ໃຫ້ເຫັນຄວາມຈິງຂອງຄົນອື່ນ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ມາມາດເຫັນທາງທີ່ຈະຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນ ພວກເຮົາເຫັນພຽງເປືອກພາຍນອກ. ການເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເປັນຄົນມັກຊອກເອົາຄວາມຜິດຫລືຈຸດອ່ອນຂອງຄົນອື່ນ.

ໃນຊີວິດສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນ ການເປັນຜູ້ກວດກາຜົນໄມ້ນັ້ນກໍ່ຄືກວ່າ (ມັດທາຍ 7:6) ການເປັນຜູ້ຕັດສິນ. ພວກເຮົາຄວນເປັນຄົນເກັບສິ່ງທີ່ເຫັນນັ້ນມາຕົກຕອງບໍ່ໃຫ້ຕັດສິນກ່ອນ ພວກເຮົາສາມາດສັງເກດເບິ່ງການປະພຶດຂອງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງກ່ອນໂດຍບໍ່ກ່າວໂທດ. ການສັງເກດການນີ້ອາດເປັນສິ່ງຍາກສຳລັບຜູ້ເປັນຄຣິສະຕຽນໃໝ່ເພາະຄົນທີ່ເຊື່ອໃໝ່ມັກຈະໄດ້ຮັບຫລັກຄຳສອນຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແທນທີ່ຈະເອົາພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າມາປະກອບໃຊ້ເປັນຂໍ້ບັງຄັບ. ດັ່ງສຸພາສິດໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, “ເຫັນວ່າສິ່ງທີ່ດີເກີດຂຶ້ນກັບຄົນຊົ່ວງເໝືອນພວກເຮົາ, ແລະສິ່ງໂຫດຮ້າຍເກີດຂຶ້ນກັບຄົນດີ...”

ເວລາອົງພຣະເຢຊູເຕືອນເຖິງການຖິ້ມຂອງປະເສີດຫລືເພັດພອຍຕໍ່ໝາຕໍ່ໝູ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເວົ້າປາມາດຄົນ. ແຕ່ພຣະອົງໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ເປັນການດີທີ່ບັງຄັບໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບຄວາມເຊື່ອເໝືອນເຮົາ ໃນເມື່ອພວກເຮົາບໍ່ເຕັມໃຈຮັບເອົາຫລືຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈ. ເໝືອນກັບໝາຫລືໝູບໍ່ສາມາດໄຈ້ແຍກຂອງປະເສີດໄດ້. ຂອງດີຕ່າງໆບໍ່ມີຄຸນຄ່າສຳລັບສັດເຫລົ່ານີ້. ເໝືອນກັບພວກເຮົາບັງຄັບໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບເອົາສິ່ງປະເສີດຫລືເພັດພອຍໃນເມື່ອຄົນອື່ນບໍ່ພໍໃຈຫລືບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ຢ່າເປັນຄົນຕັດສິນພວກເຮົາກ່ອນຮູ້ຈັກຄວາມຈິງທຸກຢ່າງ. ຖ້າບອກວ່າຄົນອື່ນຜິດ ເຮົາເປັນຄົນຖືກແລ້ວ ພວກເຮົາກໍ່ອາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນສັດຕູ “ຕ່າວມາຂົບຈິກທ່ານດ້ວຍ.” (7:6).

2. ມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າໂດຍທູນຂໍ ຊອກຫາແລະເຄາະເບິ່ງ: (ມັດທາຍ 7:7-11)

ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຕົວຢ່າງຂອງພໍ່ທີ່ດີຕໍ່ລູກນ້ອຍເພື່ອເອົາມາສອນເຖິງເລື່ອງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າວ່າພໍ່ໃນໂລກນີ້ຍັງຮູ້ຈັກເອົາຂອງດີໃຫ້ແກ່ລູກຂອງຕົນ, ຫລາຍປານໃດພຣະບິດາຜູ້ຢູ່ໃນສວັນຈະປະທານຂອງດີແກ່ຜູ້ທີ່ທູນຂໍຕໍ່ພຣະອົງ. “ຂອງດີນັ້ນ” ເປັນຂອງມາຈາກພຣະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນັ້ນໄດ້ກ່າວເຖິງການອ້ອນວອນຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນມັດທາຍບົດທີ 6 ຊຶ່ງເປັນອາຫານປະຈຳວັນ, ການອະພັຍໃຫ້ທຸກໆວັນ, ການພື້ນຈາກການທົດລອງ ແລະຄວາມຊົ່ວຊ້າຕ່າງໆ.

ການອ້ອນວອນແມ່ນຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າແລະຄົນອື່ນ. ພວກເຮົາອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຮົາຈະມີ ພັດຊະນະໃນການກະທຳກັບຄົນອື່ນຢ່າງມີສິນທັມ. ການອ້ອນວອນເປັນການຕຽມຈິດໃຈເພື່ອຮັບເອົາຄຳສອນ ຂອງອົງພຣະເຢຊູ ເພື່ອໃຫ້ເຮົາເຮັດດີເມື່ອເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດນຳເຮົາ. ໃນຂໍ້ 1-5 ໄດ້ສອນພວກ ເຮົາວ່າບໍ່ໃຫ້ຕັດສິນຄົນອື່ນແຕ່ໃຫ້ກວດເບິ່ງຈິດໃຈຂອງຕົນເອງເສັ້ນກ່ອນ. ຫລັງຈາກກວດເບິ່ງຈິດໃຈຂອງຕົນ ແລ້ວກໍທູນຂໍຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ປະທານສິ່ງທີ່ເຮົາຍັງຂາດເຂີນ.

ໃນເມື່ອອົງພຣະເຢຊູກ່າວວ່າພວກສາວິກຄວນທູນຂໍ ຊອກຫາ ແລະເຄາະເບິ່ງ, ອີງຕາມພາສາກຣີກແລ້ວ ເປັນຄຳສັ່ງໃນເວລາບັດຈຸບັນ ແລະຍັງໃຫ້ເຮັດສືບຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ. ຖ້າຈະແປແລ້ວແມ່ນ ທູນຂໍເລື້ອຍໆ ຊອກ ຫາເປັນປະຈຳ ແລະເຄາະເບິ່ງແລ້ວກໍຍັງເຄາະອີກ. ການໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ເປັນຄຳກິຣິຍາສາມອັນນີ້ແມ່ນເວົ້າເຖິງ ການກະທຳທີ່ຕ້ອງເຮັດເປັນປະຈຳ.

ການທູນຂໍດ້ວຍການອ້ອນວອນນີ້ແມ່ນການຖ່ອມໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະຄົນອື່ນ ແລະເໝາະໃຈເຖິງການ ມອບກາຍຖວາຍຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າແທ້. ການທູນຂໍນັ້ນພວກສາວິກຕ້ອງຂໍສະເພາະເຈາະຈົງ. ອາຈານໂປໂລ ໄດ້ຂຽນໄປເຖິງຄຣິສຕະຈັກເມືອງຟິລິບປອຍ 4:6 ວ່າ “ຈົ່ງທູນເຮື່ອງຄວາມປາຖນາຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍການອ້ອນວອນ.”

ຊອກຫາພຣະເຈົ້າແມ່ນທູນຂໍດ້ວຍການກະທຳລົງມື. ເວລາອົງພຣະເຢຊູບອກໃຫ້ພວກສາວິກອ້ອນວອນ, “ຂໍຊົງໄຜດປະທານອາຫານປະຈຳວັນ,” ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າທູນຂໍແລ້ວລໍຄອຍນັ່ງຢູ່ລ້າໆ ແຕ່ມີ ຄວາມໝາຍວ່າທູນຂໍແລ້ວຕ້ອງຊອກຫາໂອກາດລົງມືເພື່ອໃຫ້ຄຳທູນຂໍນັ້ນໄດ້ຮັບຄຳຕອບ. ອາຈານໂປໂລ ໄດ້ເວົ້າເຖິງເຮື່ອງນີ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງໃນ 2 ເທຊະໂລນິກ 3:10, “ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ມີນ້ຳໃຈເຮັດການກຳຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນກິນ.”

ເຄາະເບິ່ງແມ່ນການທູນຂໍແລະສແວງຫາຢ່າງສມ້າສເມີ. ໃນລູກາ 11:5-8, ອົງພຣະເຢຊູຍົກຕົວຢ່າງ ເຖິງການອ້ອນວອນຂອງຊາຍຄົນນຶ່ງໂດຍໄປເຄາະທີ່ປະຕູເພື່ອນບ້ານຈົນກວ່າເຫັນປະຕູເປີດອອກ. ໃນບົດ 18:1 ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເປັນຄຳອຸປະມາເພື່ອໃຫ້ອ້ອນຕອດເວລາຢ່າງບໍ່ຍອມແພ້.

ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຕອບຄຳອ້ອນວອນຂອງພວກເຮົາຕອດເວລາຕາມທິນທາງຂອງພຣະອົງ ແລະ ວິທີການຂອງພຣະອົງເພື່ອເປັນການດີສຳລັບພວກເຮົາ. ຕອນນີ້ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຕອບຄຳອ້ອນ ວອນຂອງພວກເຮົາເໝືອນດັ່ງພໍ່ຜູ້ຮັກລູກ, “ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ໝັ້ນຂໍກໍໄດ້ຮັບ” (ມັດທາຍ 7:8). ພວກສາວິກ ຄວນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັກຫລັງຊັງບຸ່ງຕໍ່ລູກຂອງພຣະອົງ.

3. ມີຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະເຢຊູດ້ວຍການເຊື່ອຟັງ: (ມັດທາຍ 7:13-27)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຕົວຢ່າງສີ່ອັນໃນຂ້າງລຸ່ມນີ້ເພື່ອສອນພວກສາວິກໃນການເຊື່ອຟັງຄຳສອນຂອງພຣະອົງ.

1. ປະຕູແຄບແລະປະຕູກ້ວາງ (7:13-14). ທາງແຄບນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງການຖືສາສນາຢ່າງ ເຄັ່ງຄັດໂດຍນັບຖືຫລັກການຕ່າງໆ ຫຼາຍປະການ. ທາງແຄບໝາຍເຖິງການເຊື່ອຟັງຄຳສອນຂອງ ອົງພຣະເຢຊູ. ໃນເມື່ອຄົນໃດເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ ຄົນນັ້ນໝັ້ນໃຈແລະຕິດຕາມໃນຄຳສອນຂອງ

ພຣະເຢຊູ. ອີກປະການນຶ່ງ, ມີບາງຄົນນັບຖືກົດເກນຫລືສາສນາຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະສ່ວນຈິດໃຈນັ້ນ ແຂງເໝືອນຫີນ ແລະທ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າ.

ປະຕູແຄບນໍາໄປສູ່ທາງເສັ້ນນ້ອຍ. ການເຊື່ອຟັງບໍ່ແມ່ນເຊື່ອຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຊື່ອຕລອດໄປ. ການເຂົ້າໄປໃນຣາຊແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍການເຊື່ອຟັງຄືເຮົາເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຜູ້ເລືອກເອົາທາງກວ້າງແມ່ນຄົນເຮັດຕາມໃຈ ໂດຍບໍ່ຮັບເອົາຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ທາງກວ້າງນີ້ນໍາໄປເຖິງຄວາມຈິບຫາຍ. ມີຫລາຍຄົນປະຕິເສດຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະໃນທີ່ສຸດຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍພົບກັບຄວາມພິນາດໃນທາງກວ້າງນີ້.

2. ຕົ້ນໄມ້ດີ ແລະຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີ (7:15-20). ໃນເມື່ອພວກເຮົາມີຄວາມສາມັກຄີທັມກັບອົງພຣະເຢຊູ ແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍໄດ້ຕອບພຣະອົງໂດຍການເຊື່ອຟັງຊຶ່ງເປັນການດີຈາກພາຍໃນ. ເປັນເໝືອນຕົ້ນໄມ້ດີທີ່ຜລິດໝາກດີ. ຜົນດີອອກມາຈາກພວກສາວິກເພາະພວກເຂົາໄດ້ມີຄວາມສັມພັນດີກັບພຣະອົງ. ພວກເຂົາແຕກຕ່າງກັບພວກໝາໄນ ແຕ່ສວມເຄື່ອງນຸ່ງຂອງແກະ, ຄືພວກເຮັດແຕ່ທາງນອກ. ພວກເຫລົ່ານີ້ໝາຍເຖິງຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີ ແລະບໍ່ສາມາດຜລິດຜົນທີ່ດີໄດ້. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າໃນປຶ້ມມັດທາຍ 12:33-35, “ຕ້ອງມີຕົ້ນໄມ້ດີ ໝາກມັນຈິງດີ ຖ້າຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີ ໝາກມັນກໍບໍ່ດີ ເພາະວ່າຈະຮູ້ຈັກຕົ້ນໄມ້ດ້ວຍໝາກຂອງມັນ, ໂອ ຊາດຮຸ້ຍເອີຍ, ພວກຜູ້ຊົ່ວແລ້ວຈະເວົ້າຄວາມດີໄດ້ຢ່າງໃດ ດ້ວຍວ່າໃຈເຕັມດ້ວຍສິ່ງໃດ ປາກກໍເວົ້າຕາມສິ່ງນັ້ນ. ຄົນດີຈະເອົາຂອງດີມາຈາກຄັງແຫ່ງຄວາມດີຂອງຕົນ ຄົນຊົ່ວກໍເອົາຄວາມຊົ່ວອອກມາຈາກຄັງຂອງຕົນ”
3. ນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າແລະການກະທໍາດີໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ (7:21-23). ການເຮັດສິ່ງທີ່ດີໃນນາມຂອງພຣະອົງ ຫລືເອີ້ນພຣະອົງວ່າເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ສາມາດໃຊ້ແທນການເຊື່ອຟັງໄດ້ເລີຍ. ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໄປໃນຣາຊແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນັ້ນແມ່ນຜູ້ເຮັດຕາມນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຢຊູຕອບພວກຟາຣີຊາຍວ່າ, “ແຕ່ພຣະປັນຍາກໍປາກົດວ່າຖືກຕ້ອງແລ້ວ.” (11:19). ເປັນການງ່າຍທີ່ຈະເວົ້າວ່າ “ພຣະອົງເຈົ້າ ພຣະອົງເຈົ້າ” ແທນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ອົງພຣະຄຣິດເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນທຸກດ້ານຂອງການກະທໍາໃນຊີວິດ.” ການເຊື່ອຟັງຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນການງ່າຍເໝືອນດັ່ງໄລ່ຜີອອກໄປແລະທໍາການອັສຈັນ, ແຕ່ເຫັນວ່າການເຊື່ອຟັງແມ່ນການໝັ້ນໃຈໃນການເຂົ້າໄປໃນຣາຊແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ.
4. ປຸກເຮືອນເທິງດິນຊາຍແລະປຸກເຮືອນເທິງຫີນແຂງ (7:24-27). ຄົນທີ່ເອົາຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູມາປະກອບໃຊ້ພາຍໃນຊີວິດນັ້ນເປັນເໝືອນຄົນສ້າງເຮືອນເທິງຫີນແຂງ ເວລາລົມພະຍຸພັດມາກໍຫີນໄດ້. ອາຈານໂປໂລເຕືອນພວກເຮົາວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນກ້ອນຫີນແຂງສໍາລັບພວກເຮົາ (1 ກອກ 10:4). ຊີວິດຂອງເຮົາກໍຫີນໄດ້ເພາະມີພລັງແລະຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຄໍາສອນ. ໃນເມື່ອປຸກຄົນໃດເຊື່ອຟັງຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຄົນນັ້ນມີກໍາລັງໄຫລອອກມາຈາກພາຍໃນ. ຂໍ້ວັດແທກວ່າ

ພວກເຮົາເປັນຄົນເອົາຄໍາສອນນັ້ນມາປະກອບໃຊ້ພາຍໃນຊີວິດກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບວິທີທີ່ພວກເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນ. ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາກ່ອນອື່ນໝົດຕ້ອງມີຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະເຢຊູແລະມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ການທີ່ພວກເຮົາຄວນມີການປະພຶດຕໍ່ຄົນອື່ນນັ້ນແມ່ນເຫັນຢູ່ໃນຂໍ້ 12, “ດັ່ງນັ້ນສິ່ງໃດໆທີ່ທ່ານປາຖນາໃຫ້ເຂົາເຮັດແກ່ທ່ານ ທ່ານຈຶ່ງເຮັດກັບເຂົາທຸກປະການເໝືອນກັນ ເພາະອັນນັ້ນຄືພຣະບັນຍັດແລະຄໍາສັ່ງສອນຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.” ໃນເມື່ອພວກເຮົາເອົາຄໍາສອນນີ້ມາໃຊ້ກໍເຫັນວ່າຊີວິດຂອງພວກເຮົາມີປະໂຫຍດທີ່ຜລິດຜົນດີ ແລະກໍເປັນເໝືອນຄົນທີ່ສ້າງເຮືອນເທິງຫີນແຂງ.

ຄໍາຖາມ

14. ເປັນດ້ວຍເຫັດໃດໃນຖ້າມກາງພວກເຮົາຈຶ່ງມັກມີການກ່າວໂທດແລະການຕັດສິນເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆ?
15. ວິທີໃດເປັນທາງທີ່ຄົນເຮົາຖືວ່າໂຢນຂອງປະເສີດໃຫ້ໝາກຫລືຖົ່ມໄຂ່ມຸກໃຫ້ໝູ?
16. ນານເທົ່າໃດທີ່ຄົນເຮົາຕ້ອງໝັ່ນອ້ອນວອນທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?
17. ອັນໃດເປັນຫົນທາງທີ່ນໍາຊີວິດໄປສູ່ທາງແຄບ?
18. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຄໍາສາລະພາບວ່າ “ພຣະອົງເຈົ້າ ພຣະອົງເຈົ້າ” ຈຶ່ງບໍ່ເປັນການພຽງພໍທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນໄດ້?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 9

ສະພາບຮຸນແຮງຂອງການເປັນສາວິກ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 8: 18-22

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ: ມັດທາຍ 8: 16-22

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສາວິກໃຫ້ຖືພຣະອົງວ່າສຳຄັນກວ່າທຸກໆຢ່າງໃນຊີວິດ ບໍ່ວ່າຈະເປັນເຮືອງຄອບຄົວ ເຮືອນຊານ ຫລືສັງຄົມ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະເອົາເຖິງຂັ້ນໃດ ໃນການຕິດຕາມພຣະເຢຊູ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເບິ່ງຄວາມຮຸນແຮງຂອງການເປັນສາວິກພຣະເຢຊູສຳລັບຊີວິດຕົວເອງ

ຄຳນຳ

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນຊາຍສອງຄົນທີ່ຢາກເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງໃຫ້ພຣະອົງເປັນນຶ່ງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຮົາເຫັນຕົວຢ່າງເຮືອງໃຫ້ພຣະເຢຊູເປັນນຶ່ງໃນລູກາ 9: 57-62; ສາວິກພວກນຶ່ງເວົ້າກັບພຣະເຢຊູວ່າ, “(ນາຍເອີຍ,) ຂໍໂຜດອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປຝັງສິບພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍເສັຽກ່ອນ” ພຣະອົງຊົງຕອບຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງປະໃຫ້ຄົນຕາຍຝັງກັນເອງເທາະ ແຕ່ສ່ວນທ່ານ, ຈົ່ງໄປປະກາດຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 59-60).

ພຣະຄຳຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າພຣະອົງຊົງໂຫດຮ້າຍ ຫລືຂາດຄວາມຫວັງໃຍ, ແຕ່ໄດ້ບອກເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການຈັດລຳດັບເຮືອງຕ່າງໆຂອງຊີວິດ. ຖ້າພວກເຮົາຕ້ອງການເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຈະຕ້ອງມາກ່ອນທຸກໆຢ່າງ ຊຶ່ງຮວມທັງຊີວິດຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ. ຄວາມຈິງກໍຄືເວລາພວກເຮົາໃຫ້ພຣະອົງເປັນນຶ່ງພຣະເຈົ້າ ຈະຊົງປະທານພຣະຄຸນໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດໄດ້ທັງສອງຢ່າງ: ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະສາມາດດູແລຄອບຄົວ.

1. ເວລາທີ່ຈະຕ້ອງອອກໄປ: (ມັດທາຍ 8: 18)

ກ່ອນຈະມາເຖິງຕອນນີ້ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນຫລາຍໆຢ່າງແລ້ວເຊັ່ນ: ຊົງປິ່ນປົວຄົນຂີ້ທຸດຄົນນຶ່ງໃຫ້ດີສະອາດ (8:1-4), ຊົງໂຜດຄົນໃຊ້ຂອງນາຍຮ້ອຍໃຫ້ຫາຍຈາກການເປັນເບັ້ງ (8: 5-13), ແລະຊົງໂຜດແມ່ເມັງຂອງເປໂຕໃຫ້ດີໄຂ້ (8: 14-16).

ໃນຂະນະທີ່ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ພາກັນຕື່ນເຕັ້ນເຮືອງພຣະເຢຊູ, ພວກຜູ້ນຳສາສນາກຳພາກັນເກີດຄວາມບໍ່ພໍໃຈເພີ່ມຂຶ້ນ ໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳ ແລະໄດ້ຊົງປະກາດຕົວເອງວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ໃດແທ້. ພຣະເຢຊູເຄີຍໄດ້ຊົງສະເດັດໜີຈາກຝູງຊົງມາກ່ອນ (ມັດທາຍ 5:1)

ໃນຕອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສອນພວກສາວົກແຕ່ມັດທາຍ 5-8 ຫລືທີ່ເອີ້ນກັນວ່າ “ເທສນາຢູ່ຈ້າຍພູ.” ມັດທາຍ 8: 1 ໄດ້ບອກວ່າ, “ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດລົງມາຈາກພູແລ້ວ ປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງ.” ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ຮວມກັບພຣະອົງຕໍ່ ແລະ “ກໍໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ຂ້າມໄປຟາກນັ້ນ” (8:18).

2. ຈົ່ງຄິດເບິ່ງ: (ມັດທາຍ 8: 19-20)

ແຕ່ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດຂຶ້ນເຮືອ, ມີນັກທັມຜູ້ນຶ່ງໄດ້ມາຫາພຣະອົງແລະທູນວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ທ່ານຈະໄປທີ່ໃດ ຂ້າພຣະອົງຈະຕິດຕາມທ່ານໄປທີ່ນັ້ນ” (ຂໍ້ 19). ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງປະຕິເສດນັກທັມຜູ້ນັ້ນ ແຕ່ໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ “ໝາຈິກຈອກກໍມີຮູແລະນົກປ່າກໍຍັງມີຮັງ ແຕ່ບຸດມະນຸດບໍ່ມີບ່ອນຈະວາງຫົວລົງ” (ຂໍ້ 20). ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເອີ້ນພຣະອົງເອງວ່າ “ບຸດມະນຸດ” ເປັນເທື່ອທຳອິດ. ທ່ານມັດທາຍຜູ້ຂຽນໄດ້ໃຊ້ພຣະນາມ “ບຸດມະນຸດ” ເພື່ອປະສານເຮືອງພຣະເຢຊູໃສ່ເຮືອງທີ່ຊາວຢິວຮູ້ກັນດີວ່າ ພຣະເມຊີອາແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ທຸກທໍາ ຣະມານ (8: 16-17).

ການເປັນສາວົກຈະຕ້ອງມີວິນັຍ ແລະການເປັນສາວົກຈະຕ້ອງຈ່າຍຮາຄາແພງສໍາລັບຜູ້ຢາກຕິດຕາມພຣະເຢຊູ. ໃນຕອນນຶ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນເຮືອງການເປັນສາວົກ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງບອກໃຫ້, “ຄິດຮາຄາເສັງກ່ອນ” (ລູກາ 14:28). ຄໍາຕອບຂອງພຣະເຢຊູໃນມັດທາຍ 8: 20 ຖືກກັບສະພາບການຂອງພວກນັກທັມ. ນັກທັມເຮັດວຽກຂີດຂຽນແລະສ່ວນຫລາຍຈະທ່າງານຢ່າງງຽບຢູ່ເຮືອນຂອງຕົວເອງ. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງສອນຕໍ່ສູ້ເຮືອງການມີບ້ານເຮືອນ ຫລືການມີຄອບຄົວ ເພາະພຣະອົງເອງກໍເຄີຍພັກອາສັຍກັບຄອບຄົວຂອງພວກສາວົກເຊັ່ນບ້ານຂອງມາຣີອາ, ມາທາ, ແລະລາຊາໂຮທີ່ເບັດທະນີ. ບ້ານເຮືອນແລະຄອບຄົວສາມາດເປັນອຸປະສັກຂອງການເປັນສາວົກ; ສະນັ້ນພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງເຕືອນຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຕິດຕາມພຣະອົງ.

3. ຈົ່ງເຂົ້າໃຈລໍາດັບຄວາມສໍາຄັນທີ່ຖືກຕ້ອງ: (ມັດທາຍ 8: 21-22)

ໃນມັດທາຍ 8:21-22 ບໍ່ໄດ້ສອນພວກສາວົກວ່າບໍ່ໃຫ້ນັບຖືພໍ່ແມ່; ເພາະໃນມັດທາຍ 15:3-6, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງການໂຄຣົບພໍ່ແລະແມ່ຂອງຕົນ ຊຶ່ງເປັນນຶ່ງໃນພຣະບັດຍັດສິບປະການ. ຈົ່ງຈົດຈໍາໄວ້ວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງມາເພື່ອລົບລ້າງພຣະບັນຍັດພຣະເຈົ້າ ແຕ່ໄດ້ຊົງມາເພື່ອໃຫ້ພຣະບັນຍັດນັ້ນໄດ້ສໍາເຣັດ (ມັດທາຍ 5: 17).

ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ໄດ້ບອກອີກວ່າມີລູດສິດຜູ້ທີ່ສອງທີ່ມາເວົ້າກັບພຣະເຢຊູ; ລາວໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍໂຜດອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້າພຣະອົງໄປຝັງລີບບິດາຂອງຂ້າພຣະອົງເສັງກ່ອນ” (ຂໍ້ 21). ສາວົກຜູ້ນີ້ເປັນຕົວຢ່າງອີກຢ່າງນຶ່ງເຮືອງຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດໃນການໃຫ້ພຣະເຢຊູເປັນນຶ່ງໃນຊີວິດ.

ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ວ່າລູດສິດສອງຄົນທີ່ມາທູນພຣະອົງເຮືອງພາຣະໃນຄອບຄົວເປັນຜູ້ເຊື່ອແທ້ ແຕ່ເຂົາເຈົ້າທັງສອງໄດ້ຈັດຄວາມສໍາຄັນໃນຊີວິດບໍ່ຖືກລໍາດັບ. ຄໍາຕອບຂອງພຣະເຢຊູສໍາລັບລູກສິດຜູ້ທີ່ສອງມີສອງພາກ:

(1) ຈົ່ງຕິດຕາມເຮົາມາ, ແລະ (2) ປະໃຫ້ຄົນຕາຍຝັງກັນເອງ. ຄໍາຕອບພາກທໍາອິດເປັນພາກສ່ວນນຶ່ງໃນແຜນຂອງຄວາມພົ້ນສໍາລັບພວກເຮົາທຸກໆຄົນ; ຜູ້ທີ່ຢາກເປັນສາວິກຈະຕ້ອງຕິດຕາມພຣະເຢຊູ, ພວກເຮົາຈະອອກໜ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້; ໃນມັດທາຍ 16:23, ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງໃຫ້ເປໂຕໄປຢູ່ຂ້າງຫລັງພຣະອົງ. ຫລາຍໆຄັ້ງຄຣິສຕຽນມັກຈະຢ່າງອອກໜ້າ ແລ້ວໃຫ້ພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າແລະເຈົ້ານາຍສະເດັດຕາມຫລັງ.

ຄໍາຕອບພາກທີສອງຂອງພຣະເຢຊູທີ່ວ່າ “ປະໃຫ້ຄົນຕາຍຝັງກັນເອງ” ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບປະເພນີໃນສມັຍນັ້ນ. ໃນຕອນນັ້ນພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງຮີບຝັງຄົນຕາຍໃນວັນທີ່ຜູ້ກ່ຽວເສັງຊີວິດ; ເພາະນັ້ນຖືວ່າເປັນໜ້າທີ່ອັກສັກສິດຂອງຄອບຄົວ. ພວກເຮົາສຸບໄດ້ວ່າລູກສິດຜູ້ທີ່ສອງຄົງບໍ່ສາມາດຕິດຕາມພຣະເຢຊູມາເຖິງເວລານັ້ນ ຖ້າພໍ່ຂອງລາວໄດ້ເສັງຊີວິດໄປໃນມື້ນັ້ນ; ເຂົາຈະຕ້ອງຢູ່ໃນວັນທຸກໂສກຢູ່. ຄໍາທູນຂອງເຂົາເປັນພຽງຂໍ້ແກ້ຕົວເພາະເຂົາກໍາລັງຫາທາງໜີ. ລູກສິດຜູ້ນີ້ຕ້ອງການຕິດຕາມພຣະເຢຊູແບບຫ່າງໆ; ເຂົາອາດຈະລໍຖ້າເວລາທີ່ເໝາະສົມສາກ່ອນ ຫລືຫລັງຈາກໄດ້ແກ້ໄຂວຽກອື່ນໃຫ້ຮຽບຮ້ອງຈຶ່ງຈະຕິດຕາມພຣະອົງຢ່າຈິງໃຈ. ສະນັ້ນຄໍາຕອບຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ມີສ່ວນຫຍັງກັບເຮືອງການບໍ່ນັບຖືພໍ່ແມ່, ແຕ່ເປັນຄໍາສອນສາວິກໃຫ້ຮຽນຮູ້ການຈັດລໍາດັບຄວາມສໍາຄັນໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະຢ່າເອົາເຮືອງທີ່ໜ້າຟັງມາແກ້ຕົວໃນການຕິດຕາມພຣະອົງ.

ໂລກນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວຝ່າຍວິນຍານ; ລູກສິດຜູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ຕາຍຝ່າຍວິນຍານ. ພຣະເຢຊູຊົງເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງເຂົາ; ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງເຂົາໃຫ້ພວກທີ່ຕາຍຝ່າຍວິນຍານໃນໂລກນີ້ໄປຝັງກັນເອງ. ພຣະອົງຢາກບອກລູກສິດຄົນນັ້ນວ່າ: ເວລາເປັນຂອງເຈົ້າແລ້ວ ຈົ່ງຕິດຕາມເຮົາມາເຖິດຢ່າເປັນຫວ່ງກັງວົນກັບພວກຄົນຕາຍເທາະ.

ບົດຮຽນແລະຊີວິດ

ຄົນໃນສມັຍນີ້ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄຣິສຕຽນຫລືບໍ່ຕ່າງກໍມີຄວາມຫວ່ງໃຍເຮືອງບ້ານເຮືອນ, ຄອບຄົວ, ວຽກງານ, ໂອກາດເພື່ອຮັບໃຊ້, ເວລາພັກຜ່ອນ, ເສຖກິດ, ແລະການບ້ານການເມືອງ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ສາມາດເປັນອຸປະສັກສໍາລັບຜູ້ທີ່ຢາກຕິດຕາມພຣະເຢຊູຈົນໝົດໃຈ. ນອກນັ້ນຍັງມີບາງຢ່າງທີ່ສ້າງຄວາມສັບສົນໃຫ້ພວກເຮົາ; ຄວາມສັບສົນບໍ່ແມ່ນເຮືອງບໍ່ດີຕລອດໄປ, ແຕ່ມັນສາມາດກົດກັນພວກເຮົາ ບໍ່ໃຫ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄດ້ແບບຮ້ອງເປີເຊັນ.

ບາງຄົນຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈຕົວເອງ ເວລານັ້ງເບິ່ງຟູດບອນໃນໂທຣະທັດ ເພາະຕາມປົກຕິແລ້ວເວລານັ້ນແມ່ນເວລາສໍາລັບການສຶກສາພຣະຄໍາ. ບາງຄົນມີປັນຫາເຮືອງການຈັບຈ່າຍ ເພາະຫລົງຈ່າຍຈົນໝົດຊຶ່ງຮ່ວມທັງເງິນທີ່ຄິດວ່າຈະຕຽມໄວ້ຖວາຍພຣະເຈົ້າ. ຊີວິດພວກເຮົາເຕັມດ້ວຍການຕັດສິນໃຈເລືອກ. ບົດຮຽນມື້ນີ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ຮູ້ຈັດລໍາດັບຄວາມສໍາຄັນໃນຊີວິດ ໂດຍສະເພາະຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຕິດຕາມພຣະເຢຊູຢ່າງແທ້ຈິງ. ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຈົນສຸດໃຈຈະພົບກັບຄວາມສໍາເຣັດໄດ້ເຮືອງທົ່ວໄປໃນຊີວິດ ເພາະສິ່ງນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ພຣະບິດາຊົງພໍພຣະທັຍ.

ຄໍາຖາມ

1. ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນ ຫລືເຄີຍໄດ້ໃຊ້ຄໍາແກ້ຕົວແນວໃດແດ່ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນການຮັບໃຊ້ ຫລືຖວາຍກຽດພຣະຄຣິດ?
2. ຖ້າພວກເຮົາເຮັດຫຍັງໄປໂດຍບໍ່ຄິດ, ທ່ານຄິດວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຫລືບໍ່?
3. ພວກເຮົາເຄີຍອ່ານເລື່ອງຣາຄາຂອງການເປັນສາວິກ. ແມ່ນຫຍັງຄືຣາຄາແພງຂອງການບໍ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ?
4. ທ່ານຈະຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງໝັ້ນຄົງໄດ້ວິທີໃດ?
5. ຖ້າທ່ານສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງນຶ່ງໃນຕົວທ່ານ ຫລືໃນຄອບຄົວ, ທ່ານຈະປ່ຽນແປງຫຍັງແດ່?
6. ທ່ານມີວິທີໃດ ຫລືແຜນແນວໃດແດ່ ທີ່ຈະຊ່ວຍຕົວເອງໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຜ່າຍຈິດວິນຍານ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ພວກສາວິກຂອງພຣະເຢຊູພາກັນເຮັດຫຍັງ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 9: 35-10:15, 24-31

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ: ມັດທາຍ 9: 35-11:1

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງພວກສາວິກໃຫ້ເຮັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງແລະຊົງບອກວິທີໃຫ້ເຮັດດ້ວຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ວິທີທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັ່ງພວກສາວິກໃຫ້ເຮັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ ມີຄວາມໝາຍແນວໃດສຳລັບພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິສູດເບິ່ງວ່າຂ້ອງໄດ້ເຮັດຕາມວິທີຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ ໃນການເຮັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນພວກສາວິກໃຫ້ຕິດຕາມພຣະອົງຈົນໝົດໃຈ ແລະໄດ້ຊົງສອນພວກເຂົາວິທີເຮັດພັນທະກິດ ແລະວິທີຮັບໃຊ້ວຽກງານຂອງພຣະອົງ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີໂອກາດໄປເປັນໂຄສິກໃນ “ວັນອາຊີບ” ທີ່ໂຮງຮຽນມັທຍົມແຫ່ງນຶ່ງ; ທຸກຄົນຕ່າງກໍຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປເວົ້າເຣື່ອງວຽກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຟັງ. ເວລາໄປເຖິງຫ້ອງຮຽນກໍມີຄົນຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ “ເຈົ້າເຮັດຫຍັງແດ່?” ຂ້າພະເຈົ້າຕອບວ່າ “ຂ້ອຍເຮັດຫລາຍໆຢ່າງ.” ແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນກໍໃຫຍ່ກວ່າທີ່ທຸກຄົນຄິດ. ຂ້າພະເຈົ້າບອກນັກຮຽນວ່າ “ໃນຖານະທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນ, ຂ້ອຍໄດ້ຖວາຍຕົວເອງໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພື້ນຂອງຂ້ອຍ. ນັ້ນຄືອາຊີບແລະການຊົງເອີ້ນສຳລັບຂ້ອຍ. ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດຫລາຍໆ ຢ່າງ ແລະການເປັນສິດຍາພິບານທີ່ໂບດກໍເປັນນຶ່ງໃນນັ້ນ.

ຄຳຖາມທີ່ນັກຮຽນຖາມຂ້າພະເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນກໍກ່ຽວພັນກັນພຣະຄຳທີ່ຈະເບິ່ງກັນໃນມື້ນີ້. ອາຊີບຂອງພວກເຮົາຄືພວກເຮົາໄດ້ຖືກຊົງເອີ້ນໃຫ້ເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດພັນທະກິດ ແລະຮັບໃຊ້ຕາມຄຳສອນຂອງພຣະອົງ, ຕາມຂອງພຣະຣາຊທານ, ແລະຕາມໂອກາດແລະຄວາມຂາດເຂີນທີ່ພວກເຮົາເຫັນຢູ່.

1. ພັນທະກິດຂອງພຣະເຢຊູດຳເນີນຕໍ່ໄປຜ່ານສາວິກທັງຫລາຍ: (ມັດທາຍ 9: 35-10:4)

ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງນັ່ງຢູ່ກ້ອງຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ ແລ້ວລໍຖ້າໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍມາຫາພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງ “ສະເດັດໄປທົ່ວທຸກເມືອງທຸກບ້ານ ຊົງສັ່ງສອນໃນໂຮງທັມມະເທສນາຂອງເຂົາ” (9:35). ພຣະທັມຕອນນີ້ຍັງບອກພວກເຮົາວ່າພຣະເຢຊູ “ຊົງປະກາດຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະຣາຊອານາຈັກນັ້ນ ແລະຊົງໂຜດຄົນມີ

ພຍາດແລະຄວາມເຈັບໄຂ້ທຸກຢ່າງໃຫ້ດີໝົດ.” ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກແລະເມດຕາມະນຸດທັງ
ຫລາຍ; “ເມື່ອພຣະອົງຊົງເຫັນປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍກໍຊົງສົງສານເຂົາ ເພາະເຂົາຖືກຮີບກວນແລະອິດ
ອ່ອນໂຮຍແຮງໄປເໝືອນຜູງແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ” (ຂໍ້ 36). ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ວ່າພວກສາວິກຂອງພຣະອົງສາມາດ
ທີ່ຈະເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ.

ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຊົງບອກໃຫ້ພວກສາວິກໃຫ້ອ້ອນວອນຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງນາ? ບາງຄົນອາດຈະຄິດວ່າພຣະ
ເຈົ້າບໍ່ຊົງປາຖນາທີ່ຈະສົ່ງຄົນງານ; ແຕ່ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນເຮື່ອງຊວນໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຕອບ
ຮັບການຊົງເອີ້ນໃຫ້ໄປເກັບກ່ຽວ. ແນ່ນອນພວກເຮົາຈະຕ້ອງອ້ອນວອນແລະເຮັດຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ. ພຣະ
ທັມຂໍ້ 38 ເປັນຄໍາອຸປະມາແລະໄດ້ເວົ້າເຖິງຜູ້ລ້ຽງແກະແລະຄົນງານ; ຜູ້ລ້ຽງແກະມີໜ້າທີ່ດູແລແລະລ້ຽງ. ເວ
ລາພວກເຮົາເລີ້ມອ້ອນວອນ, ພວກເຮົາກໍກາຍເປັນຄົນງານໃນການເກັບກ່ຽວແລະເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ລ້ຽງ
ທີ່ດີ (ໂຍຮັນ 10:11) ເຮື່ອງການປະກາດແລະການເຕີບໃຫຍ່ຝ່າຍວິນຍານ. ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ວ່າຄົນທັງຫລາຍ
ຈະກາຍມາເປັນສິດ, ແຕ່ພວກສາວິກຈະຕ້ອງອອກໄປທໍາງານໃນນາມັນຢ່າງມີຈຸດປະສົງ.

ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງພວກສິດທັງຫລາຍໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນງານ ແລະພຣະອົງກໍຊົງຕອບການອ້ອນວອນນັ້ນ
ໂດຍຊົງເອີ້ນສາວິກສິບສອງຄົນ; ພຣະອົງ “ກໍຊົງປະທານໃຫ້ເຂົາມີອໍານາດ” (ມັດທາຍ 10:1). ສາວິກສິບ
ສອງຄົນໄດ້ຖືກເລືອກໃຫ້ຢູ່ກັບພຣະເຢຊູ (ມາຣະໂກ 3:14); ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕອບການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະ
ເຢຊູທີ່ວ່າ “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ” (ມັດທາຍ 4:18-22; 9:9). ພຣະເຢຊູຊົງແຕ່ງຕັ້ງ, ສັ່ງສອນ, ແລະໃຫ້ຮິດເດດ
ພວກເຂົາເພື່ອເຮັດພັນທະກິດ; ພຣະອົງຊົງສັນຍາຜົນໃນການເກັບກ່ຽວດ້ວຍ (9:37, ເບິ່ງ 13: 1-9,18-23).
ໃນຄາວສຸດທ້າຍ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັ່ງພວກເຂົາວ່າ “ຈົ່ງໄປ” ແລະພັນທະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດກໍໄດ້ກາຍ
ເປັນຂອງພວກສາວິກສັມຍຕໍ່ໄປ.

2. ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ສາວິກໃຫ້ອອກໄປ: (ມັດທາຍ10:5-15)

ພຣະເຢຊູຊົງຈັດຕຽມພວກສາວິກ ເພື່ອຈະສືບຕໍ່ພັນທະກິດໃນເວລາທີ່ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງໄດ້ຢູ່ນໍາພວກເຂົາ.
ພຣະອົງຊົງໃຊ້ສາວິກສິບສອງຄົນໃຫ້ອອກໄປ (10:5) ແລະຊົງສັ່ງພວກເຂົາໃຫ້ໄປຫາ “ຜູງແກະທີ່ເສັ້ງແລ້ວ
ຄືຕະກູນອິສຣາເອັນ” ເທົ່ານັ້ນ (10: 6). ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສາວິກວ່າ “ໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານໄປ ຈົ່ງປ່າວປະ
ກາດວ່າ “ຮາຊອານາຈັກສວັນມາໃກ້ແລ້ວ” (10:7).

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັ່ງພວກສາວິກໃຫ້ເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນຫລາຍຢ່າງ; “ຄົນເຈັບໄຂ້ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ດີ, ຄົນຕາຍແລ້ວຈົ່ງ
ໃຫ້ເປັນຄົນມາ, ຄົນຂີ້ທູດຈົ່ງໃຫ້ດີສະອາດ, ແລະຈົ່ງຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍອອກເສັ້ງ” (10: 8). ພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້
ກໍຍັງປະກາດຮາຊອານາຈັກສວັນຢູ່ ແຕ່ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ມີຮິດເດດໃນການປິ່ນປົວຄົນປ່ວຍ, ໃຫ້ຄົນຕາຍແລ້ວ
ຄົນມາ, ແລະຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍອອກຈາກຄົນ. ໃນຕອນນັ້ນພວກສາວິກໄດ້ຮັບໃຊ້ໂດຍບໍ່ມີການເອົາເງິນ, ຄໍາ,
ຫລືທອງ ແດງ ຕິດຕົວໄປ; ແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນວ່າ “ຄົນງານກໍສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບອາຫານກິນ” (10:
10) ຊຶ່ງ ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະຄໍາຈະຕ້ອງລ້ຽງດູພວກຜູ້ປະກາດພຣະຄໍາ.

“ຈົ່ງສັ່ນຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຕິດຕິນຂອງທ່ານອອກເສັ້ງ” ຍັງເປັນຄໍາແນະນໍາທີ່ດີສໍາລັບພວກເຮົາໃນສະໄໝນີ້. ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ກ່ອນວ່າ ພວກເຮົາຈະບໍ່ສາມາດນໍາມະນຸດໝົດທຸກຄົນໃຫ້ກັບມີຄວາມສໍາພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ຫລາຍຄົນຈະປະຕິເສດ ແລະບໍ່ຍອມຮັບຂ່າວປະເສີດ; ສະນັ້ນເມື່ອຄົນໃນບ້ານນຶ່ງບໍ່ຮັບ, ພວກສາວິກກໍຈະເດີນທາງຕໍ່ໄປປະກາດອີກບ້ານນຶ່ງ. ສລຸບວ່າພວກເຮົາຈະຕ້ອງປະກາດຈົນສຸດຄວາມສາມາດ ແລະປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ຄົນກັບໃຈເຊື່ອ; ພວກເຮົາຈະບໍ່ປະລະພຣະເຢຊູຫລືພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ.

3. ພຣະເຢຊູຊົງທ້າທາຍ ແລະໝູນໃຈ: (ມັດທາຍ 10:24-31)

ຄວາມຄິດທີ່ວ່າພວກເຮົາຈະເປັນເໝືອນພຣະເຢຊູເປັນເລື່ອງອັດສະຈັນ (ມັດທາຍ 10:24-25); ໃຫ້ພວກເຮົາມີກໍາລັງໃຈ ແລະຖືເອົາມາເປັນເປົ້າໝາຍໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນ. ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄວາມຄິດນີ້ເພື່ອສັ່ງສອນສາວິກສິບສອງຄົນຄວາມຈິງເລື່ອງຮາຄາຂອງການເປັນສາວິກພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຕືອນພວກສາວິກໃນພຣະຄໍາຕອນນຶ່ງວ່າ “ເຮົາໃຊ້ພວກທ່ານໄປເໝືອນດັ່ງແກະຢູ່ຖ້າມາກາງຝູງໝາໃນ ສັນນັ້ນຈົ່ງສລາດເໝືອນງູແລະອ່ອນສຸພາບເໝືອນນົກເຂົາ...” (ມັດທາຍ 10:16-23), ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຕືອນລູກສິດພວກນີ້ກ່ອນວ່າການຂົ່ມເຫງຈະເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະທານລາງວັນໃຫ້ຜູ້ທີ່ສັດຊື່ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ (ມັດທາຍ 5: 8-10).

ໃນມັດທາຍພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງພວກສາວິກວ່າ “ຢ່າຊູ່ຢ້ານເຂົາ ເພາະວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດປົກບັງໄວ້ທີ່ຈະບໍ່ເປີດເຜີຍຫລືສິ່ງລັບທີ່ບໍ່ປາກົດໃຫ້ຮູ້ ສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວແກ່ພວກທ່ານໃນທີ່ມືດ ພວກທ່ານຈົ່ງກ່າວໃນທີ່ແຈ້ງແລະສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນຈາກສຽງຊົ່ມ ຈົ່ງປ່າວປະກາດເທິງຫລັງຄາເຮືອນ..” (ມັດທາຍ 10:26-31). ໃນຂໍ້ 28, ພຣະເຢຊູຊົງສອນໃຫ້ສາວິກແລະທຸກໆຄົນໃຫ້ “ຢ້ານພຣະອົງຜູ້ຊົງຮິດທີ່ອາດໃຫ້ທັງຈິດວິນຍານແລະຮ່າງກາຍຈົບທາຍໃນໝັ້ນະຣິກ.” ຢ້ານໃນທີ່ນີ້ໝາຍເຖິງການຍໍາເກງແລະນັບຖື (ເບິ່ງ ຢາໂກໂບ 4: 7) ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງຢັ້ງໃຫຍ່ແລະສົມຄວນໄດ້ຮັບການສັຣເສີນ ແລະການໂຄຣບູຊາຈາກມະນຸດທັງຫລາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງດ້ວຍພຣະທັດຂອງພຣະອົງເອງ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ຄວບຄຸມຮ່າງກາຍແລະວິຍານຂອງພວກເຮົາ.

ເຖິງວ່າການຖືກຂົ່ມເຫງ ຫລືຄວາມທຸກລໍາບາກເປັນເລື່ອງທີ່ຫລີກບໍ່ໄດ້ກໍຕາມ, ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດສາມາດໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າພວກເຮົາມີຄຸນຄ່າໃນສາຍພຣະເນດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ພຣະອົງຜູ້ຊົງລ້ຽງນົກປ່າແລະດູແລດອກໄມ້ໃນທົ່ງຈະຊົງລ້ຽງດູແລະຮັກສາພວກເຮົາເຊັ່ນກັນ.

ບົດຮຽນ ແລະຊີວິດ

ມັດທາຍ 11:1 ບອກເຖິງການຈົບການສັ່ງສອນພວກສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ. ພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນພວກເຂົາເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດ; ພຣະອົງຊົງສອນວິທີເຮັດພັນທະກິດເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ໄປ.

ຄວາມຮູ້ສຶກເປັນເລື່ອງສໍາຄັນ; ຄວາມຮູ້ສຶກບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພວກເຮົາຍັງມີຊີວິດຢູ່. ຖ້າເວົ້າເລື່ອງຈິດວິນຍານ ແລ້ວ, ທ່ານເປັນຜູ້ເຮັດຕາມຄວາມຮູ້ສຶກ ຫລືທ່ານເປັນຜູ້ເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດ? ທ່ານເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງສອນ ຂອງພຣະເຢຊູເພາະທ່ານຮູ້ສຶກຢາກເຮັດ ຫລືທ່ານເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງສອນເພາະເປັນພຣະບັນຊາຂອງອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ?

ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງພຣະເຈົ້າຊົງທໍາການຢູ່ໃນໂລກ; ແຕ່ຖ້າທ່ານຢາກຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເຮັດຫຍັງແດ່ ທ່ານຈະຕ້ອງຕິດຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ; ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າແລະພັນທະກິດຂອງພຣະ ອົງໃນໂລກນີ້.

ຄໍາຖາມ

1. ລອງໃຫ້ຄະແນນຕົວເອງເບິ່ງວ່າທ່ານຢູ່ຂັ້ນໃດໃນການເປັນມືແລະເປັນເທົ່າຂອງພຣະເຢຊູໃນການ ສັ່ງສອນ, ການປະກາດ, ແລະການປິ່ນປົວພຍາດ; ທ່ານໄດ້ຄະແນນສູງບໍ່?
2. ທ່ານໄດ້ພົວພັນໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຖິງຂັ້ນຈໍາຕ້ອງມີລະບຽບວິນັຍໃນການໃຊ້ຈ່າຍບໍ່?
3. ຄວາມຜິດພາດທີ່ຜ່ານມາ ຫລືຄວາມຢ້ານເຄີຍເປັນບັນຫາສໍາລັບທ່ານບໍ່ ໃນການເປັນສາວິກຂອງ ພຣະເຢຊູ?
4. ທ່ານຄິດວ່າຂໍ້ຄວາມທີ່ວ່າ “ຄວາມບໍ່ຢ້ານເກີດມາຈາກຄວາມຢ້ານ” ເວົ້າເຖິງຄວາມສັມພັນສ່ວນຕົວ ກັບຄົນທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນແນວໃດ?
5. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານໄດ້ລອງເຮັດເບິ່ງ ແຕ່ໄດ້ຊ່ວຍຄົນອື່ນໆໃຫ້ໄດ້ພົບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ການເຊື່ອໝາຍເຖິງການຕິດຕາມ

ຂໍ້ພຣະຄົມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 16: 13-17, 21-26

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄົມພິ: ມັດທາຍ 16: 13-26

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການເຊື່ອພຣະເຢຊູຢ່າງແທ້ຈິງ ໝາຍເຖິງການຕິດຕາມພຣະອົງໂດຍບໍ່ຄິດ
ຮາຄາ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານເຊື່ອພຣະເຢຊູຫລາຍປານໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສະແດງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຂອງຂ້ອຍໂດຍການຕິດຕາມພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກສາວິກວ່າ ການຕິດຕາມພຣະອົງຈະມີຮາຄາແພງໝົດທຸກຢ່າງສຳລັບພວກເຂົາເຈົ້າ. ທຸກຄົນທີ່ ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຈະຕ້ອງໄດ້ເສັງສະລະ. ພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຕາມເຮົາມາ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັດສິດຂອງຕົນເສັງ ແລະຮັບແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນ ແລ້ວຕິດຕາມເຮົາມາ” (ມັດທາຍ 16: 24).

ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງບອກໃຫ້ພວກສາວິກໄປຊອກໄມ້ມາເຮັດໄມ້ກາງແຂນ ແລ້ວໃຫ້ພາກັນແບກໄມ້ກາງແຂນນັ້ນເລາະບ້ານ. ແຕ່ສິ່ງນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຮູ້ກໍຄືວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງບອກທຸກຄົນວ່າການຕິດຕາມພຣະອົງຈະມີຮາຄາແພງ. ຮາຄາອາດຈະແມ່ນເຮືອງກ່ຽວກັບສິດທິໃນສັງຄົມທີ່ໂລກນີ້ໃຫ້ ກ່ຽວກັບຊັບສິນເງິນທອງສ່ວນຕົວ, ກ່ຽວກັບ ຄວາມສຳເຣັດຢ່າງໂລກນີ້, ແລະໃນບາງກໍຣະນີແມ່ນການເສັງຊີວິດຂອງຕົນເອງ. ສະນັ້ນຖ້າພວກເຮົາຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຈ່າຍຮາຄາ ແລະຕ້ອງເຕືອນຄົນອື່ນໆທີ່ມີຄວາມປະສົງຢ່າງນີ້.

1. ຄົນທັງຫລາຍເວົ້າກັນຫຍັງແດ່: (ມັດທາຍ 16: 13-14)

ໃນພຣະກິດຕິຄຸນ, ມັດທາຍໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງກຳລັງເດີນທາງແລະໂອ້ລົມກັບພວກສາວິກຢູ່ໃນເຂດເມືອງກາຍຊາເຣັງຟິລິປປອຍຊຶ່ງຢູ່ທາງຕາເວັນອອກສ່ຽງເໜືອຂອງທະເລຄາລິເລ. ເມືອງກາຍຊາເຣັງຟິລິປປອຍເປັນເມືອງສຳຄັນໃນຈຳພວກເມືອງທັງຫລາຍຂອງຄຣິສະໂຕ-ໂຣມັນໃນສມັຍນັ້ນ.

ເມືອງກາຍຊາເຣັງຟິລິປປອຍເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນທີ່ຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມ ແລະໃນທີ່ນັ້ນກໍມີບາອານ ພຣະຂອງຄົນກຣີກຮ່ວມຢູ່ດ້ວຍ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຖາມພວກສາວິກຫລາຍໆຢ່າງ. ໂດຍສະເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຖາມ

ພວກເຂົາວ່າ “ຄົນ ທັງຫລາຍເວົ້າກັນວ່າບຸດມະນຸດແມ່ນຜູ້ໃດ.” ມາເຖິງຕອນນີ້, ພຣະເຢຊູຍັງບໍ່ໄດ້ຊົງປະກາດຕົວເອງວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເມຊີອາຜູ້ຊົງໄດ້ລົງມາໃນໂລກເພື່ອໄຜຕມະນຸດໃຫ້ພົ້ນ; ສ່ວນຫລາຍພຣະອົງຈະເອີ້ນຕົວເອງວ່າ “ບຸດມະນຸດ.”

ສາວົກໄດ້ຕອບພຣະອົງວ່າ, “ຜູ້ລາງຄົນວ່າເປັນໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ ແລະຄົນອື່ນວ່າເປັນເອລີຢາ ແຕ່ຄົນອື່ນອີກວ່າເປັນ ເຢເຣມີຢາ ຫລືເປັນຄົນນຶ່ງໃນພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.”

2. ພວກທ່ານວ່າເຮົາເປັນໃຜ?: (ມັດທາຍ 16: 15-17)

ຫລັງຈາກພວກສາວົກລາຍງາຍວ່າຄົນທັງຫລາຍບອກວ່າພຣະອົງຊົງເປັນໃຜແລ້ວ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ “ແລ້ວຝ່າຍພວກທ່ານເດ, ວ່າເຮົາເປັນໃຜ.” ເປໂຕຜູ້ເປັນໂຄສິກຂອງພວກສາວົກໄດ້ຕອບພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານເປັນພຣະຄຣິດ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່.” ຫລາຍຄົນເຄີຍເວົ້າວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນບຸດພຣະເຈົ້າ; ນີ້ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ມີຄົນໃຊ້ຄຳວ່າ “ພຣະຄຣິດ” ເມື່ອເອີ້ນພຣະນາມພຣະເຢຊູ. ຄຳວ່າ “ພຣະຄຣິດ” ຊຶ່ງມາຈາກພາສາກຣີກມີຄວາມໝາຍວ່າໄດ້ຖືກເຈັມຫລືຜູ້ໄດ້ຖືກເຈັມ. ໃນສັມຍພຣະສັນຍາເດີມຜູ້ໄດ້ຖືກເຈັມແມ່ນກະສັດ, ປະໂຮຫິດ, ຫລືຜູ້ປະກາດພຣະທັມ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຮັບເອົາພຣະນາມ “ພຣະຄຣິດ” ແລະໄດ້ຊົງບອກພວກສາວົກວ່າພຣະເຈົ້າພຣະບິດາໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮູ້. “ຊີໂມນ ລູກໂຢນາເອີຍ, ທ່ານກໍເປັນສຸກເພາະວ່າບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ໄດ້ສຳແດງຄຳນີ້ແກ່ທ່ານ ແຕ່ ແມ່ນພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສວັນຊົງໃຫ້ຊາບ” (ຂໍ້ 17).

ຄຳເວົ້າຂອງເປໂຕທີ່ວ່າ “ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່” ໄດ້ແຍກພຣະເຢຊູຄຣິດອອກຈາກພວກພຣະທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ມີຊີວິດແລະລົມຫາຍໃຈເພາະໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍເງິນ, ຄຳ, ຫີນ, ຫລືໄມ້ໂດຍມີຂອງມະນຸດ.

3. ລາງວັນສຳລັບຄຳຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງ: (ມັດທາຍ16: 18-20)

ພຣະເຢຊູຊົງບອກວ່າເປໂຕທ່ານໄດ້ເປັນສຸກເພາະໄດ້ຮັບການຊົງເປີດເຜີຍຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນຊີໂມນ ວ່າເປໂຕ (ແປວ່າ ສີລາ ຫລືຫີນ); ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ ເທິງສີລາກ້ອນນີ້ເຮົາຈະສ້າງຄຣິສຕະຈັກຂອງເຮົາຂຶ້ນ ແລະ ປະຕູແຫ່ງແດນມໍຣະນາຈະມີຊັບຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກນັ້ນບໍ່ໄດ້.” ພຣະອົງບໍ່ຊົງມີເຈຕນາວ່າຈະໃຫ້ເປໂຕເປັນສີລາສຳລັບສ້າງຄຣິສຕະຈັກໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ແຕ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດຈະຖືກສ້າງເທິງຄວາມຈິງທີ່ພຣະບິດາໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້.

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບພວກສາວົກວ່າພວກເຂົາຈະເປັນກຸນແຈເປັນປະຕູສວັນ. ເວລາປະຕູສວັນຖືກເປີດສຳລັບທຸກຄົນທຸກຊາດ, ພວກເຮົາກໍບໍ່ຕ້ອງການກຸນແຈອີກ. ທຸກຄົນທີ່ຕ້ອນຮັບຂ່າວປະເສີດ ກໍໄດ້ຖືກປົດຈາກອຳນາດແລະໂທດຂອງຄວາມບາບ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບຂ່າວປະເສີດກໍຍັງຖືກຄວາມບາບຜູກມັດຢູ່ແລະຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກ ສວັນຂອງພຣະເຈົ້າ.

4. ຮູ້ເວລາເຊົາເວົ້າ: (ມັດທາຍ 16: 21-23)

ມັດທາຍຜູ້ຂຽນພຣະທັມນີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງເປີດເຜີຍພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຮູ້. ພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກສາວິກເຣື່ອງຄວາມທຸກທໍຣະມານ ແລະໄມ້ກາງແຂນເຖິງສາມຄັ້ງ (ມັດທາຍ 17: 22-23; 20: 17-19; 26: 2). ເຖິງພຣະເຢຊູຈະຊົງບອກເຣື່ອງພຣະອົງຈະຖືກຂ້າທີ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະຈະຊົງເປັນຄົນມາໃນວັນຖ້ວນສາມເຖິງສາມເທື່ອກໍຕາມ, ພວກສາວິກຍັງພາກັນຄິດວ່າພຣະອົງຈະເປັນນັກປະຕິວັດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະປົດປ່ອຍໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນນີ້ເປໂຕຜູ້ເຕັມດ້ວຍຄວາມພັ້ນໃຈໄດ້ກ່າວກັບພຣະເຢຊູວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍທ່ານຈົ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ ການນີ້ຈະບໍ່ເກີດມີແກ່ທ່ານຈັກເທື່ອ” (ຂໍ້ 22). ເປໂຕມີຄວາມເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ; ເປໂຕເອີ້ນພຣະເຢຊູວ່າ “ນາຍເອີຍ;” ແຕ່ເປໂຕຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈການເຮັດຕາມນໍ້າພຣະທັຍ; ສະນັ້ນເປໂຕຈຶ່ງພຍາຍາມກົດຂວາງທາງບໍ່ໃຫ້ຄວາມທຸກລໍາບາກ ແລະຄວາມມໍຣະນາເກີດຂຶ້ນກັບພຣະເຢຊູ. ເປໂຕຄິດວ່າຈະບໍ່ໃຫ້ພຣະເຢຊູພົບກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ; ແຕ່ທ່ານລືມໄປວ່າພວກສາວິກທຸກຄົນທຸກສັມຍຈະຕ້ອງຍອມຮັບແຜນຂອງພຣະເຈົ້າ ແທນທີ່ຈະເອົາແຜນຂອງຕົວເອງ.

ພຣະເຢຊູຊົງພຣະພິໂຣດໃນການປະພຶດຂອງເປໂຕ ແລະພຣະອົງຊົງເອີ້ນເຂົາວ່າອ້າຍຊາຕານ; “ອ້າຍຊາຕານເຮີຍ, ຈົ່ງຖອຍໜີຈາກເຮົາເສັຽ ເຈົ້າເປັນສິ່ງກົດຂວາງເຮົາເພາະເຈົ້າຄິດຢ່າງມະນຸດບໍ່ຄິດຢ່າງພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 23). ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວເປໂຕບໍ່ແມ່ນຊາຕານ; ແຕ່ທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມຄິດຂອງຊາຕານ ຄືກົດຂວາງບໍ່ໃຫ້ພຣະເຢຊູໄປເຖິງໄມ້ກາງແຂນ, ຄວາມຕາຍ, ແລະການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ. ເພາະນັ້ນຄືຈຸດຜ່າຍແພ້ຂອງຊາຕານ. ພວກເຮົາຜູ້ເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ຄວນປມາດ ເພາະຊາຕານສາມາດທີ່ຈະຝັງຄວາມຄິດບໍ່ດີໃສ່ໃນຫົວພວກເຮົາໄດ້ທຸກເວລາ ແລ້ວໃຊ້ພວກເຮົາເປັນເຄື່ອງມືຂອງມັນ. ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ເວລາຕໍ່ໄປສອນເຣື່ອງຣາຄາຂອງການເປັນສາວິກ.

5. ຟັງຄໍາຕອບ: (ມັດທາຍ16: 24-26)

ພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກສາວິກໃຫ້ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນແລ້ວຕິດຕາມພຣະອົງ. ໄມ້ກາງແຂນໃນສັມຍນັ້ນເຕືອນເຖິງການປະຫານຊີວິດຢ່າງໜ້າອັບອາຍ ແລະທຸກທໍຣະມານທີ່ສຸດ. ຄົນໂຣມັນໃຊ້ການປະຫານປະເພດນີ້ເພື່ອສ້າງຄວາມຍ້ານກົວໃຫ້ຜູ້ທີ່ຈະເຮັດຄວາມຜິດໃນອະນາຄົດ. ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງໝາຍເຖິງຢ່າງນັ້ນເວລາພຣະອົງຊົງສອນ ເຣື່ອງການແບກໄມ້ກາງແຂນແລະຕິດຕາມພຣະອົງ; ການແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນໃນທີ່ນີ້ໝາຍເຖິງການຍອມມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະອົງເຣື່ອງການຖືກປະຕິເສດ, ເຣື່ອງຄວາມອັບອາຍ, ເຣື່ອງຄວາມທຸກທໍຣະມານ, ແລະຄວາມຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູ.

ພຣະເຢຊູຊົງເນັ້ນເຖິງຣາຄາຂອງການເປັນສາວິກສໍາລັບຊີວິດແລະຈິດວິນຍານຂອງບັນດາຜູ້ເຊື່ອ. ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງກັບອານາຈັກຂອງໂລກນີ້; ສິ່ງທີ່ຖືວ່າເປັນເຣື່ອງທັມມະດາໃນໂລກນີ້ບໍ່ຖືວ່າເປັນເຣື່ອງທັມມະດາສໍາລັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກສາວິກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າການຕິດຕາມພຣະ

ອົງບໍ່ແມ່ນພຽງບາງເວລາ ແຕ່ເປັນການຕິດຕາມທຸກເວລາ, ຊາວສີ່ຊົ່ວໂມງເຈັດມື້ (24/7). ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ຜູ້ໃດຢາກຊ່ອຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ພົ້ນ ຜູ້ນັ້ນຈະເສັງຊີວິດ ແຕ່ຜູ້ໃດຈະເສັງຊີວິດເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະພົ້ນຊີວິດ” (ຂໍ້ 25). ເວລາພວກເຮົາພາຍາຍາມຄວບຄຸມຊີວິດຕົວເອງແລະເຮັດຕາມໃຈຕົວເອງ ພວກເຮົາກໍປະຕິເສດພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບພວກເຮົາ. ແຕ່ເວລາພວກເຮົາສະລະຕົວເອງແລະປະຄວາມປາຖນາຂອງຕົວເອງ ແລ້ວຮັບເອົານໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບຊີວິດ, ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນຄວາມພົ້ນແລະຄວາມຊອບທັມໃນຊີວິດ.

ການເອົາຊີວິດຝ່າຍຈິດວິນຍານໄປແລກກັບຄວາມສຸກໃນໂລກນີ້ ຈະນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍໃນບັນປາຍ (16:26). ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຖິງຄວາມສຸກສໍາລັບຜູ້ທີ່ຍອມຮັບວ່າຄວາມພົ້ນມີຄຸນຄ່າຫລາຍກວ່າຊັບສົມບັດໃນໂລກນີ້. ສິ່ງທີ່ໂລກນີ້ ໃຫ້ບໍ່ສາມາດຈະນໍາມາທຽບກັບຄວາມຈະເຣີນສົມບູນຂອງການເຊື່ອຟັງພຣະເຢຊູ.

ນໍາພຣະຄໍາໄປສູ່ຊີວິດ

ແຕ່ລະວັນພວກເຮົາໄດ້ຖືກໝູນໃຈໃຫ້ໃຊ້ເວລາໃຫ້ເປັນປໂຍດ; ສິ່ງນັ້ນເປັນຄວາມຄິດທີ່ດີ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ຜູ້ທີ່ເປັນສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ການໃຊ້ເວລາໃຫ້ເປັນປໂຍດຄືການຖວາຍພຣະກຽດພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດທຸກເວລາ. ຄຣິສຕຽນ ຕ້ອງຖາມຕົວເອງສະເມີວ່າ, “ຈະເຮັດຢ່າງໃດເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດ?” ບາງຄັ້ງພວກເຮົາອາດຈະໄດ້ສະລະບາງຢ່າງ ຫລືປ່ຽນແປງບາງຢ່າງ ເພື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຮັບໄດ້ກຽດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ຄົນໃນສັມຍນີ້ຄິດວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນໃຜ?
2. ພຣະເຢຊູຍົກຍ້ອງເປໂຕເວລາທ່ານສາຣະພາບວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະຄຣິດ. ຕໍ່ມາບໍ່ດົນພຣະອົງຊົງພຣະພິໂຣດຕໍ່ເປໂຕ ແລະເອີ້ນທ່ານວ່າ “ຊາຕານ.” ມີບົດຮຽນຫຍັງແດ່ສໍາລັບພວກເຮົາໃນຕອນນີ້ທີ່ເປໂຕໄດ້ປ່ຽນຈາກການເປັນຜູ້ເຊື່ອຟັງພຣະຄຣິດໄປເປັນຜູ້ຟັງຄວາມຊາຕານ ໃນລະຍະພຽງສັ້ນໆ.
3. ທ່ານໄດ້ປະຕິເສດຕົວເອງແນວໃດແດ່ເພື່ອຈະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ?
4. ເປັນຫຍັງຄົນຈຶ່ງຢາກຕິດຕາມພຣະຄຣິດ?
5. ການຕິດຕາມພຣະຄຣິດປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງທ່ານໃຫ້ດີຂຶ້ນຢ່າງໃດແດ່?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 12

ສໍາແດງພຣະຄຸນແທ້ໆດ້ວຍການຖ່ອມຕົວ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:** ມັດທາຍ 23:1-12
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ມັດທາຍ 23:1-36
- ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:** ສອນໃຫ້ສາວິກປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອອັນແທ້ດ້ວຍການຖ່ອມຕົວ.
- ຄໍາຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:** ເປັນຫຍັງລາງເທື່ອຜູ້ເຊື່ອຖືສາສນາເປັນຄົນໜ້າໄຫວ້ຫລັງຫລອກ, ແຂງກະດ້າງ, ຖືຕົວເຊິ່ງບໍ່ແມ່ນລັກສະນະສາວິກແທ້?
- ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ປະຕິບັດຄໍາສອນພຣະເຢຊູໃນຊີວິດປະຈຳວັນ.

ຄໍານໍາ

ພຣະຄຳພີໃໝ່ທັງສີ່ເຫລັ້ມທໍາອິດມີຊື່ຫຍໍ້ວ່າ “ຂ່າວປະເສີດ” ພາສາອັງກິດແມ່ນ Gospel ແປວ່າ Good news ຄຳວ່າ Good news ແປຕາມໂຕ ແປວ່າ ຂ່າວດີ ແຕ່ແປແບບຜູ້ເຊື່ອແລ້ວເຮົາຈະແປວ່າ “ຂ່າວປະເສີດ”. ເຮືອງຂອງຂ່າວປະເສີດຖືກບັນທຶກໂດຍພວກສາວິກໃນເຮືອງດຽວກັນຊຶ່ງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນເລັກນ້ອຍນັ້ນກໍເພາະວ່າໃຫ້ມັນສອດຄ່ອງກັບຄົນໃນທ້ອງຖິ່ນເຂດແດນຂອງຕົນ. ພຣະທັມມັດທາຍແມ່ນບັນທຶກໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄົນຢິວພາກເໜືອທີ່ມີຄວາມເຊື່ອວ່າ Messiah ເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ລົງມາເກີດ, ມາຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບ ແລະຟື້ນພຣະຊີນແລ້ວກັບສູ່ສະຫວັນ, ແລະການຂຽນພຣະທັມມັດທາຍແມ່ນຂຽນເພື່ອບອກພວກຢິວພາກເໜືອໃຫ້ເຂົ້າໃຈພຶດຕິກຳຂອງພວກຢິວພາກໄຕ້ ທີ່ອ້າງຕົນເອງວ່າເປັນຄົນສິລທັມ. ຢິວພາກໄຕ້ປະກອບດ້ວຍ ຟາຣີຊາຍ, ຊະດູກາຍ ແລະພວກນັກທັມອື່ນທີ່ເຊື່ອໃນ “ໂທຣາ” ພາກພຣະຄຳພີເດີມຫລືກົດຂອງໂມເຊເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງມີການຕໍ່ສູ້ກັນໃນຣະຫວ່າງຢິວພາກເໜືອແລະຢິວພາກໄຕ້.

1. ສາວິກແທ້ຈະບໍ່ເປັນຄົນໜ້າໄຫວ້ຫລັງຫລອກ: (ມັດທາຍ 23:1-7)

ພວກນັກທັມແລະພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ວາງຕົວເປັນໃຫຍ່ທີ່ເຮົາມັກເວົ້າວ່າເປັນຄົນໜ້າໄຫວ້ຫລັງຫລອກ ເພາະວ່າເຂົາມັກນັ່ງບ່ອນນັ່ງຂອງໂມເຊ ແປວ່າຍົກຕົນເອງໃນຖານະຂອງໂມເຊໂດຍເອົາກົດຕ່າງໆມາບັງຄັບໃຫ້ປະຊາຊົນປະຕິບັດ ສ່ວນເຂົາເອງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດ “ພວກນັກທັມແລະພວກຟາຣີຊາຍເຄີຍນັ່ງບ່ອນນັ່ງຂອງໂມເຊ ເຫດສັນນັ້ນທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາບອກພວກທ່ານຈຶ່ງເຮັດຕາມ ແຕ່ຢ່າເຮັດກິຈການຕາມການຂອງເຂົາ ເພາະເຂົາບອກໄວ້ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມເຂົາມັດຂອງໜັກມາວາງໃສ່ບ່າມະນຸດ ສ່ວນເຂົາເອງແມ່ນແຕ່ນົວມີດຽວກໍບໍ່ຍອມຈັບຍົກໄປ” (ຂໍ້ 2-4). ພຣະເຢຊູໄດ້ເຕືອນບອກວ່າ ໃຫ້ເຮັດຕາມຄໍາສອນ ແຕ່ຢ່າເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງເຂົາ ເພາະການສອນຂອງເຂົານັ້ນດີ ແຕ່ການປະຕິບັດນັ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງກັບລັກສະນະສາວິກແຕ່ປະການໃດ. ເຮືອງນີ້ສອນເຮົາທັງຫລາຍສອງປະການຄື;

1. ໃຫ້ເຮົາເປັນຜູ້ຟັງແລະປະຕິຕາມຄໍາສອນຂອງບັນດາອາຈານ ຫາກເຮົາເຫັນວ່າຖືກຕ້ອງຕາມ ຫລັກສາສນາສາດຂອງພຣະເຢຊູ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເບິ່ງຊີວິດຂອງເພິ່ນ.

2. ຫາກເຮົາເປັນຜູ້ເວົ້າພຣະທັມ ໂດຍເຫສນາສັງສອນ ຫລືສອນໂຮງຮຽນວັນອາທິດຫລືສອນໃນຕາມ ສະຖານທີ່ຕ່າງໆ ເຮົາກໍຄວນປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ເຮົາສອນ ເພື່ອຈະບໍ່ເປັນຄົນໜ້າໄຫວ້ຫລັງຫລອກ.

ມີຄົນຖາມວ່າພວກນັກທັມ ແລະພວກຟາຣີຊາຍມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນແນວໃດ? ພວກນັກທັມແມ່ນພວກທີ່ ໃຊ້ເວລາສ່ວນໃຫຍ່ອ່ານແລະທ່ອງຈໍາໂທຣາ, ແປຕີຄວາມໝາຍຂອງ “ໂທຣາ” (ອ່ານຂໍ້ 5) . ພວກຟາຣີຊາຍ ທີ່ຄົນທັງຫລາຍເອີ້ນວ່າຄົນໜ້າໄວ້ຫລັງຫລອກເພາະປາກກັບໃຈບໍ່ກົງກັນນັ້ນ ແມ່ນພວກຜູ້ນໍາສາສນາ, ພວກ ຕັ້ງໂຮງຮຽນສອນ “ໂທຣາ” ໃນສັມຍພຣະເຢຊູ, (ອ່ານ ຂໍ້ 7) ຄໍາວ່າ ຟາຣີຊາຍ ອອກມາຈາກພາສາເຮັບເຣີ “ ເພຊາຣິນ” ແປວ່າ ແບ່ງແຍກ . ດັ່ງນັ້ນພວກນັກທັມແລະຟາຣີຊາຍຈຶ່ງຮວມຫົວກັນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູແລະ ຕໍ່ຕ້ານຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ.

2. ສາວິກແທ້ແມ່ນຜູ້ມີມາຣະຍາດຕິແລະຖ່ອມຕົວ: (ມັດທາຍ 23:8-10)

ຫລັງຈາກຊົງສອນເຣື່ອງຂອງພວກນັກທັມແລະພວກຟາຣີຊາແລ້ວ ພຣະອົງຊົງສອນສາວິກໃຫ້ເປັນຄົນມີກິຣິ ຍາມາຣະຍາດຮຽບຮ້ອຍ ແລະເປັນຄົນຖ່ອມຕົວໂດຍກ່າວວ່າ “ແຕ່ຝ່າຍພວກທ່ານ ຢ່າໃຫ້ໃຜເອີ້ນວ່າ “ພຣະ ອາຈານ” ເພາະວ່າພວກທ່ານມີແຕ່ພຣະອາຈານຜູ້ດຽວ ແລະພວກທ່ານເປັນພີ່ນ້ອງກັນທັງໝົດ” (ຂໍ້ 8). ຄໍາ ວ່າພຣະອາຈານອອກມາຈາກຄໍາວ່າ “ຮັບບາຍ” ແປວ່າ (Great one) ຜູ້ຊ່ຽວຊານທາງດ້ານກົດໝາຍຍິວ ແລະກົດໝາຍຍິວໄດ້ແກ່ “ໂທຣາ”. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເຖິງຜູ້ທໍານວາຍເຢເຣເມຍາໄດ້ທໍານວາຍໄວ້ວ່າ ““ຕໍ່ໄປ ຈະບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຂົາສອນເພື່ອນບ້ານແລະພີ່ນ້ອງຂອງຕົນວ່າ ຈົ່ງຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະວ່າເຂົາທັງ ຫມົດຕັ້ງແຕ່ຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດເຖິງຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຈະຮູ້ຈັກເຮົາ ເຮົາຈະໃຫ້ອະພັຍບາບແກ່ເຂົາ ແລະຈະບໍ່ຈົດຈໍາ ຄວາມຜິດຂອງເຂົາອີກຕໍ່ໄປ” (ເຢເຣເມຍາ 31:34). ເພາະວ່າໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຜູ້ໃດເປັນຜູ້ ຊ່ຽວຊານທຸກຢ່າງໃນກົດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ມີໃຜຍົກຄວາມຄວາມຜິດບາບມະນຸດໄດ້ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າເທົ່າ ນັ້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະເຢຊູຊົງສອນວ່າ ຢ່າຕັ້ງຕົນເອງເປັນ ຮັບບາຍ ແຕ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້, ເປັນສາວິກທີ່ບໍ່ຖືໂຕຕັ້ງ ພວກນັກທັມແລະພວກຟາຣີຊາຍນັ້ນ. ໂປໂລກ່າວວ່າ “ດ້ວຍວ່າທຸກຄົນໄດ້ເຮັດຜິດບາບ ແລະຂາດຈາກພຣະ ຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ” (ໂຣມ 23:3)

3. ສາວິກທີ່ພໍພຣະທັຍ: (ມັດທາຍ 23:11-12)

ການວັດແທກຜູ້ນໍາທີ່ສໍາເຣັດໃນໂລກນີ້ມັກຈະເອົາຜົນງານມາເປັນເຄື່ອງວັດແທກ ສ່ວນຜູ້ນໍາຄຣິສຕຽນນັ້ນ ກົງກັນຂ້າມກັບຜູ້ນໍາຝ່າຍໂລກເພາະວ່າຜູ້ນໍາຄຣິສຕຽນຈະບໍ່ເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງ ແລະຜູ້ນໍາຄຣິສຕຽນບໍ່ມີອໍາ ນາດບັງຄັບຜູ້ໃດໃຫ້ເຊື່ອ ແຕ່ເປັນຄົນຖ່ອມຕົວ, ນໍາພາພີ່ນ້ອງດ້ວຍຄວາມຮັກ, ນໍາພາພີ່ນ້ອງດ້ວຍຄວາມ ອ່ອນນ້ອມ ໂດຍຍອມເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ອື່ນຈຶ່ງຖືວ່າເປັນຜູ້ນໍາທີ່ສໍາເຣັດ. ພຣະເຢຊູຊົງສອນວ່າ “ແຕ່ໃນລະຫວ່າງ ພວກທ່ານບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ ຖ້າຜູ້ໃດຢາກເກີດເປັນໃຫຍ່ໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທ່ານທັງຫຼາຍ”

(ມັດທາຍ 20:26). ດ້ວຍຄໍາສອນນີ້ເອງພວກຜູ້ນໍາຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນຂັບຕາມຄໍາບັນຊາຂອງພຣະຄຣິດຈາກສມັຍນັ້ນຈົນເຖິງສມັຍນີ້ ແລະຍັງຈະຍອມເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ອີກຕໍ່ໄປຈົນກວ່າພຣະຄຣິດສະເດັດມາ. ເມື່ອປຽບທຽບກັບພວກນັກທັມແລະພວກຟາຣີຊາຍແລ້ວແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັນ ເພາະເຂົາໄດ້ໃຊ້ອໍານາດແລະກົດ “ໂທຣາ” ບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ອື່ນຖ່ອມຕົວເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເຂົາ. “ຜູ້ໃດທີ່ເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຮັບໃຊ້ໝູ່ ຜູ້ໃດຍົກຕົວຂຶ້ນ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຖອຍລົງ ຜູ້ໃດຖ່ອມຕົວລົງ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ” (ຂໍ້ 12). ພຣະເຢຊູຊົງສອນວ່າຜູ້ທີ່ເປັນໃຫຍ່ໄດ້ຮັບກຽດໃນສັງຄົມຂອງຄຣິສຕຽນແມ່ນຜູ້ທີ່ຍອມຮັບໃຊ້ຜູ້ອື່ນນັ້ນບໍ່ມີຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແນວນັ້ນ? ຈິງແທ້ ຫາກເຮົາຟັງດ້ວຍວິທີທາງຂອງໂລກເຮົາຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈເປັນແນ່ ແຕ່ຫາກເຮົາຖອດຄວາມຄິດຝ່າຍໂລກອອກເຮົາຈະເຂົ້າໃຈທັນທີວ່າ ຜູ້ທີ່ຍອມຖ່ອມຕົວລົງຮັບໃຊ້ຜູ້ອື່ນນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງຈະເປັນຜູ້ຍົກຜູ້ນັ້ນຂຶ້ນໃນວັນທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ ສ່ວນຜູ້ທີ່ຍົກຕົວເອງຂຶ້ນຈະຖືກພຣະເຈົ້າປົດລົງໃນວັນທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈເຊັ່ນນີ້ແລ້ວເຮົາທຸກຄົນກໍຄວນຖ່ອມຕົວລົງຮັບໃຊ້ຜູ້ອື່ນ ແທນທີ່ເຮົາຈະໃຊ້ຜູ້ອື່ນ.

ຄໍາຖາມ:

1. ພຣະຄັມພິສິເຫລັ້ມທໍາອິດຂອງພຣະຄັມພິໃໝ່ແມ່ນໝວດໃດໃນພຣະຄັມພິ?
2. ພຣະຄັມພິທໍາເຫລັ້ມທໍາອິດຂອງພຣະຄັມພິເດີມແມ່ນໝວດໃດໃນພຣະຄັມພິ?
3. ພວກນັກທັມ ແລະພວກຟາຣີຊາຍເອົາອັນໃດມາເປັນເຄື່ອງບັງຄັບປະຊາຊົນ?
4. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງສອນໃຫ້ສາວິກເປັນຄົນຖ່ອມຕົວ?
5. ທ່ານເຂົ້າໃຈຄໍາວ່າ “ຜູ້ໃດຍົກຕົວຂຶ້ນ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຖອຍລົງ ຜູ້ໃດຖ່ອມຕົວລົງ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ” ແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ເປັນຄຳສັ່ງ, ບໍ່ແມ່ນຄຳຂໍຮ້ອງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ມັດທາຍ 28:16-20
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ມັດທາຍ 28:16-20
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ພຣະເຢຊູຊົງສາວົກຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ທາກໂບດຂອງທ່ານເອົາຈົ່ງເອົາຈັງກັບຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຢຊູ, ທ່ານຈະເຮັດພາກສ່ວນໃດ?
ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອນຳພາທ່ານໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄຳສັ່ງນີ້ ແລ້ວຕັດສິນໃຈປະຕິບັດ ແລະອອກໄປທົ່ວໂລກ.

ຄຳນຳ

ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດກັບສູ່ສວັນພຣະອົງໄດ້ສັ່ງພວກສາວົກໃຫ້ອອກໄປທົ່ວໂລກ ປະກາດເຣື່ອງຂອງພຣະອົງແລະຊັກຊວນ, ສັ່ງສອນຄົນທົ່ວໂລກໃຫ້ເປັນລູກສິດຕິດຕາມພຣະອົງ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຫົນທາງດຽວທີ່ຈະນຳພາມະນຸດທັງຫລາຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກບຶງໄຟນະຣົກ. ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈແລະປະຕິບັດຄຳສັ່ງໃຫຍ່ (great commission) ນີ້ ເພາະວ່າເປັນຄຳສັ່ງ ບໍ່ແມ່ນຄຳຂໍຮ້ອງ.

1. ບ່ອນສາວົກຮັບຄຳສັ່ງ: (ມັດທາຍ 28:16-17)

ການພື້ນຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູເປັນເຄື່ອງພິສູດວ່າ ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້ແຕ່ອົງດຽວດ້ວຍວ່າພຣະໃດໆໃນໂລກທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຈະບໍ່ພື້ນຄົນມາຄືພຣະອົງ ແຕ່ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດກັບໄປຍັງສວັນຊັ້ນພ້າພຣະອົງໄດ້ສັ່ງພວກສາວົກໃຫ້ໄປພົບກັບພຣະອົງທີ່ແຂວງຄາລີເລ (ມັດທາຍ 26:32). ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກສາວົກທັງສິບເອັດຄົນຈຶ່ງເດີນໄປພົບພຣະອົງທີ່ແຂວງຄາລີເລຕາມນັດໝາຍ. ພຣະຄຳພີ ບໍ່ໄດ້ບອກແຈ້ງວ່າພົບກັນຢູ່ໃສທີ່ແຂວງຄາລີເລ ແຕ່ເຮົາພໍຈະເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນຈ້າຍພູບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງເທສນາຄັ້ງທຳອິດຊຶ່ງໃກ້ກັບບ່ອນພຣະອົງຊົງເລືອກສາວົກທີ່ແຄມທະເລຄາລີເລນັ້ນ.

ນີ້ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະຄຳພີກ່າວເຖິງສາວົກສິບເອັດຄົນແທນທີ່ຈະແມ່ນສິບສອງຄົນ ເພາະວ່າຢູດາໄດ້ຂ້າຕົວເອງຕາຍໄປແລ້ວ (ອ່ານ ມັດທາຍ 27:3-10) ດ້ວຍເຫດນີ້ສາວົກຈຶ່ງເຫລືອແຕ່ສິບເອັດຄົນໃນເວລານັ້ນ, ແຕ່ວ່າໃນລະຍະຕໍ່ໄປກ່ອນໜ້າສາວົກຈະອອກໄປປະກາດທົ່ວໂລກນັ້ນພວກສາວົກໄດ້ພາກັນເລືອກທ່ານມັດເທັງໃຫ້ມາແທນຢູດາເສັງກ່ອນ, ວິທີການເລືອກທ່ານມັດເທັງມາແທນຢູດານັ້ນ ກາຍເປັນ ແບບຢ່າງຈົນເຖິງເທົ່າທຸກວັນນີ້ (ກິຈການ 1:21-26).

ທ່ານຄົງຈື່ໄດ້ວ່າຕອນພວກຜູ້ຍິງໄປຍັງຖ້ຳຝັງສິບພຣະເຢຊູແຕ່ເຂົ້າມືດໂດຍຫວັງໃຈວ່າຈະເອົານ້ຳຫອມໄປ
 ທິດສົງພຣະສິບພຣະເຢຊູນັ້ນ ເມື່ອໄປເຖິງຖ້ຳຝັງສິບພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຟື້ນຄືນພຣະຊົນແລ້ວ ພວກຜູ້ຍິງ
 ເຫລົ່ານັ້ນພົບເຫັນເທວະດາ (ຜູ້ສົ່ງຂ່າວ) ໄດ້ບອກພວກຜູ້ຍິງວ່າ “ຈົ່ງຮີບໄປບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ
 ພຣະອົງຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄືນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ແລະເບິ່ງແມ, ພຣະອົງສະເດັດໄປຍັງແຂວງຄາລີເລກ່ອນ
 ທ່ານທັງຫລາຍພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ” (ມັດທາຍ 28:7) ເມື່ອພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບຂ່າວ
 ດີແລ້ວກໍພາກັນຟ້າວໄປບອກພວກສາວິກທີ່ເຕົ້າໂຮມກັບຢູ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງ “ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍຮີບອອກໄປຈາກອຸບ
 ໂມງທັງຍ້ານທັງຍິນດີຫລາຍ ແລ່ນໄປບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ ແລະເບິ່ງແມ, ພຣະເຢ ຊູໄດ້ສະເດັດ
 ມາພົບເຂົາແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຈະເຣີນເທີນ” ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍເຂົ້າມາຈັບພຣະບາດນະມັສການພຣະອົງ”
 (28:8-9).

ເທວະດາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກຜູ້ຍິງໄປບອກພວກສາວິກໃຫ້ໄປພົບກັບພຣະເຢຊູທີ່ແຂວງຄາລີເລແມ່ນຈ້າຍພູບ່ອນ
 ທີ່ພຣະອົງຊົງເທສນາຄັ້ງທໍາອິດນັ້ນ ແລະບ່ອນນັ້ນກໍບໍ່ຫ່າງໄກຈາກບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງເອີ້ນສາວິກຊາວປະ
 ມົງສີ່ຄົນ (ມັດທາຍ 4:18-22). ພວກສາວິກໄດ້ພົບກັບພຣະເຢຊູທີ່ຈ້າຍພູໃນແຂວງຄາລີເລ “ເມື່ອເຂົາ
 ເຫັນພຣະອົງແລ້ວຈຶ່ງຂາບໄຫວ້ນະມັສການ ແຕ່ລາງຄົນຍັງສົງສັຍຢູ່” (ຂໍ້ 17). ດ້ວຍຄວາມດີໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ
 ສາວິກທັງຫລາຍຈຶ່ງພາກັນຂາບໄຫວ້ນະມັສການພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ມັດທາຍບັນທຶກວ່າ “ແຕ່ລາງຄົນຍັງສົງສັຍ
 ຢູ່” ແຕ່ບໍ່ໄດ້ບອກວ່າໃຜຍັງສົງສັຍ? ຄຳວ່າສົງສັຍຕອນນີ້ແມ່ນສົງສັຍການຟື້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ສົງ
 ສັຍອາດຈະແມ່ນ ໂທມາ ອົງຕາມ ໂຢຮັນ20:25.

2. ຊົງສັ່ງສາວິກໃຫ້ໄປປະກາດ: (ມັດທາຍ 28:18-20)

ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກສາວິກແລະຍົວທົ່ວໄປເຊື່ອແລະເຂົ້າໃຈວ່າຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ມີ
 ໄວ້ສຳລັບຊາດຍົວເທົ່ານັ້ນ ຄວາມຄິດນີ້ໄດ້ຖືກສອນແລະນຳມາຈາກພຣະຄັມໃໝ່ສີ່ເຫລັ້ມທໍາອິດຊຶ່ງພວກ
 ນັກທັມແລະພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຍິດໝັ້ນຕລອດມານັ້ນ, ແຕ່ວ່າຕົກມາໃນຕອນທ້າຍນີ້ ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສາວິກ
 ວ່າ “ອຳນາດທັງຫມົດໃນສະຫວັນແລະທີ່ແຜ່ນດິນໂລກກໍຕິ ຊົງມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາແລ້ວເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງ
 ໄປ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ
 ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ” (ຂໍ້ 18-19).

ຄຳວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນ” ເປັນຄຳເຊື່ອມໂຍງຈາກເຣື່ອງນຶ່ງຕໍ່ອີກເຣື່ອງນຶ່ງ ໃນພາສາຕົ້ນສະບັບເປັນພາສາກຣີກ
 ອອກສຽງວ່າ “ອູນ” ແປວ່າ “ດ້ວຍເຫດວ່າ ຫລືເຫດສັນນັ້ນ” ສລຸບຄວາມແລ້ວມີຄວາມໝາຍວ່າ ດ້ວຍເຫດ
 ວ່າພຣະອົງຊົງຮັບອຳນາດທັງໝົດຈາກພຣະບິດາເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ພຣະອົງຈຶ່ງໃຊ້ອຳນາດ ນັ້ນສັ່ງສາວິກ
 ແລະມອບອຳນາດນັ້ນໃຫ້ສາວິກພາກັນອອກໄປ ເພື່ອຊັກຊວນຄົນທຸກຊາດມາເປັນລູກສິດ (ຄຳວ່າເປັນລູກ
 ສິດມີຄວາມໝາຍວ່າໃຫ້ເຂົາຮັບເຊື່ອ ແລະຄົນທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນຖືວ່າເປັນລູກສິດ) ເມື່ອເຂົາຍອມເປັນລູກສິດ
 ແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາ ໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ຈຶ່ງເປັນ
 ການຄົບຖ້ວນ. ດັ່ງນັ້ນພວກສາວິກຈຶ່ງພາກັນອອກໄປໂດຍໃຊ້ອຳນາດທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍຈາກພຣະເຢຊູ
 ຄຣິດ ເພື່ອປະກາດພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ມີສາວິກຜູ້ໃດໃຊ້ອຳ ນາດແລະນາມຊື່ຂອງ

ຕົນເອງໃນການປະກາດ ພຣະອົງຍັງສັ່ງອີກວ່າ ເມື່ອເຂົາກາຍມາເປັນສິດຂອງພຣະອົງແລ້ວໃຫ້ພວກສາວົກ ໃຫ້ບັບຕິສະມາເຂົາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ບໍ່ແມ່ນໃນນາມສາວົກ ຫລືນາມຊື່ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ, ນີ້ເປັນຄຳສັ່ງອັນສຳຄັນເບື້ອງຕົ້ນ. ຕໍ່ມາພຣະອົງຊົງສັ່ງແລະສັນຍາອີກວ່າ “ສັ່ງສອນ ເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາສາສາຣະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນນີ້ແຫລະ, ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆວັນ ຈົນໝົດກັບ” (ຂໍ້ 20). ຫາກເຮົາເບິ່ງຕາມລຽງລຳດັບຈາກຂໍ້ 19-20 ແລ້ວເຮົາເຫັນແຈ້ງດັ່ງນີ້;

1. ພຣະເຢຊູສັ່ງໃຫ້ອອກໄປຊັກຊວນຄົນທຸກຊາດໃຫ້ເປັນສິດ (ແປວ່າໃຫ້ເຂົາຮັບເຊື້ອແລະກາຍເປັນສາວົກ ແລະຄຳວ່າສາວົກ ແປວ່າ ຜູ້ຕິດຕາມ, ຜູ້ຮຽນຮູ້, ຜູ້ປະຕິບັດຕາມ, ຫລືບົວລະບັດ).
2. ໃຫ້ບັບຕິສະມາເຂົາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຈົ້າສາມພຣະພາກເພື່ອເປັນສັນຍາລັກໃນການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ຄືພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
3. ສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາສາສາຣະພັດ ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງສອນເຂົາມາແລ້ວ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໂບດແຕ່ລະໂບດຈຶ່ງມີໜ້າທີ່ສອນໃຫ້ຜູ້ເຊື້ອທຸກຄົນໃຫ້ປະຕິບັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຄຳສອນມາແລ້ວ.
4. “ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆວັນ ຈົນໝົດກັບ” ແມ່ນຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງຈະຊົງຢູ່ກັບທຸກຄົນທີ່ອອກໄປ ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສັນຍາວ່າຈະຢູ່ກັບທ່ານຈັກມື້, ຫລືຈັກເດືອນຈັກປີ ແຕ່ສັນຍາວ່າຈະຢູ່ນຳຈົນໝົດກັບ ແປວ່າຈະຊົງຢູ່ນຳຈົນສິ້ນຍຸກ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າທຸກຄົນທີ່ຟັງຄຳສັ່ງໂດຍການອອກໄປນັ້ນໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍແລະຮັບອຳນາດຈາກພຣະເຢຊູໂດຍກົງ ແລະທຸກຄົນທີ່ອອກໄປກໍບໍ່ແມ່ນຈະໄປຕາມລຳພັງໃຈຫລືໄປໂດດດ່ຽວແຕ່ຢ່າງໃດ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າຈະຢູ່ນຳທຸກໆວັນຈົນໝົດກັບ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານເຂົ້າໃຈແນວໃດໃນການທີ່ພຣະເຢຊູສັ່ງສາວົກຈຶ່ງໄປ?
2. ເມື່ອພຣະອົງຊົງຟື້ນພຣະຊົນແລ້ວພຣະອົງນັດພົບພວກສາວົກຢູ່ໃສ? ແລະສາວົກເຫັນແລ້ວພາ ກັນເຮັດແນວໃດ? ເປັນຫຍັງ?
3. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າອຳນາດທັງໝົດໃນສະໄໝແລະແຜ່ນດິນ ໂລກໄດ້ມອບແກ່ພຣະອົງແລ້ວໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
4. ພຣະອົງຊົງສັ່ງສາວົກໃຫ້ເຮັດຫຍັງແດ່?
5. ທ່ານຄິດວ່າຄຳສັ່ງນັ້ນແມ່ນສັ່ງໃຜແດ່? ທ່ານຄິດແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌